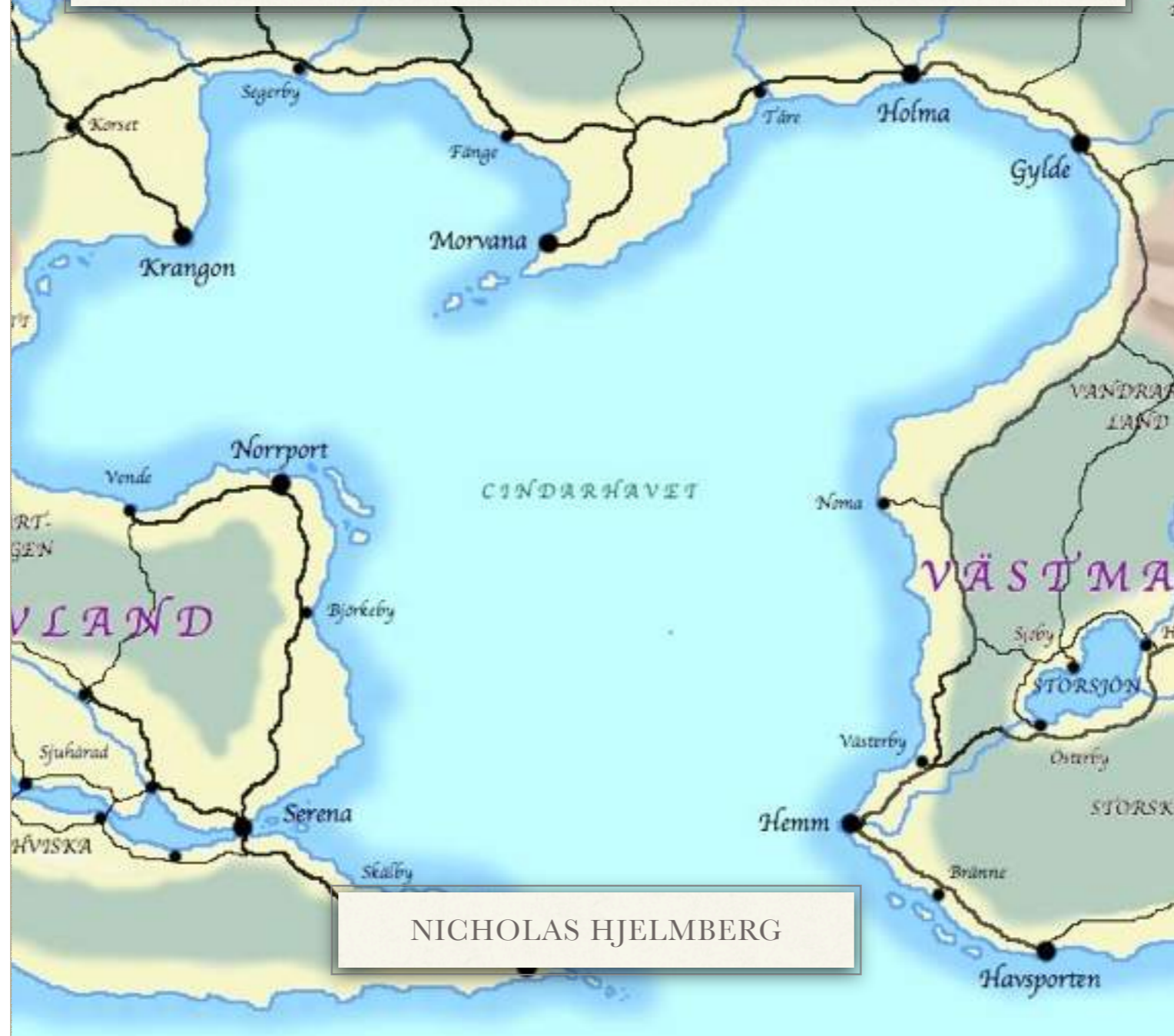

Femte delen av Cindarellkrönikan

KONUNGENS DOTTER

NICHOLAS HJELMBERG

Prolog

“Ingen människa vandrar ensam.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Vågorna kastade sig fram mot kusten, svarta och skummande, och bröts med våldsamt kraft mot de vassa klipporna. De letade sig upp på land, sökte sig in i alla skrevor och sög sedan ut allt de kunde finna till havs igen. Skådespelet upprepades gång på gång, hela tiden ackompanjerat av stormens vilda rytande, och det hela förde tankarna till en våldsamt best som med käftar drypande av fradga angrep kusten. Det var som om Cindar själv inte ville att någon skulle lämna Cindarell denna mörka och stormiga natt.

Kanske hyste skepnaderna i båten samma tanke. Mannen vid rorkulten spände sina muskler till bristningsgränsen i kampen med de oregerliga elementen, väl medveten om att minsta försök att vila på årorna skulle leda till deras ögonblickliga död. Likväl var hans tankar någon annanstans. Närhelst han tittade upp var det inte de omgivande vågtopparna eller de hotande klipporna som fångade hans uppmärksamhet. Nej,

blicken gick bortom allt detta, den sökte sig upp på land, över de böljande slätterna, förbi de frodiga skogarna och ända bort mot de stolta bergen.

Detta var det land som han och hans förfäder svurit att tjäna och beskydda, att ägna sitt liv åt och att gå i döden för. Vad skulle hans anfader tro om han finge se honom nu? Vad skulle hans fader säga, han som så många andra gått en förtida död till mötes för att landet skulle leva vidare?

Mannen tvingade ned huvudet så att han skulle slippa se det land som nu långsamt avlägsnade sig. I stället föll hans blick på de andra passagerarna i båten. Där var anledningen till att han nu vände sina förfäder och sitt fädernesland ryggen. Den ena kvinnan böjde ned sitt täckta huvud så att bara en honungsblond lock tittade fram. De lätta skälvningar som genomför hennes späda kropp kom sig inte bara av vädret. Nej, tvenne gånger hade den arma kvinnan förskjutits och det fanns inte längre någonting som band henne till Cindarell. Det enda hon tog med sig därifrån var sin sorg och den frukt som den givit upphov till.

Hennes öde hade starkt berört mannen. I det förenades många av orsakerna till landets nedgång – vidskepelse och fördomar, svek och bedrägeri, egoism och en förlust av det förgångna, av det som en gång fört samman folken. Var inte det försvar nog för hans handlande?

Men nej, det var inte hon som var den främsta anledningen, det var den andra kvinnan. Också hon vände bort ansiktet, upptagen som hon var med att trösta sin olyckssystem, men då och då tittade hon tappert leende upp mot honom. När hennes smaragdgröna ögon mötte hans var det som om resten av världen försvann. För hennes skull kunde han gå genom eld och vatten, med henne vid sin sida kunde han färdas över höga berg och vida oceaner och det var på grund av henne allena som hans förfäders långa tjänst nu slutade med honom.

Och varför inte? Hade inte hans fader alltid rått honom att lyssna till sitt hjärta och hade inte denne fått samma råd av sin fader? Det var precis det han gjorde nu och för första gången i sitt hårda liv kände han verkligen att han själv rådde över sitt öde, för första gången kände han att han verkligen levde!

Stormen rasade våldsamt vidare men nu hade han fått förnyad styrka och den farliga kusten försvann bortom vågorna. De var ensamma på det mörka och piskande havet, utan vare sig land eller skepp i sikte.

Men så flammade plötsligt ett ljus upp en bit längre ut. Det försvann lika snabbt men mannen vände snabbt båten åt det hållet. Snart avtecknade sig konturerna av ett stort skepp

framför dem. En skugga rörde sig på däck och en repstege kastades ut åt deras håll. Med ett fast grepp om repstegen och ett annat om den ena årtullen höll han båten så stilla han bara förmådde och tecknade åt damerna att ta sig upp på skeppet. Först när de var i säkerhet lämnade också han båten men inte förrän han tagit ut dess bottenplugg. Den skulle aldrig komma att återvända till Cindarell och skvallra om deras flykt.

”Välkomna ombord”, hälsade skepparen när denne hjälpte honom upp. ”Jag trodde att stormen hade tagit er.”

”Stormen har inte gett upp än”, svarade mannen torrt. ”Den har inte nöjt sig med vår båt, den vill ha ditt skepp också.”

”Om den vill ha mitt skepp får den allt brottas med mig först.”

”I så fall känner jag mig mer trygg på ditt skepp än någon annanstans”, sade mannen och lade vänskapligt en hand på skepparens axel.

Skepparen återgäldade hälsningen.

”Jag förstår att du söker trygghet och trygghet ska du få. Tre hytter är förberedda för er. Ingen har sett er komma ombord och ingen kommer heller att få se er kliva av.”

”Jag kommer aldrig att kunna tacka dig nog för detta, min vän.”

”Vår familj har länge stått i tacksamhetsskuld till din familj för den tjänst som din förfader en gång gjorde min förfader. Det är en ära för mig att äntligen få återgälda den.”

Skepparen synade de två damerna och deras belägenhet och för ett ögonblick syntes en antydning till tveksamhet i hans väderbitna ansikte.

”Är du säker på din väg?” frågade han.

”Hur kan en man någonsin vara säker?” frågade mannen retoriskt. ”Jag kan bara följa mitt hjärta.”

”Må då ditt hjärta leda dig rätt”, sade skepparen. ”Varåt ska jag styra skeppet?”

”Söderut”, svarade mannen. ”Styr rakt söderut till havets ände. Där formades för länge sedan min anfaders öde, där kommer jag att bli herre över mitt eget öde.”

Skepparen kastade ännu en blick på de båda damerna och strök fundersamt sitt skägg.

”Ingen människa vandrar ensam. Du bär inte bara ditt eget öde på dina axlar, du bär många andras öden också.”

”Jag kan beskydda dem mot allt”, sade mannen självsäkert och lade handen på sitt svärdfäste.

Skepparen nickade och sade inget mer. Men när sällskapet försvann under däck skakade han sorgset på huvudet.

”Kan du verkligen det, min vän?” sade han tyst för sig själv. ”Kan du verkligen det?”

1. Östbergen

”Idag är du Marks gräns men i morgon är du Marks ryggrad.”

Uttalande av hertig Haldor inför koloniseringen av Östmark
270 eCF

Solen letade sig upp över Östbergen och värmdes dess frusna och ödsliga toppar, som så många mornar förr. Men det här var inte en morgon som förr ty den här gången hälsades hennes strålar inte bara av bergens växter och djur utan också av främmande varelser. Där var en ung pojke med tjockt brunt hår och begynnande skäggväxt. Vid hans sida hängde ett svärd som ännu såg för stort ut för honom men som han var på god väg att växa ikapp. Där var också en ung flicka med silverblont hår och ett likaledes försilvrat kortsvärd ovanför nedstucket i bältet. På flickans rygg, tryggt inlindat i en filt, slumrade ett litet blont barn som hade kunnat tas för hennes lillebror om det inte hade varit för de spetsiga öronen.

Hur detta brokiga sällskap hade hamnat i Östbergen och vart det ämnade sig härnäst tycktes de inte ens själva veta.

”Hur ska vi kunna gå mot den uppåtgående solen om här inte finns några vägar?” beklagade sig Ale.

”Vill du hellre återvända till hertigens vägar där du kan stöta på hans soldater?” frågade Minn sarkastiskt.

Det hastiga avskedet från alvkvinnan Elvina hade drastiskt sänkt deras mod och den nya dagen hade inte gett dem några nya förhoppningar. De hade visserligen lämnat såväl Västmarks skogar som hertigens män bakom sig men framför dem sträckte ett vilt och till synes oändligt bergslandskap ut sig. De smala bergsstigar som Elvinas skarpa blick hade hittat åt dem var osynliga för deras egna ögon och de visste inte ens åt vilket håll de skulle fortsätta.

”Varför inte?” replikerade Ale irriterat. ”Du skryter ju om att du kan förvränga synen på andra så varför inte göra oss alla osynliga så att vi kan färdas helt öppet?”

Minns ögon blixtrade.

”Jag har redan försökt förklara det för dig men du är alldeles för tjockskallig för att kunna förstå det”, fräste hon tillbaka.

Deras hårda ord oroade Elvin och han började gråta.

”Titta vad du gjorde nu”, sade Minn anklagande, satte sig ned och tog upp honom i sin famn. Med mjuk röst sjöng hon en lugnande visa för honom samtidigt som hon varsamt vaggade honom fram och tillbaka.

Lyss till min sång

mitt lilla barn

Du färdas trött

mot okänd hamn

Din resa lång

den slutar snart

Sen vila sött

i Cindars famn

Ale hade hållit tillbaka sin vrede för Elvins skull och han stod nu med knutna nävar och tung andhämtning och väntade på att han skulle lugna ned sig. Men ju mer han hörde av Minns sång, desto lugnare blev också han. Den sång hon sjöng var en gammal vaggvisa som nunnorna hade sjungit i klostret i Gylde där de vuxit upp. De hade sjungit andra visor också men just den här visan hade både Ale och Minn sär-

skilt fäst sig vid. Det var som om den hade uppväckt alldeles särskilda minnen hos dem och nunnorna hade berättat för dem hur de som små alltid hade upphört med vad de än gjorde för att andäktigt lyssna till den.

Samma sak hände nu när de bekanta orden återkom till honom från Minns läppar och hans vrede lämnade honom långsamt. Där Minn nu satt med Elvin i sin famn såg hon så öm och kärleksfull ut att han inte kunde annat än uppfyllas av värme för henne. Här var åter den flicka som alltid funnits vid hans sida sedan han var liten, som alltid hade ställt upp för honom och vars aktning han alltid velat vinna. Han insåg hur mycket hon betytt för honom, hur mycket hon fortfarande betydde för honom. Han ville så gärna vara föremål för hennes varma känslor och det var nästan med ett styng av avundsjuka som han nu åsåg hur Elvin fick hennes uppmärksamhet i stället för han själv.

Men han var inte längre en liten pojke och hon var inte längre en utsprungen ros. Hon var en kvinna i sin fulla blomning, så lik sig från förr men ändå så olik. Han hade förändrats och det hade hon också. Det hade gått långsamt och obemärkligt, som när man betraktar ett träd som växer och först när det bär frukt inser att det inte längre bara är ett frö. Vad hade han gjort för att förtjäna hennes uppmärksamhet nu? Hade han verkligen förstått henne? Hade han ens försökt förstå henne?

Elvin hade nu somnat och Minns sång tystnade sakta. Hon såg åter upp mot Ale och också ur hennes ansikte hade vreden försvunnit.

”Förlåt”, sade Ale tyst. ”Förlåt för allt.”

Minn rynkade förvånat på pannan men log som svar.

”Förlåt mig också”, sade hon. ”Vi är i det här tillsammans och vi ska också klara det här tillsammans. Jag har förresten en idé!”

Hon reste sig hastigt upp och överräckte Elvin till Ale.

”Håll honom så länge så ska jag klättra upp på den där höga klippan. Från den kanske jag kan hitta en lämplig stig att fortsätta på.”

”Men... tänk om du ramlar? Är det inte bättre om jag klättrar upp?”

”Den klippan är inte högre än Gyldes hustak och dessutom har jag alltid haft skarpare blick än du. Seså, ta Elvin nu. Han är snäll och det är bra om han får vänja sig vid dig också.”

Ale tog osäkert den lilla kroppen i sin famn och förvånades över hur varm den var.

”Håll honom inte ifrån dig utan tryck honom till bröstet, så ja, och så lägger du armen under huvudet, så där ja. Titta! Han tycker redan om dig.”

Elvin hade slagit upp ögonen, hittat Ales tumme och gripit tag i den och sedan slutit ögonen igen. Minn lämnade honom så, knöt upp sin kjortel och började vigt ta sig upp för klippan.

”Vänta lite!” utbrast Ale. ”Han... luktar.”

”Utmärkt”, sade Minn utan att vända sig om. ”Det betyder att han mår bra och att du får öva dig på att byta på honom. Leta upp vatten och värm upp det först innan du gör rent honom. Passa på att mata honom samtidigt. Jag är snart tillbaka.”

Ales protester klingade ohörda. Motvilligt och inte utan besvär gjorde han därför som han blivit tillsagd. Elvin översåg emellertid av allt att döma med hans fumlige skötsel och lät sig tvättas och bytas på utan att göra motstånd. Sedan åt han den av alvbrödet tillredda vällingen med god aptit innan han åter somnade.

Det märklige brödet liknade inget av de bröd hans gamle bagarmäster åstadkommit. I förstone såg det ut som en hård kaka men det var överraskande lätt och poröst. Efter viss tvekan stoppade han själv en bit i munnen och slogs av den väldiga smaksensationen i gommen. Där var inte bara alla de sädeslag han kände igen utan också en omisskännlig smak av skogens friska löv, sträva bark och söta kåda. För ett ögonblick kände han det verkligen som om naturen själv uppenbarade sig genom hans sinnen och Elvinas tidigare så gåtfulla ord om alvernans ursprung kom med ens i helt ny dager. Kanske skulle han kunna se fram emot att träffa hennes folk trots allt?

Fascinerad tog han en bit till men fick sedan lägga band på sig. Brödet var inte bara gott utan också mycket mättande. Full av förnyade krafter reste han sig upp igen och såg hur Minn åter klättrade ned för klippan.

”Jag har hittat en stig”, sade hon glatt. ”Bortom klippan leder en smal avsats uppåt hela vägen till en högplatå längre bort. Därefter borde det gå lättare att ta sig fram.”

Minn granskade och berömde uppriktigt Ales arbete och lät sig sedan också väl smaka av alvbrödet. Hon blev emellertid inte lika hänförd som Ale utan tyckte att smaken inte skilde sig nämnvärt från den välling de själva var uppväxta med. Därefter bröt de upp och fortsatte, nu i betydligt bättre sinnestämning än tidigare.

Minns skarpa ögon hade inte bedragit henne och efter någon timmes mödosam uppstigning kunde de blicka ut över en vidsträckt dimbeslöjad högplatå. Till vänster och höger om dem reste sig Östbergens toppar än högre men framför dem var det alldeles platt bortsett från enstaka stenblock. En kall vind blåste visserligen obehindrat över höglandet men i gengäld värmden solen gott och trots höjden hade vinterns snötäcke börjat ge vika och blottat ett friskt grönt gräs. På avstånd hördes det porlande ljudet av en källa men i övrigt slogs de av den fullständiga tystnad som rådde här.

”Äntligen uppe!” utbrast Ale lättat. ”Nu borde resten av färden gå lättare.”

”Vi ska ned också”, påminde Minn honom men det gick inte att ta miste på hennes lättnad heller. ”Så vackert här är”, tillade hon och såg sig om.

”Tror du att vi träffar på vandrare här?” undrade Ale.

Minn ryckte på axlarna.

”Jag tror att de håller sig längre norrut”, svarade hon. ”Det är synd, jag skulle gärna vilja byta till mig lite färsk mjölk till Elvin.”

”Vi kanske stöter på vildgetter här uppe som vi kan mjölka?”

”Tror du? Här verkar väldigt öde.”

Högplatån var verkligen öde. Trots att de gick över grönskande slätter så såg de inte till några levande väsen. Förutom en ensam fågel som cirklade runt långt norr om dem så var de helt ensamma. De turades om att bära Elvin, som inte ställde till några som helst besvär utan slumrade under större delen av vandringen. De korsade därför högplatån i rask takt och stannade bara som hastigast ett par gånger för att ge honom mat. Av allt att döma skulle de nå andra änden innan skymningen för att sedan kunna påbörja nedstigningen följande dag.

Men ödet ville inte att deras färd skulle ske utan hinder. Plötsligt öppnade sig en bred klyfta framför dem, en klyfta som skar genom högplatån likt ett kraftigt ärr och effektivt skilde den västra sidan från den östra. Klyftan sträckte sig åt båda hållen så långt de kunde se och det var bara med möda som de kunde skymta ett skummande vattendrag djupt nere i dess botten.

Ale blickade missmodigt ned i djupet.

”Nu vet vi varför inga andra korsar bergen här”, stönade han uppgivet. Hans entusiasm var med ens försvunnen.

”Kan vi klättra ned i klyftan?” föreslog Minn.

”Det skulle vara farligt med Elvin på ryggen och även om vi skulle lyckas, hur skulle vi sedan ta oss över forsen? Det är nog bättre att försöka gå runt klyftan. Men åt vilket håll?”

Minn rynkade på pannan.

”Vattnet rinner söderut. Då borde klyftan vara smalare och mindre djup längre norrut. Å andra sidan är bergen vildare och farligare åt det hållet. Men varför sa då Elvina att vi skulle färdas rakt österut?”

Ale såg sig om åt båda hållen och ångrade att han inte hade följt med bättre på klostrets geografiektioner.

”Om det ändå funnes en bro”, suckade han.

”Bo” upprepade Elvin och viftade med handen.

Minn log trött och klappade alvpojken på kinden.

”Ja, om din faster vore här hade hon säkert kunnat skapa en bro åt oss. Men hon är tyvärr långt borta.”

Men Elvin tycktes inte bry sig om Minns invändning utan fortsatte att jollra och vifta med handen. Ale tittade förstrött i den riktning som alvpojken pekade och ryckte förvånat till. Han var tvungen att gnugga sig i ögonen. Fanns där inte någonting längre bort i klyftans djup som sträckte sig över det forsande vattnet? Kunde det verkligen vara...?

”En bro!” utbrast han förvånat och Elvin slog förtjust ihop sina händer.

Minn tittade också åt det hållet och blev lika förvånad hon. Det fanns verkligen en bro där borta, en naturlig stenbro strax ovanför flodens skummande vatten, som förband de bå-

da sidorna likt ett ensamt stygn över ett väldigt ärr. De följde förundrade klyftan tills de befann sig ovanför den märkliga bron. Den såg robust ut så om de bara kunde ta sig ned till den så skulle de kunna ta den över floden. Ale granskade kritiskt den branta bergväggen och fick än en gång en anledning att förvånas.

”Det finns en stig här”, konstaterade han.

Klyftan var full av naturliga skrevor och avsatser men på flera ställen hade de förbundits med trappsteg av packad jord och flata stenar och bildade därmed en sammanhängande stig hela vägen ned till bron. Det var som om någon bara hade hjälpt naturen på traven men vem kunde det ha varit? Bortsett från den fåfängt jagande rovfågeln i norr så fanns här inga spår av levande varelser. Mossa och klängväxter gjorde stigen svår att upptäcka men nu när han visste vad han letade efter såg han motsvarande stig på andra sidan klyftan.

”Här är vår väg över!” jublade han.

Minn såg mer tveksam ut.

”Det ser ut som en grottöppning på andra sidan bron. Vem vet vilka varelser som kan dölja sig därinne?”

”Vilka de än är så verkar de inte ha varit utanför sin grotta på länge. Det var länge sedan någon använde den här stigen. Det är vår bästa möjlighet att komma vidare.”

Minn kunde inte annat än hålla med och försiktigt tog de sig ned för den hala stigen. Minsta felsteg och deras färd skulle få ett våldsamt slut i klyftans botten. Men vilka som än hade skapat stigen så hade de kunnat sin sak, trappstegen var

breda och jämna och bortsett från vegetationen så tycktes de oberörda av tidens tand. Utan missöden nådde de så fram till bron. Till och med Elvin hade hållit sig tyst och stilla under deras nedstigning i klyftan.

Nere i klyftan var det skuggigt och svalt. Stenbrons ovansida var blank och slät, som en klipphäll som slipats av vågor, och under den öppnade sig ett runt hål genom vilket vattnet fortsatte sin väg genom klyftan. Ale fick en känsla av att vattnet under lång tid ätit sig genom klyftan men att något eller någon hade sett till att detta stycke skonats enkom för att tjäna som bro. Hade de okända stigbyggarna åstadkommit också detta? Hur många mansåldrar kunde inte det ha tagit?

Bron beredde dem inga som helst svårigheter och de fann sig snart stående på andra sidan, framför den grottöppning som de hade sett när de blickat ned i klyftan. Grottöppningen var nästan två manslängder hög med rundade kanter och glatta sidor, som vore de noggrant slipade under många generationer. Vilka det än var som hade huggit ut denna grottöppning så hade de haft lika mycket skicklighet som tid och tålamod. Nyfikenheten på den okända grottan hölls dock tillbaka av den unkna luft som kom ut från den och de skyndade sig uppför den motsatta stigen och upp ur klyftan. Först när de åter var uppe på andra sidan stillade de sig och hämtade andan. I den värmande solen tedde sig inte längre grottöppningen så skrämmande och Ale kostade på sig att blicka tillbaka mot dem.

”Vem tror du kan ha grävt ut den där grottan?” undrade han.

Minn ryckte på axlarna.

”Jag är mer orolig för vem som kan finnas där nu”, svarade hon. ”Låt oss hellre komma så långt bort från den som vi kan innan det mörknar.”

Mot det hade Ale inget att invända och efter en sista blick ned i klyftan vände de åter österut. Solen låg nu bakom dem och deras skuggor började bli längre. Snart skulle skymningen falla och vem visste hur kallt det då kunde bli på den öppna högslätten. Som ett förebud om det drog en skugga över dem följd av ett kallt vinddrag. Ale blev först förvånad över att ett moln skynt solen på en annars molnfri himmel men förvåningen förbyttes snabbt av skräck. Högt över deras huvuden svepte en kolossal fågel förbi, så stor att den tycktes uppfylla hela himlen framför dem. Vingspannet var bredare än den klyfta de så mödosamt korsat, näbben större än en plogbill och klorna kraftiga nog att gripa tag i en häst.

Den skräckinjagande fågeln avlägsnade sig lika snabbt som den hade kommit men vinddraget dröjde sig kvar och så också skuggan, en skugga som tycktes växa sig större och större.

”Se upp!” skrek Minn och rusade hastigt åt sidan.

Ale lydde utan att tänka och ögonblicket efter slog med ett dån ett väldigt stenblock ned i marken, precis på den fläck där de alldeles nyss stått. Framför sig kunde de skymta hur fågeln gjorde en väldig lov runt och flög tillbaka. Med utspärrade klor och vingar störtök den ned mot marken.

”Vad är det där för någonting?” utbrast Ale.

”Vad det än är så är den ute efter oss!” svarade Minn. ”Vi måste fly!”

Ale såg sig förtvivlat om. Öppna slätter var tacksamma jaktmarker för rovfåglar men han hade aldrig haft en tanke på att de själva skulle komma att bli ett byte. Ingenstans fanns det något gömställe, förutom...

”Klyftan!” skrek han. ”Det är vår enda chans.”

De rusade tillbaka mot klyftan för allt vad de var värda. Bakom sig hörde de hur de flaxande ljuden av bestens väldiga vingar kom närmare och närmare. Ale kastade en hastig blick bakom sig.

”Åt sidan!” skrek han. ”Nu!”

Ale kastade sig åt ena sidan och Minn åt den andra. I ögonvrån uppfattade han hur den väldiga besten krängde till, som om den inte kunde bestämma sig för vilket byte den skulle välja, och med en hårsman svepte den ena klon förbi honom och drog upp ett tjockt lager av damm då den skrapade i marken. Dammet fick hans ögon att tåras och en stank som av ruttet kött fyllde hans näsborrar.

”Minn!” skrek han. ”Var är du?”

”Jag är här”, hördes Minns hostande röst. ”Den missade oss båda men den gör inte samma misstag igen.”

Bortom klyftan såg de hur den jättelika fågeln sänkte sig ned mot marken och sedan hastigt lyfte igen. Den här gången bar den ett av slättens många stenblock i klorna.

”Den tänker krossa oss!” utbrast Minn.

”Fortsätt springa!” manade Ale. ”Vi måste nå klyftan före den.”

Avståndet till klyftan minskade förtvivlat långsamt medan vidundret kom allt närmare. Det kändes som om de sprang rakt mot sin egen undergång. Till slut nådde de i alla fall fram och så snabbt som de bara vågade kastade de sig ned för den hala, mossbeklädda stigen, lika rädda för döden ovanför dem som för döden nedanför dem.

Minn var först ned och rusade fram mot grottöppningen men Ale tvekade ett ögonblick att följa efter. Grottan skrämde honom fortfarande.

”Vad väntar du på?” ropade Minn efter honom. ”Det finns ingen annanstans att ta skydd!”

Från monsterfågeln näbb kom nu ett fasansfullt skri, som om den insåg att dess byte försökte komma undan. Ale uppfattade hur den svepte över klyftan och förbi dem men nu med tomma klor. Stenblocket befann sig inte längre där utan föll genom luften, rakt mot dem!

Det fick Ales förlamning att släppa och han kastade sig efter Minn, in i den okända grottan. Knappt hade de hunnit i säkerhet förrän stenblocket slog i bergväggen med ett dån och sedan ned bakom dem i ett väldigt dammoln. Utanför hördes odjurets skri men det blev mer och mer avlägset och inga fler stenblock föll. När dammet åter lade sig förstod de varför. Rovfågeln kom inte längre åt sitt byte ty stenblocket hade landat på bron och spärrade nu grottöppningen!

2. Droppar och sten

”Vattendroppen må falla på den högsta bergstopp eller sjunka i den djupaste jordhåla. Likväl kan ingenting fjättra den och förr eller senare kommer den att återförenas med sina bröder och systrar i havet. Således kommer också Cindars barn att genomlida många vedermödor innan de slutligen återförenas.”

Cindars Ord, kap 6, tal 5

Ale och Minn rusade förskräckta fram till stenblocket men kunde snabbt konstatera att det inte gick att rubba. De var fast i den okända grottan, tillsammans med de okända varelser som kunde tänkas finnas här.

”Hur kunde bron hålla?” utbrast Minn förvånat. Inte ens den starkaste stenvägg skulle ha kunnat motstå den kraft med vilken stenblocket hade slungats mot dem.

”Dvärgkonst kanske?” funderade Ale. ”Vilka andra än dvärgar kan väl forma berg så här?”

”Menar du att det här är dvärggångar?” undrade Minn skeptiskt. ”De ser inte ut att ha huggits ut av dvärgars hackor.”

”Nej”, medgav Ale och kände på de släta väggarna. De påminde mer om ett spädbarns mjuka hud. ”Jag vill minnas att dvärgen Orim sa att dvärgar föredrog hårda berg men det här berget känns mer sprött. Orim sa också att vatten och luft skapar mjuka berg och det här berget påminner faktiskt om de ihåliga klippor man kan hitta vid blåsiga kuster. Kanske har det vatten som ätit sig genom klyftan utanför också skapat dessa grottor?”

Trots den allvarliga situationen kunde Minn inte låta bli att småle åt de kunskaper Ale överraskande visat prov på.

”Låt inte Cihvind komma på dig med sådana hädiska dvärgatankar”, fnissade hon. ”Han kommer att banna dig och säga att Cindarell är Cindars verk allena.”

”Han kommer nog inte bli så glad när han får veta att vi beblandar oss med de gudlösa alverna heller”, svarade Ale le-

ende. ”Men att det finns andra krafter än Cindars i världen har du ju själv bevisat.”

Ales till synes oskyldiga ord fick leendet att försvinna från Minns läppar och han skyndade sig att be om ursäkt.

”Förlåt”, stammade han. ”Jag tänkte inte på att... det var menat som ett erkännande... jag glömde bort att du inte ville kännas vid dina krafter... jag skulle inte ha sagt något.”

”Det är ingen fara”, mumlade Minn. ”Jag vet att du bara menar väl.”

Men det var inte vännens ord om krafter som hade tyngt hennes sinnen, nej det var hans ord om alverna som hade släppt lös en flodvåg av frågor i hennes inre. Trots Elvins påstående att alverna inte fått några avkommor före Elvins födelse så kände Minn att likheterna mellan alkvinnan och henne inte stannade vid det yttre. Tänk om det verkligen flöt alvblod i hennes ådror? Hur skulle i så fall människorna reagera på ett halvblod? Skulle hon ses som en styggelse mot Cindars skapelse, skulle hon uteslutas ur människornas gemenskap? Var hon en människa eller en alv, eller ingenting? Det var inte bara för den lille Elvins skull som hon ville söka upp alverna, det var för sin egen skull också.

”Tänk inte mer på det”, sade hon i ett försök att låta tapper. ”Vi måste fundera på hur vi ska ta oss ut härifrån.”

”Inte den väg vi kom in genom alla fall”, sade Ale. ”Det har den där fågeln sett till. Vad var det egentligen för något?”

”Jag vet inte och vill heller inte veta”, svarade Minn. ”Nu förstår jag varför varken människor eller djur rör sig på högplatån.”

”Vart tror du grottorna leder då?” frågade Ale och kände åter på de släta väggarna. ”Om vatten en gång runnit in den här vägen så måste det ha runnit ut en annan väg. Tror du inte det?”

Minn ryckte på axlarna.

”Vi har väl inget annat val än att ta reda på det. Har vi tillräckligt med ljus?”

Ale grävde efter sitt elddon men hejdade sig.

”Varför är det inte mörkt?” undrade han.

Minn tittade förvånat upp. Först nu insåg hon att hon kunde se väggar och tak trots att stenblocket utestängde allt ljus utifrån. Ett flimrande ljus vilade i grottan, svagt men tillräckligt för att skingra de närmaste skuggorna. Det tycktes emanera från taket och i dunklet kunde hon urskilja otaliga små, små ljuspunkter.

”Himmelssvamp!” utbrast hon. ”Det är en självlysande svamp. Cihrind har berättat om dem men jag trodde inte sådana fanns i Cindarell. Vad har lyckats frambringa så många av dem här?”

”Förhoppningsvis någonting som ogillar mörker lika mycket som vi. Vi vet fortfarande inte vad som döljer sig i de här grottorna.”

Minn hade i sin häpenhet glömt bort den unkna lukten och känslan av att inte vara ensam.

”Det är nog tur att vi inte behöver tända någon fackla”, viskade hon. ”Vem vet vilka skuggvarelser den skulle locka fram?”

”Låt oss gå då”, svarade Ale och drog sitt svärd.

De tryckte sig tätt intill varandra och avancerade försiktigt. Elvin hade lyckligtvis somnat och de kunde passera genom grottan under tystnad. Ju längre in de kom, desto smalare blev det, men de kunde fortfarande gå i bredd och hela tiden lyste svamparna upp deras väg.

Plötsligt öppnade deras väg upp sig i en stor grottsal. Längs salens väggar reste sig märkliga stenpelare uppåt och förlorade sig bland det höga takets skuggor. De var breda upptill och nedtill men smalnade av där de möttes i mitten. Med sin nästan glasklara och skimrande yta påminde de närmast om väldiga istappar som förstenats för länge sedan och nu tysta stod och betraktade de oväntade besökarna. Mitt i salen glittrade det klara vattnet från en underjordisk liten göl. Någonstans ovanifrån föll lätta droppar ned mot vattnet, som ett stilla regn en sommardag, och ljudet när de bröt ytan var som den ljuvaste harpmusik. Hela platsen andades stillhet och ro.

”Så vackert”, kunde Minn inte låta bli att viska.

Ale knäböjde vid vattnet och smakade försiktigt på det.

”Det är rent och uppfriskande”, sade han.

De släckte törsten och synade sedan grottsalen närmare. Fem andra gånger mynnade här, till synes identiska och utan

några ledtrådar om vart de ledde. Ale gick ned på knä och granskade bekymrat marken.

”Jag ser inga som helst spår”, suckade han. ”Jag har förstås inte Bard Falkögas sinne för sådant men några spår borde väl de varelser som lever här lämna efter sig.”

”Nämn inte hans namn är du snäll”, bad Minn. ”Jag föredrar hur som helst ditt sällskap framför den mannens.”

Hon gick i stället fram till den första gången till vänster och stack försiktigt in huvudet i den.

”Det luktar inget vidare från den här gången”, sade hon och rynkade på näsan.

”I brist på spårarsinne får vi kanske lite till våra luktsinnen i stället”, försökte Ale skämta. ”Ska vi ta den högra gången i stället?”

De gjorde så och fann att den sluttade lätt nedåt för att därefter kröka åt vänster. Efter kröken öppnade sig flera mindre sidogångar och Ale stannade upp.

”Vi måste nog markera vår väg på något sätt”, sade han. ”Annars kommer vi snart att vara fullständigt vilse.”

”Gör det i så fall så att ingen annan ser det”, svarade Minn och såg sig oroligt om. ”Jag vill inte leda andra till oss.”

Ale nickade, funderade ett tag och tog sedan fram en halvt utbrunnen fackla ur sin packning. Han sträckte på sig så mycket han kunde och lyckades precis nå upp till grottans tak. Med facklans sotiga ände drog han ett streck över den gång de kommit från.

”Så där ja”, sade han. ”Om de inte tittar upp borde vi vara säkra.”

”Ja, om de inte är så stora att de slår i taket”, genmålde Minn. ”Låt oss inte dröja här längre än nödvändigt.”

Således fortsatte de genom gångarna och markerade vid varje korsning noga sitt vägval. Grottan ändrade nu karaktär. Från de slingrande gångarna öppnade små rum upp sig, likt knoppar på en grönskande gren. Denna likhet förstärktes av att rummen inte var kala utan täckta av en mossa i olika färger. Vissa rum var friskt gröna, andra vackert vita och åter andra värmande röda. Bortsett från det var de första rummen de passerade tomma men plötsligt kom de in i ett rum som var möblerat. Möblemanget bestod av bord och stolar, lyckligtvis i människostorlek, men av en märklig flätad konstruktion som inte var av deras egen värld.

”Jag känner igen dem”, flämtade Minn. ”Visst kommer du också ihåg, de är precis likadana som Elvins möbler. Det här måste vara alvers hantverk.”

”Är du säker?” undrade Ale skeptiskt. ”Vad jag minns så var hon väldigt noga med att vi inte skadade några träd. De här är ju gjorda av gröna kvistar.”

”Du talar som du har förstånd till”, sade Minn lättat och lät händerna löpa över de flätade ytorna. ”De här är skapade av beskurna grenar, av ett folk som vårdat unga vårträd och tagit till vara resterna av sina mödor. Vilka andra än alverna skulle göra något sådant?”

Denna insikt gav henne en överraskande känsla av välbehag. Efter alla faror kände hon sig åter trygg, ja det kändes nästan som om hon kommit hem igen efter en lång resa. Ale var dock fortsatt orolig och hans fråga återförde henne till verkligheten.

”Var finns de nu i så fall?” frågade han.

”De måste finnas i närheten”, svarade Minn. ”Elvina sa att vi kanske skulle träffa hennes fränder på vägen. Kom, låt oss leta upp dem!”

Ale såg inte övertygad ut men de fortsatte i alla fall att genomsöka grottorna. De flesta var tomma men i några fann de fler spår som faktiskt tydde på att de var bebodda av alver. I ett rum hittade de skärvor som påminde om Elvins kokkärll och i ett annat bitar av alvbröd. Men den märkligaste synen var en stor grottsal där prydliga rader av matsvamp växte, tillräckligt för att föda dussintals invånare. Men ingenstans träffade de på någon levande varelse. Nu började också Minns tvivel att återvända.

”Vart kan de ha tagit vägen?” undrade hon.

”De ser inte ut att ha försvunnit plötsligt”, svarade Ale fundersamt. ”Annars borde vi ha funnit fler spår efter dem. Det verkar som om de bara tagit sina tillhörigheter och gett sig av.”

En ny grottsal öppnade sig framför dem och de fann sig åter stå i den stora pelarsalen varifrån de börjat sitt sökande. Gången närmast till vänster var den de gått in i, gången där-

efter den nu blockerade gången till klyftan utanför och gången tvärs över den gång där lukten hade varit otrevlig.

”Då har vi bara de två gångarna till höger kvar då”, sade Ale. ”Vad tror du? Den första sluttar också nedåt medan den andra sluttar svagt uppåt.”

”Jag har tappat all känsla för riktning”, erkände Minn. ”Bestäm du.”

”Då tar vi den som leder uppåt. Just nu känns alla gångar illaluktande. Jag tror att den unkna grottluften satt sig i näsan på mig och jag vill bara upp och ut.”

Gångarna på den här sidan påminde om de tidigare men nu stötte de på fler handfasta bevis på invånare. Förutom möbelrester och krukskärvor fann de också vedklabbar, smutsiga filter och grova verktyg. Nu blev Minn riktigt tveksam. De här föremålen kändes inte längre alviska. Men det var Ale som gjorde den mest överraskande upptäckten.

”Grottväggarna är inte släta längre”, sade han. ”De här gångarna har breddats med muskelkraft.”

”Dvärgar?” viskade Minn.

”De liknar inte väggarna i Djupeklyft. Jag undrar...”

Han tystnade tvärt. Framför dem blinkade plötsligt ett fladdrande ljussken till i mörkret. Ale mötte Minns blick och det gick inte ta miste på hans oro. Tyst formade han ordet alver med läpparna men Minn skakade bara på huvudet. Det här kändes fel, fruktansvärt fel. Utan ett ord grep hon tag i Ales arm och drog med sig honom in i ett angränsande rum.

Där ställde de sig på varsin sida om öppningen och inväntade darrande det okända framför dem.

Det dröjde inte länge förrän gången utanför lystes upp av det fladdrande skenet av en fackla och ljudet av tunga, järnskodda steg ekade genom gångarna. Vid öppningen stannade stegen upp och ett grymtande läte nådde dem, ett läte mer djuriskt än mänskligt. En skugga av en väldig, bredaxlad varelse med hukande hållning kastades in genom öppningen, följd av ett snörvlande och sniffande ljud. Vad det än var som stod därute så tycktes det ha ett djurs väderkorn och någonting hade nu fångat dess uppmärksamhet och intresse.

Minn vågade knappt andas och tryckte Elvin tätt intill sig. Gode Cindar, måtte han inte vakna och börja skrika, tänkte hon förtvivlat. På andra sidan såg hon hur Ale stod beredd med svärdet. Svettpärlor blänkte på hans panna och det ryckte i armarna på honom, som om han gjorde sig beredd att rusas fram och gå varelsen till mötes. Hon försökte fånga hans uppmärksamhet och teckna åt honom att stå stilla men han var helt fokuserad på skuggan utanför. Hennes panik växte. Alla hennes sinnen skrek att de var dödsdömda om de avslöjade sig för grottornas okända invånare. Hur skulle hon kunna hålla honom tillbaka? Skulle hon tvingas använda sina...?

Men hon hann inte avsluta tanken för plötsligt hördes ett annat grymtande och det kom från ett grottrum längre in. Deras gömställe var inte tomt, de där varelserna fanns här inne också! Vad skulle de nu ta sig till? Ale gav åtminstone upp alla tankar på ett anfall, omringade som de var, men hur länge

skulle de förbli oupptäckta? De kunde bara trycka sig mot väggen, vänta och hoppas.

Högljudda grymtanden utbyttes nu mellan de båda varelserna. Minn kunde inte avgöra om de grälade eller om det helt enkelt var så de talade med varandra. Det hela slutade i alla fall med att varelsen utanför fräste till, vände på klacken och gick iväg, varpå den andra varelsen muttrade någonting och sedan tystnade. De hade klarat sig, för den här gången.

Både Ale och Minn förblev blickstill till det var alldeles tyst runt omkring dem. Sedan kikade Ale försiktigt ut i gången medan Minn utmattad sjönk ihop med Elvin vid sin sida. Han hade åtminstone sovit sig igenom det hela.

”Det är fritt fram nu”, viskade Ale efter ett tag. ”Gången är tom.”

Minn reste sig med möda och sträckte sig åter efter Elvin. Då var det som om hennes hjärta frös till is. Elvin låg inte längre kvar där hon hade lagt honom! Han måste ha krupit iväg med en oerhörd fart för han befann sig nu plötsligt i andra änden av grottrummet. Men det var inte det värsta, ty lutad över honom stod en kutryggig varelse och gnuggade sig förvånat i ögonen.

Varelsen var huvudet högre än henne och hade kolsvart hud. Ögonen var rödsprängda, näsan bara två hål i ansiktet och ur den breda käften stack vassa hörntänder fram. Det här var varken alv eller dvärg, det var en varelse av svartfolkens ras, av det vildsinta släkte som gick under namnet orcher. En enda gång tidigare hade Minn sett orcher men då

hade de haft sällskap av Elrind och Legim. Nu var de ensamma i en grotta full av dem! Elvin gnällde skrämt när två kloförsedda händer sträcktes mot honom.

Vad som sedan hände skulle Minn aldrig riktigt förstå. Ena ögonblicket var hon som fastfrusen och kunde bara maktlöst betrakta vad som skedde. Nästa ögonblick stod hon med den ena armen om Elvin och den andra handen i ett hårt grepp om Elvinas silversvärd. En svart, trögflytande vätska droppade från eggen. När hade hon dragit det? Hon hade inte ägnat svärdet en tanke sedan hon fick det av alvkvinnan. Och var kom vätskan ifrån? Sedan såg hon.

Orchen hade fallit ned på knä och höll sig om magen med båda händerna. Samma vätska som fanns på kortsvärdets egg rann ut mellan dess fingrar och ut över golvet. När den stönande öppnade munnen bubblade samma vätska ut där också. Minn kände hur marken gungade under henne och det svartnade för ögonen. Det var som om hon inte var närvarande, som om hon befann sig någon annanstans och betraktade det hela på avstånd. Det här hände inte, inte henne!

Det var först när Ale ryckte tag i henne som hon började komma till någorlunda sans igen. Ales ansikte var likblekt och hans blick gick än till Minn, än till den döende varelsen.

”Det var inte mitt fel”, mumlade Minn förvirrat. ”Han försökte ta Elvin. Det var inte mitt fel.”

Ale tycktes inte förstå vad hon pratade om.

”De kommer!” sade han bryskt. ”Vi måste fly.”

Hon gjorde inte motstånd när han ryckte med henne. De sprang ut ur rummet och tillbaka samma väg som de hade kommit ifrån. Minn rörde sig fortfarande som i en dröm men långsamt, långsamt började hon bli medveten om vad som hände runt omkring henne igen. Nu hörde hon ljudet av många järnskodda steg bakom dem, steg som kom närmare och närmare.

De kom åter ut i pelarsalen och fortsatte in i den första gången till vänster från deras håll sett. Gången ledde stadigt nedåt och flera grovhuggna sidogångar öppnade sig från den men Ale ignorerade dem alla och fortsatte längs den raka, släta huvudgången. Minn uppfattade i ögonvrån hur nya ljus flammade upp i dem när de passerade och hur skuggor lösgjorde sig ur dunklet och föll in i jakten. Snart började också hornstötarna eka genom gångarna och det kändes som om hela berget var fullt av fiender.

Minn kände hur det började värka i bröstet och den nu gråtande Elvin blev henne en allt tyngre börda. Ale insåg emellertid hennes belägenhet, stannade hastigt upp och tog Elvin i sin famn. Svärdet, som ju var otillräckligt mot den fientliga övermakten, stack han tillbaka i skidan. Minn insåg att hon fortfarande höll i det blodiga kortsvärdet men kom sig aldrig för att sticka tillbaka det i bältet. Sålunda sprang de förtvivlat vidare. Minn tyckte att hon kunde känna förföljarnas andedräkt i nacken nu och vågade inte vända sig om.

Plötsligt öppnade sig gången upp i en rund grottsal av enorma proportioner. Den påminde om den tidigare pelarsalen men var betydligt större. En mängd gångar från olika nivåer

möttes här, förbundna av trappor och avsatser. Flera vattenflöden sprang också fram ur bergväggen, porlade ned längs terrasser fulla av näckrosliknande växter och samlades i en liten sjö i grottsalens mitt. Blott fyra glasliknande stenpelare bar upp ett tak högt ovanför deras huvuden men de var i gengäld så omfångsrika att det skulle behövas tio man för att omfamna dem. De ljussvampar som väglett dem hit förekom inte längre lika rikligt men en svag stråle rött ljus silade ned ovanifrån och reflekterades i pelarna och vattnet så att hela salen kom att vila i ett trolskt och rogivande skimmer. Kunde det vara dagsljus som letade sig hela vägen ned hit? Det röda skenet kunde i så fall tyda på att skymningen nu hade fallit där ute. Hur storslagen måste då inte grottsalen te sig när solen stod som högst?

Men hur överväldigande synen som mötte dem än var så hade de inte tid att stanna upp och ta in den. I stället fortsatte de att springa, ut i salen och fram mot sjön, medan de förtvivlat såg sig om efter en gång som kunde leda dem ur förföljarnas klor. Ödet ville emellertid att deras flykt skulle få ett abrupt slut. Jättefågelnas dödliga projektiler från luften, grottinvånarnas obönhörliga jakt genom mörkret och Minns eget farsansfulla knivdåd – allt detta började nu komma ikapp henne och när de nådde fram till sjön blev det helt enkelt för mycket. Minn visste inte om hon snubblade eller om benen helt enkelt vek sig men hon föll och blev liggande på det hårda stengolvet. En märklig känsla av lättnad kom över henne, som om hon var glad åt att allt äntligen var över. Ale såg fallet komma men hann aldrig hindra det.

”Minn!” skrek han och stannade upp.

Med Elvin alltjämt på sin arm vände han om, drog sitt svärd och ställde sig beslutsamt över den liggande Minn, beredd att försvara dem till sista blodsdroppen. Men svärdet sänktes igen, utan att någonsin möta något motstånd, och Minn såg hur Ale förvirrat såg sig omkring. Hon tittade upp och blev lika förvånad hon. De var ensamma i grottsalen.

”Vart tog de vägen?” undrade hon och reste sig förundrad.

”De kan omöjligt ha tappat bort oss”, sade Ale. ”De var ju alldeles bakom oss. Varför gav de upp förföljandet?”

Minn genomförs av en rysning.

”Om det finns någonting här som får en hel armé av svartfolk att vända om så vill jag inte stanna längre än nödvändigt. Låt oss fortsätta så fort vi bara kan.”

”Kanske skrämdes de av ljuset?” försökte Ale, dock utan att låta övertygad.

”Desto viktigare att vi fortsätter”, sade Minn otåligt. ”Om det här nu är dagsljus så kan det inte vara mycket kvar av det.”

Ale vände sig nu mot henne med en medlidsam blick, som om han såg på henne med nya ögon.

”Men hur är det med dig då?” frågade han. ”Vad hände egentligen där inne?”

”Jag vill inte tala om det”, svarade Minn bryskt. ”Låt oss fortsätta nu.”

Oron lämnade inte Ales ansikte men för stunden höll han åtminstone tyst och Minn var tacksam för det. Hon ville bara lämna det skedda bakom sig och komma därifrån. Först nu insåg hon att Elvin ännu vilade tryggt på Ales arm. Tänk om hon hade snubblat med honom i famnen!

Minn tog tillbaka alvpojken från Ale och tryckte honom ömt till sitt bröst, lika mycket för hans skull som sin egen. Vad som än hände tänkte hon inte låta honom komma till skada. Elvin själv föreföll dock lugn och såg sig omkring i salen med stora ögon. Kanske var det bara för att de lämnat orcherna bakom sig men Minn fick känslan av att det var någonting i själva salen som fick honom att känna sig trygg. Kanske hade detta verkligen varit alvboningar en gång i tiden och kanske hade Elvin i så fall varit här. Kunde han minnas det i så fall?

Under tiden blickade Ale hjälplöst runt i grottsalen.

”Vilken av alla dessa vägar ska vi ta egentligen?” suckade han. ”Jag vill inte springa rakt i famnen på de där bestarna.”

Minn funderade. Om ändå Elvin hade varit stor nog att berätta för dem. Men så fick hon ett hugskott.

”Sa du inte att vattnet måste komma ut någonstans?” frågade hon. ”Kan vi inte försöka se var det här vattnet rinner ut någonstans?”

Ale rynkade först på pannan men tog sig sedan en närmare titt på den lilla sjön.

”Det ser faktiskt ut som strömmar i vattnet”, sade han och pekade mot en grottgång längre fram åt höger, kring vilken inget vatten flödade fram. ”Jag skulle gissa att sjön har ett un-

derjordiskt utlopp åt det hållet. Tror du att utgången kan finnas åt det hållet också?”

”Jag ser i alla fall inga fackelsken i den gången”, svarade Minn. ”Låt oss titta närmare på den.”

De gick hastigt bort mot den medan grottsalens ljus sakta bleknade bort och lämnade de yttre delarna i skugga. När de kommit halvvägs lutade sig Ale ned och lade örat mot marken.

”Jag tycker faktiskt att jag hör vatten rinna under oss”, utbrast han hoppfullt. ”Som smältvatten under en våris. Du ska se att vi snart är ute igen.”

”Åt”, bröt Elvin in och pekade mot gången de var på väg mot.

”Vad försöker du säga?” undrade Minn. ”Åh, om du ändå kunde tala. Menar du ditåt?”

”Åt”, upprepade Elvin och viftade glatt.

Minn uppfylldes av lättnad, inte så mycket av Ales ord som av Elvins glädje. Även om hon inte visste vad alvpojken försökte säga så kände hon instinktivt att det här var utgången. De hade kastats från den ena skrämmande upplevelsen till den andra. Skulle den här mardrömmen äntligen ta slut nu?

De skyndade mot gången, hjälpligt vägleda av dagens sista försvinnande ljus. Snart skulle hela grottsalen vara försänkt i mörker men att tända en fackla nu skulle göra dem till ett lätt byte för orcherna om dessa skulle återuppta sin jakt. I dunklet hördes bara det porlande ljudet från vattenterrasser-

na och ekot av deras steg. Eller var det verkligen bara det som hördes?

Ale måste ha slagits av samma tanke ty de stannade upp samtidigt och lyssnade. Deras egna steg upphörde men någonstans hördes andra steg innan det blev helt tyst. Det var klapprande steg som av många fötter som rörde sig jämsides med dem, i den del som nu vilade i mörker.

”Vi är inte ensamma”, viskade Ale.

”Det var inte ljuset som skrämde orcherna”, replikerade Minn med förnyad skräck, ”det var mörkret.”

3. Ögon i mörkret

”Om jag blundar blir det mörkt och om det är mörkt kan ingen se mig”, sade den ene narren.

”Men om du tittar med ena ögat då?” frågade den andre narren.

”Då kan bara de enögda se mig”, replikerade den förste narren.

Ur Narrar narras, ett traditionellt cindariskt folklustspel

Det sista av dagsljuset försvann och lämnade den stora grottsalen i ett nästan fullständigt mörker. Ale kände hur Minns hand grep tag i hans. Den var alldeles kall. I hennes famn gnällde Elvin oroligt.

”Snälla Ale, tänd en fackla”, bad hon viskande.

”Orcherna då?”

”Deras hornstötar har tystnat. De är nog mer rädda än vi och jag förstår dem. Snälla Ale, vi måste ha ljus.”

Ale slet fram elddonet och fumlade förtvivlat för att få fyr på sin fackla. All rädsla för att locka till dem svartfolk var som bortblåst, nu hade han bara den okända faran i mörkret i tankarna.

”Skynda dig”, viskade Minn bredvid honom.

Hon hade dragit sig tätt intill honom och han kunde nästan känna hur hon darrade. Från avsatsen hördes åter de klapprande stegen och det lät som om de rörde sig längs en av de avsatser som löpte längs grottsalens väggar. Varför kunde han inte få fyr på elddonet?

Efter vad som kändes som en evighet lyckades han i alla fall tända facklan och dess välkomnande sken skingrade en del av mörkret kring dem. Grottsalens yttre delar låg dock ännu höljda i dunkel och när facklan tändes hördes en ilsken väsning därifrån. Den liknade ingenting han hade hört förut och den kom rakt framför dem. Vilka som än lurade i mörkret så befann de sig nu kanske ett tjugotal steg från dem, precis ovanför den gång som ledde till friheten.

”Vad är det för några?” frågade Minn.

”Jag ser inte”, svarade Ale, ”men jag tror att de också står stilla. Jag hör inte de där stegen längre. Låt oss hitta en annan väg ut innan de börjar röra sig igen.”

”Jag tror inte att det finns någon annan väg.”

Minn lät överraskande säker men vad annat kunde de väl göra? Ale tog prövande ett par steg åt sidan men blev sedan stående igen. De klapprande stegen återkom. De okända varselerna i mörkret följde dem längs avsatsen!

”Visa er, era odjur!” utbrast han och viftade med facklan men det enda han fick till svar var det otäcka väsandet igen.

”Gör inte så”, bad Minn.

”Vad ska vi göra då?” frågade Ale. ”De verkar inte tycka om ljus men facklan räcker inte länge till”,

”Kan vi springa förbi dem?” undrade Minn.

Nästan som för att svara henne kom ett kraftigt klickande ljud från avsatsen, som av ben som knäcktes. Minn upprepade inte sin fråga.

”Vi vet inte vilka vi har framför oss”, sade Ale. ”Vi måste oskadliggöra dem först.”

”Men hur?” frågade Minn. ”Det är mörkt och vi har inget avståndsvapen.”

Ale kunde bara skaka på huvudet. Vad kunde väl hans svärd göra mot osynliga fiender? Men så kom han plötsligt att tänka på någonting.

”Vi har ett vapen”, viskade han. ”Svartprästernas märkliga glasflaskor. Jag tog med en från det brinnande huset.”

Minn släppte omedelbart hans hand.

”Du gjorde vad?” utbrast hon, för ett ögonblick glömsk för den fara de befann sig i. ”Den hade ju kunnat gå sönder och spränga oss i bitar. Den hade kunnat döda oss allesamman.”

På det hade Ale inget bra svar. Det hade varit ett plötsligt infall att ta den med sig, han hade aldrig tänkt på vilka följderna kunnat bli.

”Men det gjorde den inte”, sade han i stället trotsigt. ”Nu kan den komma till vår hjälp, du såg ju vad den åstadkom i kyrkan.”

Minn verkade inte övertygad.

”Vi vet ju inget om den. Tänk om den inte sprängs alls eller ännu värre, tänk om den får hela grottan att rasa in.”

Facklan sprakade och flämtade medan de talade.

”Vi har inte mycket tid på oss”, viskade Ale. ”Jag måste ta risken.”

Minn svarade inte direkt men tog tag i hans hand igen och tryckte den hårt.

”Vi måste ta risken”, rättade hon honom. ”Vi går fram så nära vi bara vågar och kastar sedan flaskan mot dem. Tror du att du kan träffa avsatsen i mörkret?”

”Det vet du att jag kan”, svarade Ale i en ton som han hoppades lät självsäker. När han var liten hade hans snöbollar alltid träffat sitt mål. Men om man missar med en snöboll kan man alltid göra en ny, med den här glasflaskan skulle han bara få en chans. ”Kom då.”

Han överräckte facklan till Minn och drog sitt svärd. Sålunda avancerade de försiktigt framåt, Ale med glasflaskan i ena handen och det dragna svärdet i andra och Minn med facklan i handen och Elvin i sin famn. Bakom dem porlade vattnet bekymmersfritt vidare men framför dem var det nu oroväckande tyst. Det var som om ett rovdjur stilla väntade på att dess aningslösa byte skulle komma närmare. Steg för steg närmade de sig och ju närmare de kom, desto kortare blev deras steg. Ales kallsvettiga hand grep hårt om glasflaskans glatta yta. Tänk om den skulle glida ur näven innan han hann få iväg den? Han vågade inte tänka klart tanken.

Till slut blev de stående. Det kunde bara vara ett tiotal steg kvar till avsatsen nu. Han fingrade nervöst på flaskan. Det var allt eller inget nu men han tvekade fortfarande. Från avsatsen framför dem bröts plötsligt tystnaden och de nåddes av märkliga, knakande ljud, som av många ben som sträcktes. Det räckte för att bryta Ales förflamning och utan att närmare ta sikte kastade han iväg flaskan rakt åt det håll varifrån ljuden hade kommit.

Flaskans glittrande yta försvann snabbt i mörkret men ett krasande ljud skvallrade om att den hade träffat precis där han hade tänkt sig. Men det var också allt. Ingen ljusblixt och inget dån som den gången i kyrkan. Ingenting alls.

Allt mod lämnade Ale. Det var som om han fått ett hårt slag i magen. Vad skulle de nu göra. Han kunde bara dra sitt svärd och förbereda sig för det värsta. Men plötsligt nådde dem ett annat ljud, ett märkligt pysande ljud som när luft släpps ur en länge förseglad jäskruka. Ljudet följdes av det

ilskna väsande och de klapprande fötter som de hört tidigare. Men i stället för att komma närmare så drog de sig undan från dem. Någonting hade glasflaskan ändå åstadkommit där uppe men vad?

Med ens kom han på vad det kunde vara. Svartprästerna hade ju sövt Elvina i den bondstuga där Ale senare hittade glassplitter. Kunde det ha varit en av deras glasflaskor som sövde henne och kunde det i så fall ha varit en liknande glasflaska som Ale nu hade kastat mot de osynliga fienderna? Ja, så måste det vara!

”Nu har vi chansen”, viskade han i Minns öra. ”Spring!”

Han såg hur Minn tvekade ett ögonblick men hon måste ändå ha litat på honom för hon nickade bestämt och tillsammans sprang de mot det okända. Den hägrande utgången fångades nu in av facklans ljuskrets. Några få steg till och de skulle vara igenom och i säkerhet. Men från avsatsen ovanför utgången, strax utanför facklans ljuskrets, återkom det väsande ljudet, nu en aning plågat men lika ilsket som tidigare. Grus rasade ned från ovan och i ögonvrån uppfattade Ale hur en väldig skugga långsamt tycktes hasa sig över avsatsen.

”Fortare!” skrek han och drog med sig Minn genom grotttöppningen.

I samma ögonblick som de kom in i gången hördes en dov duns bakom dem, följd av det otäcka väsandet och det obehagliga klickande ljudet. Någonting hade hoppat ned från avsatsen och missat dem med en hårsman. Ale kunde inte låta

bli att kasta en blick bakom sig och den syn han såg fyllde honom med fasa.

Av det lilla ljus som dröjt sig kvar i grottsalen syntes ingenting längre till. I stället fylldes gången helt upp av en väldig skugga. En rad stora ögon lyste i mörkret, ett par tallriksstora i mitten och två mindre på vardera sidan om dem. Väsandet var tungt och ansträngt och en vidrig pust som av ruttna ägg slog emot honom. Vad det än var för vidunder så hade det inte gett upp jakten utan pressade sig in i gången efter dem.

”Vad är det?” hörde han Minns röst framför sig men han skrek bara åt henne att fortsätta springa.

Själv vågade han inte vända blicken från deras förföljare utan viftade fåfängt med sitt svärd medan han backade undan så fort han kunde. Mot all förväntan så stannade faktiskt vidundret upp och Ale tog då risken att vända sig om och springa efter Minn.

Men han lyckades inte ta mer än ta ett par steg förrän någonting snodde sig om hans fot och bragte honom på fall. De klapprande stegen tog åter fart och han vred sig runt på rygg så att han kom åt att se bakom sig. Den jättelika skuggan var nu bara några steg från honom och dess vidriga stank var så påträngande att det vände sig i magen på honom.

Ale förstod aldrig vad det var för vidunder som han hade mot sig utan hans enda tanke var att undkomma denna outsägliga fasa, att fly så fort han bara kunde. Han fäktade förtvivlat med armarna där han låg men förgäves, han lyckades inte röra sig en tum. Någonting väldigt och fruktansvärt tor-

nade upp sig över honom och ur mörkret lösgjorde sig ett par slemdrypande käkar som likt en gigantisk tång sökte sluta sig om honom. De fuktiga och glansiga ögonen var nu så nära att han kunde se sin egen spegelbild i dem, en ömklig och sprattlande figur som mest påminde om en fluga i en spindels nät.

Var detta slutet? Skulle hans långa vandring sluta i denna håla, så långt från människors ögon och öron? Skulle hans kvarlevor någonsin återfinnas? Skulle någon ens minnas honom? Eller skulle han bara lämna denna värld utan att några som helst spår efter sig? Och hur skulle det gå för Minn och Elvin när han var borta?

Nej, det fick inte hända! I denna fasans stund då allt hopp verkade vara förbi uppfylldes Ale av en plötsligt och oväntad känsla. Det var den känsla som uppfyller också det minsta djur när döden närmar sig, hur stor och skrämmande dödens hamn än må vara, och som får det att kämpa med förnyad styrka. Ale uppfylldes av mod. Än andades han, än kunde han röra sina händer och än grep han om sitt svärd.

Han utstötte ett högt stridstjut och tryckte med båda händerna om hjaltet svärdet uppåt och framåt, rakt in i ett av de väldiga ögon som hungrigt betraktade honom. Det lät som när en sten kastas i gytta när svärdet trängde in i ögongloben ända till fästet utan att möta något motstånd. En tjock, klibbig vätska stänkte i Ales ansikte och han kände snarare än såg hur en kraftig skälvning genomför monstret, en skälvning som så när hade vridit svärdet ur hans grepp. Väsende och frustande kastade det sig undan från honom, nu med ett öga

mindre som lyste i mörkret, och de klapprande stegen övergick i slag mot väggar och tak, som av våldsamma spasmiska ryckningar.

En riktig hjälte hade kanske klivit fram och givit monstret dess nådastöt men det mod som så plötsligt hade uppfyllt Ale lämnade honom nu lika plötsligt. Han försökte resa sig upp men fann att hans fot fortfarande satt fast, att något hade snott sig omkring den. I blindo slog han med sitt svärd mot marken och träffade någonting hårt och spänt. Det snärtade till, som när en bågsträng brister, och han kände hur något ven förbi hans ansikte och rispade hans kind. Men han var alldeles för upphetsad för att känna någon smärta, han var åter fri och sprang så fort han kunde vidare i gången. Bakom sig kunde han höra ett fortsatt frustande och bubblande men de klapprande stegen hade upphört och av allt att döma hade besten bakom honom gett upp jakten. Men den här gången såg sig inte Ale om utan fortsatte att springa och inte förrän ljuden helt försvunnit bakom honom vågade han tro på att han faktiskt klarat sig undan den namnlösa fasan.

Med andan i halsen snubblade han in i ljuskretsen från Minns fackla. Minn själv bleknade betänkligt när hon fick syn på honom.

”Vad har hänt med dig?” frågade hon förskräckt. ”Du är ju sårad.”

Först nu kände Ale att det rann blod från hans kind.

”Det är bara en skråma”, flämtade han och menade det verkligen. Vad var väl det såret mot den fara han med nöd

och näppe undkommit? Ärret från det skulle dessutom blekna betydligt snabbare än minnet av hur han fått det. ”Men vi kan inte stanna kvar här”, fortsatte han. ”Vi måste fortsätta.”

Minn föreföll inte lugnad men Elvin var fortsatt uppspelt.

”Åt”, upprepade han än en gång och pekade bortåt i gången och nu förstod Ale vad han menade.

Grottgången öppnade sig här i en stor sal som nästan helt fylldes av en stor sjö. Vattenytan täcktes av främmande, näckrosliknande växter som skimrade svagt och fick hela salen att vila i ett närmast magiskt sken. På deras sida rann vatten till, antagligen från den stora grottsal som de lämnat bakom sig, och på andra sidan kunde de skymta sjöns utlopp, en grotta genom vilken vattnet långsamt rann vidare. Men den märkligaste synen var de små båtar som låg förtöjda precis där de kommit ut, som om de legat och väntat på dem.

Båtarna var enkla men till synes stabila konstruktioner av flätad vide och var och en av dem såg ut att kunna ta upp till ett dussin passagerare. Av de många förtöjningsplatserna att döma kunde ha grottan ha hyst upp till hundra båtar en gång i tiden men nu återstod det bara två av dem.

Ale och Minn tittade på varandra.

”Vad tror du?” frågade Ale. ”Vågar vi åka med en av de här?”

”Det här är alvbåtar”, svarade Minn. ”De alver som bodde här en gång i tiden måste ha tagit den här vägen ut. Om de vågade så vågar vi. Kom!”

Ale var inte nödbedd, darrig som han fortfarande var efter kampen mot monstret i mörkret, och snart satt de alla tre i båten och lät sig föras med strömmen. Minn rengjorde försiktigt Ales sår och blev lugnare då hon såg hur ytligt det var. För Ales del räckte det med hennes beröring för att han skulle känna sig bättre igen.

”Vad har du runt foten?” frågade Minn plötsligt.

Ale tittade ned och upptäckte till sin förvåning att det rep som fällt honom då han sökt fly undan monstret fortfarande var lindat runt hans fot. Det var ett tunt, silkesliknande rep som glittrade av någon klabbig vätska. Ovillig att röra vid det obehagliga repet tog han svärdet till hjälp, lirkade loss repet och lät det falla överbord.

”Jag vet inte”, svarade han kort.

Han ville heller inte veta, repet hade påmint honom alltför mycket om sådant som han hade sett många gånger förr i dammiga hörn inomhus eller grenklykor utomhus. Det var bara det att det här var större, så fruktansvärt mycket större.

4. Skog i brand

”Ju mer en eld matas, desto hungrigare blir den.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Strömmen förde dem stilla och säkert genom den mörka grottan. Det fanns en enkel åra i båten men den behövde inte användas, vare sig till att ro eller att stöta bort båten från grottväggarna. Båtens lätta gungande och vattnets mjuka skvalpande var rogivande och det dröjde inte längre förrän Elvin vaggades till sömns. Minn lade honom varsamt till ro i båten och såg till att han låg varmt och mjukt inbäddad. Därefter vände hon sig mot Ale.

Han verkade fortfarande uppjagad men inte heller han kunde undgå att stillas av deras färd och såväl andning som darrningar blev långsamt lugnare. Vad hade han råkat ut för egentligen? Det var kanske bäst att inte påminna honom genom att gräva djupare i det. I stället försökte hon få honom att tänka framåt.

”Vart tror du att den här båten för oss?”

Ale rycktes ur sina funderingar och mötte hennes blick.

”Jag vet inte”, erkände han. ”Östmarks skogar och alvernas boningar hoppas jag.”

”Men varför lämnade de sina grottor över huvud taget? Inte kan de väl ha låtit sig drivas bort av orcher?”

Ale ryste till, som om Minns fråga fått honom att tänka på något obehagligt, men han skakade på huvudet till svar.

”Nej, det tror jag inte. Om alla alver är lika tuffa som Elvina så kan varken svartfolk eller andra folk driva bort dem. Det fanns heller inga spår av strid eller hastig flykt i grotterna.”

”Kan de ha gjort som Vandrarna och flyttat med våren?”

Ale skakade på huvudet igen.

”Det tror jag inte heller. De har tagit med sig de flesta av sina ägodelar, som om de inte tänkt återvända på länge, om ens någonsin. Och inte skulle väl orcherna våga sig hit om de trodde att alverna skulle återvända snart?”

Därmed var det slut på Minns idéer och Ale började nyfiskt granska deras båt i stället.

”En sådan här båt ser inte ut att hålla länge”, konstaterade han. ”Det kan inte ha varit länge sedan de övergav grottorna heller. Jag undrar om det också har med hertigens planer att göra.”

Minn slogs av en plötslig tanke.

”Vi borde kanske inte ha lämnat kvar den andra båten”, sade hon. ”Tänk om orcherna följer efter oss.”

Ale bleknade och dröjde med svaret.

”Det gör de inte”, sade han till slut med ett tonfall som inte inbjöd till några motargument.

Därmed stannade samtalet av och under tystnad gled de vidare genom mörkret.

Efter en lång och stilla färd verkade det som om båten började komma till liv igen. Strömmen hade tilltagit något och åran kom nu till nytta för att lugna båten och hindra den från att slå i grottväggen.

”Jag ser ljus!” utbrast Ale.

Längre fram skymtade verkligen ett blekt men välkommet ljus efter det till synes oändliga mörkret. Båten verkade ivrig att komma fram men Ale höll tillbaka den tills de visste mer om vad som väntade dem. Det visade sig vara klokt för när de närmade sig insåg de att det inte bara var mörkret som äntligen gav vika utan också tystnaden. Framför dem hördes

ett rytande, först svagt men det tilltog snabbt i styrka. Snart fick både ljuset och ljudet sin förklaring.

Den underjordiska floden bröt här ut genom berget och det ljus som de sett kom från en röd måne som hängde tungt över horisonten. Som för att ta igen vad det förlorat under sin långa fångenskap kastade sig nu vattnet ut i en skummande fors och bort mot den plats varifrån rytandet kom, ett stort vattenfall, inte långt från den underjordiska flodens mynning.

Om de oförsiktigt hade låtit sig svepas med hade det kunnat gå riktigt illa men nu kunde Ale tryggt och säkert staka in båten mot land och hålla den stilla så att de kunde gå av. De visste inte vart båten hade fört dem men den hade räddat dem ut ur Östbergens hålor och det var gott nog just nu. Här måste emellertid deras vägar skiljas åt och de övergav med vemod sin hjälpsamma båt. Under tystnad bevittnade de så hur den blev det våldsamma vattenfallets rov. När båten var försvunnen gick Ale så nära bergkrönet som han vågade och blickade bortåt.

”Kom och titta”, sade han och Minn gick och ställde sig vid hans sida.

De befann sig fortfarande högt uppe bland bergen men nedanför dem kunde de urskilja hur en väldig skog bredde ut sig under månens sken ända bort till horisonten. Men det var inte bara månen som lyste upp skogen, där var också otaliga små röda ljussken utspridda. De nattgrå träden och de röda fläckarna av ljus kom hela skogen att likna en väldig pyrande glöd.

”Kan det vara alvers eldar?” frågade Ale hoppfullt.

”Kanske”, medgav Minn. ”Jag visste inte att det fanns så många av dem. Det måste vara hundratals eldar, kanske tusentals.”

”Desto lättare att hitta...” började Ale men en gäspning avbröt dem. De hade trots allt varit på flykt nästan hela natten.

”Det är nog lika bra att vi försöker övernatta först”, sade Minn. ”Det är hur som helst farligt att klättra ned i mörkret.”

De sökte upp en skyddande klippskrev och gjorde hastigt upp ett läger. Det var lyckligtvis en mild och vindstilla kväll så de borde inte behöva frysa. Inom kort hade de somnat alla tre, utmattade som de var. Deras sömn blev lång och ostörd och de slog inte upp ögonen förrän gryningssolens första strålar träffade dem. Uppvaknandet ingav dem båda samma tanke.

”Solen går upp över skogen”, utbrast Ale. ”Då måste vi vara öster om Östbergen och framme i Östmark nu.”

Minn strålade av glädje och tryckte den nyvaknade Elvin till sitt bröst.

”Snart är du hemma, Elvin”, sade hon glatt.

Skogens eldar hade nu slocknat och det var bara enstaka rökslingor som påminde om dem. Där den nu låg och väntade för deras fötter kändes deras uppdrag med ens så mycket lättare och med förnyad styrka anträdde de nedklättringen. Med dagsljuset som ledning hittade de lätt de avsatser och naturliga stigar som alverna måste ha använt före dem och de kom tryggt och säkert ned.

Träden reste sig här lika högt som de hade gjort på andra sidan Östbergen, som om de hade tillhört samma familj innan bergen rest sig upp och skilt dem åt. Däremot var det mycket tystare runt omkring dem, som om skogen ännu sov. Några stigar såg de heller inte till men träden växte glest nog för att inte hindra deras vandring och de tog sikte på en av de eldar de sett föregående natt. Efter någon timme gav så träden vika för en glänta. Den syn som mötte dem där var emellertid oväntad och Minn kunde inte låta bli ett uppgesett skrik av förskräckelse.

Den eld som en gång brunnit i gläntan hade varit stor och illa underhållen och det såg ut som om det bara hade varit de vårfuktiga markerna som hindrat den från att sprida sig. Gräs och mossa var hänsynslöst söndertrampad av många klumpiga fötter och nästan samtliga träd runt gläntan hade berövats sina friskaste grenar för att föda elden. Sönderslagna krus och rester av avföring fulländade denna sorgliga syn och den uppfyllde Minn med en plötslig och överraskande smärta.

”Det här är inte alvers verk”, utbrast hon. ”Det här är en styggelse mot naturen.”

De sista orden hade undsluppit henne utan att hon visste var de kom från och inte ens Ale kunde låta bli att höja på ögonbrynen. Men vad han än tänkte om hennes ord så sade han ingenting utan var mer uppslukad av förödelsen i gläntan.

”Kan svartfolken ha vågat sig ut ur bergen ända hit?” viskade han och såg sig oroligt om.

Minn insåg med ens att de var lika utsatta här som de hade varit i grottorna och lade band på sin upprördhet.

”Vi måste hitta alverna”, sade hon. ”Elvina sa att vi skulle färdas mot solen. Förr eller senare måste vi hitta dem.”

”Jag tror inte att Elvina visste om svartfolken”, invände Ale. ”Vi har svartfolk både framför och bakom oss.”

”Vi har åtminstone Bard och hans män bakom oss”, replikerade Minn. ”Jag är mer rädd för dem än för svartfolk.”

Ale såg inte helt övertygad ut men han nickade i alla fall och således fortsatte de i sydöstlig riktning, smygande och hukande bland Östmarks träd. Ju längre de kom, desto fler spår såg de av svartfolkens framfart, och alltför ofta såg det ut som om svartfolken också färdades mot sydöst.

”Söker de också alverna?” kunde Ale inte låta bli att undra men Minn kunde bara rycka på axlarna.

”Jag förstår ingenting”, suckade hon uppgivet. ”Jag vill bara återbörda Elvin till sitt folk och sedan lämna alla dessa intriger och mysterier bakom mig. Vad som än händer så angår det inte oss.”

”Jag är inte säker på det”, mumlade Ale. ”Jag är inte alls säker på det.”

Men trots att alla spår tydde på svartfolk så stötte de inte på några under morgonen och förmiddagen. Det var först när solen stod som högst på himlen som deras aningar bekräftades. Redan på långt håll hörde de gutturala läten från en sänka längre fram. Minn tvekade men Ale lade sin hand på hennes.

”Vi måste smyga fram och se vad de har för sig”, viskade han. ”Annars riskerar vi att springa rakt i famnen på dem. Stannar du här med Elvin?”

Minn skakade på huvudet.

”Vi måste hålla ihop”, svarade hon. ”Han sover nu, jag är säker på att han kommer att hålla sig lugn.”

De smög därför fram tillsammans och inom kort nådde de ett busktäckt krön varifrån de osedda kunde blicka ut över sänkan. Ett dussin orcher låg utspridda i den. Med sin kol-svarta hud och sitt vildsinta yttre liknade de dem som de tidigare stött på i grottorna. Många av de här var dock iförda läderharnesk och än fler bar vapen – sotade dolkar, krokiga sablar och spruckna läderklädda träsköldar – som rustade för strid. Lyckligtvis var de allt annat än uppmärksamma, några vaktposter syntes inte till och just nu tycktes de mest intresserade av att söka skydd från solen.

Ale föreföll nöjd och tecknade åt Minn att de skulle dra sig tillbaka.

”Om alla är lika slöa på dagen så borde vi kunna undgå upptäckt”, viskade han när de var utom hörhåll.

”Hurdana blir de på kvällen då?” undrade Minn oroligt.

”Låt oss hoppas att vi kommit förbi dem till dess”, svarade Ale.

Minn tvivlade på det med tanke på hur långt eldarna sträckt sig föregående natt men något annat hopp hade de inte så hon sade inget. De tog en omväg runt sänkan och fortsatte sedan österut. Under sin färd stötte de på fler läger men

orcherna var lika ouppmärksamma överallt och i flera av dem var ingen ens vaken.

”De verkar inte rädsla av sig”, anmärkte Ale. ”Hur kan de röra sig så oförväget genom skogen?”

”De vilda djuren skrämmer de bort på långt håll och här finns varken alv- eller människoboningar”, svarade Minn. ”Vem skulle kunna hindra dem?”

”Hertigen skulle säkert ha ett och annat att säga om han visste om det här.”

”Ja, men vem skulle berätta det för honom?”

Ale ryckte på axlarna och de fortsatte sin färd. De vågade nu röra sig raskare och stannade bara som hastigast ett par gånger för att göra i ordning mat åt Elvin. Trots det såg omgivningarna likadana ut på eftermiddagen som den hade sett ut på morgonen och det kändes som om de aldrig skulle komma ut ur skogen.

Ditills hade de gått ostörda och oantastade men nu började åter orcherna väsnas runt omkring dem. Först var det bara deras sträva stämmor som bröt tystnaden men snart hördes också ljudet av tunga fötter och grenar som knäcktes. De skyndade oroligt på stegen men ju längre fram de kom, desto mer tycktes orcherna sluta sig kring dem, som om de hade samma mål. Plötsligt föll de in på en nyligen upptrampad stig och nu hördes orcherna inte bara bakom dem utan också framför.

”De finns ju överallt”, viskade Ale. ”Vi måste gömma oss.”

”Men var då?” undrade Minn och såg sig om.

Det fanns visserligen gott om buskar och lågt hängande grenar runt omkring dem men orcherna trampade ju bara igenom vegetationen och skulle antagligen snubbla över dem var de än gömde sig. I stället sökte sig hennes blick mot träden. Kanske kunde de klättra upp i något av dem och gömma sig bland trädkronorna? Det var då hon fick syn på den och hon var tvungen att gnugga sig i ögonen för att se att hon verkligen såg rätt.

”En repstege”, viskade hon och pekade på den.

”Var då?” frågade Ale och såg rakt mot den.

”Här”, svarade hon och gick fram till den.

Den var tillverkad av flätade grenar och slänor med ett hantverk som bara kunde vara alvers och den fortsatte upp genom det skyddande lövverket. Där borde de kunna dölja sig för orchernas blickar. Ale var tvungen att gå fram och känna på den för att övertygas om att den faktiskt var där.

”Hur kunde du se den?” frågade han.

”Strunt samma, ta Elvin och skynda dig upp i stället.”

Varken Ale eller Minn hade några problem med att klättra upp för repstegen och de fann att den ledde upp till en lövomgärdad plattform. De skyndade sig att fira upp repstegen och synade sedan sitt gömställe närmare. Det visade sig i själva verket vara grenar som växt omlott och naturligt bildat en platt och grönskande yta. Vissa grenar var kala men utåt kanterna fanns lövtäckta och mjuka delar, bortom vilka grenarna sedan vände uppåt och bildade väggar. Ovanför deras huvuden bredde ett tjockt lövverk ut sig som nätt och jämt släppte

fram ett mjukt silat ljus och Minn fick känslan av varken regn eller blåst kunde nå dem här. Det var som om trädet självt velat bygga sig ett hus.

”Hur har alverna kunnat åstadkomma något så här vackert?” sade Minn förundrat.

”Det påminner faktiskt om dvärgarnas konst”, sade Ale. ”Alverna formar sina träd lika skickligt som dvärgarna formar sina berg.”

”Du kan väl inte jämföra dvärgars döda berg med alvernas levande träd?” replikerade Minn med en ton så förnärad att inte bara Ale utan också hon själv förvånades.

Ale hann emellertid inte svara ty nedanför dem hördes nu orchernas taktfasta steg och skramlande vapen. Varken Ale eller Minn vågade röra sig utan de satt blickstill och väntade på att orcherna skulle passera. Led efter led passerade alldeles under deras fötter och deras stank nådde ända upp till deras gömställe. Hur många var de egentligen?

Plötsligt stannade en kontingent upp precis vid deras träd och en livlig diskussion utbröt bland orcherna. Minn vågade knappt andas och sneglade försiktigt ned på dem genom en glipa. Hon såg hur några av dem stod och vädrade i luften och misstänksamt såg sig omkring. Med ens vände en av dem blicken uppåt och tycktes se rakt in i Minns ögon. Minn blev stel av skräck och vågade inte ens vända bort blicken av rädsla för att rörelsen skulle avslöja henne. Skulle de kunna försvara sig om orcherna försökte klättra upp? Hur många skulle Ale orka fälla innan tröttheten övermannade honom? Tänk

om orcherna helt sonika högg ned trädet i stället? Av någon anledning smärtade den tanken henne lika mycket som tanken på att bli orchernas fångar.

Orchen släppte henne inte med blicken utan tycktes försöka fixera henne. Men så plötsligt vände han sig bort och grymtade något. En annan gav honom en ilsken knuff och det hela hade kunnat urarta i ett slagsmål om inte en kraftig orch hårdhänt hade skilt de båda åt. Trumpna marscherade så orcherna vidare, utan att ägna trädet och dess skyddslingar något mer intresse.

Hur hade de kunnat undgå upptäckt? Hade det varit hennes krafter? Nej, Minn var säker på att de inte hade hjälpt henne och även om hon velat använda dem så hade hon inte vågat försöka förvända synen på så många på en gång. Det måste ha varit trädet självt som dolt dem, det fanns ingen annan förklaring.

”Alvkonst minsann”, hörde hon Ale imponerat medge medan hon sjönk till ro på en av lövbäddarna.

”Jag tror att vi är trygga här för natten”, svarade hon bara.

De var verkligen trygga. Flera led passerade under dem. Till en början var de oroliga men ju fler som passerade utan att upptäcka dem, desto säkrare kände de sig och när skymningen föll lät de sig båda övermannas av en välbehövlig och vederkvickande sömn.

Den följande dagen var det lätt att följa spåren av orcherna och de undvek deras väg av rädsla för att stöta på eftersläntra-

re. Precis som föregående dag var det lätt att höra och undvika svartfolken och de kunde målmedvetet fortsätta sin färd mot sydöst. Framåt eftermiddagen hindrades de emellertid åter av högljudda röster framför sig. De vek av åt sidan och kom då upp på en höjd varifrån de kunde skymta den plats varifrån rösterna kommit. En mycket märklig syn mötte dem.

Platsen var en liten floddal där floden till synes oberört flöt fram lugnt och makligt. På ömse sidor om den hade emellertid marken röjts med en våldsamt som bara de många och grova stubbarna vittnade om. De som utan tvivel var skyldiga till förödelsen dröjde sig ännu kvar. Alla de orcher som de stött på under sin vandring tycktes ha samlats här och hela floddalen påminde om en myrstack full med ettriga myror i febril aktivitet.

Några orcher var ännu i färd med att hugga ned ekar, som de sedan slarvigt avlödade och vräkte ned i floden. Åter andra höll på att öva med eller slipa svärd och yxor. Några ägnade sig åt någonting som påminde om exercis, om än en disciplinerad sådan, medan en mindre grupp trängdes runt ett par stora hjulförsedda maskiner med hävarmar. Minn hade aldrig sett sådana maskiner förut men det gick inte att ta misste på deras syfte, de var ägnade att slunga stora stenar mot befästningsmurar.

De hann emellertid inte närmare granska aktiviteterna för i detsamma kom en grupp orcher marscherande i deras riktning. Tidigare hade de inte brytt sig om vakthållning men det här var uppenbarligen en patrull med uppgift att hålla granskande ögon borta. Ale och Minn drog sig hastigt undan och

fortsatte nedför höjden på andra sidan. Bakom sig hörde de upprörda röster från den plats där de alldeles nyss befunnit sig men ingen verkade ta upp förföljandet. Det fanns heller inga spår av orcher på deras sida om höjden, som om svartfolken av någon anledning ogärna rörde sig bortom den.

Svaret på den gåtan dröjde emellertid inte länge ty inom kort stötte de på det första tecknet på människor sedan flykten över Östbergen. Genom skogen skar en rak och bred väg fram i östvästlig riktning och de många hjulspåren tydde på att den användes flitigt. De behövde inte följa den länge förrän den lämnade skogen och löpte tvärs över ett slättlandskap i stället. Bortom slätten bredde ett väldigt hav ut sig och till och med på det här avståndet kunde de känna de välkomna och uppfriskande havsvindarna.

Slättmarkerna var uppodlade och utspridda bland dem låg flera små hus och samhällen. Några jordbrukare syntes inte till men det var heller inte konstigt då solen redan var på väg ned. Vägen stannade emellertid inte vid något av husen utan fortsatte ut på en udde. Längst ut på udden, där hav och land möttes, tronade en stor, muromgärdad stad, och det var den staden som var vägens mål. Detta kunde bara vara en enda stad, Cindarells östligaste och Östmarks största stad. Detta var gryningssolens stad Tann.

5. Gryningsolen Tann

”Idag, min son, ser vi solen gå upp över Mark. Må vår ätt leva att också se solen gå ned över Mark.”

Hertig Haldors ofrivilligt tvetydiga ord till sin son vid staden Tanns grundande 270 eCF

Det hann bli mörkt innan de nådde fram till Tanns stadsport. En butter vakt öppnade motvilligt och synade dem miss-tänksamt.

”Vad gör ni ute efter mörkrets inbrott?” krävde han att få veta.

”Vi har precis undkommit en massa svartfolk i skogen”, började Ale upphetsat, mån om att dela med sig av vad de sett utanför staden så fort som möjligt. Vakten verkade emellertid inte bry sig nämnvärt.

”Är ni rädda för era egna skuggor?” frågade han sarkastiskt. ”Det har inte funnits svartfolk i de här skogarna på hundratals år. Vilka är ni egentligen?”

Hans blick vandrade från dem till den sovande Elvin i Minns famn.

”Omständigheter har fört oss till er stad”, svarade hon och gav honom ett menande ögonkast. ”Skulle ni kunna visa oss på ett billigt härbärke?”

Vakten grymtade men nickade förstående.

”Härbärgen finns men de är inte billiga. Det är ju oroliga tider nu. Men hör er för i hamnkvarteren.”

Ale ville fråga något mer men Minn drog honom med sig och de trädde in i staden Tann.

”Vad menade du med det där?” undrade han.

”Strunt i det. Jag tror att det är bäst att vi är försiktiga tills vi vet mer om situationen här. Tänk på att vi fortfarande befinner oss på hertigens domäner.”

”Visserligen, men vi måste väl ändå varna folket här.”

”Så här dags är det ändå ingen som lyssnar. Låt oss hitta någonstans att övernatta först och ta diskussionen sedan.”

Ale kunde inte annat än ge Minn rätt och de tog därför sikte på hamnkvarteren. Tanns gator och kvarter skilde sig en hel del från de andra städer i Cindarell som de sett. De breda huvudgatorna och de robusta stenhusen tydde på en noggrann stadsplanering vid anläggandet. De behövde emellertid bara vika av från huvudgatorna för att stöta på krokiga gränder och hastigt uppförda trähus som mer visade på hur snabbt staden måste ha vuxit ur sin ursprungliga skrud. Dagtid var detta säkert en myllrande stad full av liv men nu låg gatorna tysta och mörka som om staden hukade i väntan på något. Vakten hade ju talat om oroliga tider. Vad hade han menat med det?

De hade i alla fall inga problem att finna vägen till hamnkvarteren. Från sin udde sträckte staden ut sig i vattnet och de många anlagda stenkajerna gjorde det svårt att se var land slutade och havet vidtog. Redan på håll kunde de skimta långa rader av master som sträckte sig mot natthimlen och som vittnade om hertigdömet Marks imponerande handelsflotta. Inte ens huvudstaden Serena hade kunnat uppvisa så många skepp.

I hamnkvarteren fanns det ännu delar som trotsade nattens mörker och ljudet av skrålande stämmor och klirrande glas gjorde det lätt att finna ett värdshus. Vårdshusvärden betraktade dem lika misstänksamt som portvakten hade gjort men ett silverstycke från Ragnvalds börs skingrade alla tvivel om deras förmåga att betala för sig. Först när de stängt och reglat om sig vågade de slappna av och begrunda sin belägenhet.

”Det borde finnas någon skeppare i staden som kan ta oss till alvernas öar”, föreslog Minn.

”Hur gör vi med orcherna då?” frågade Ale. ”Du såg ju deras maskiner, det måste vara Tann som är deras mål.”

”Desto större anledning att be alverna om hjälp. Om de inte hade lämnat Östmark hade orcherna aldrig vågat sig fram.”

”Vi måste väl varna befolkningen först så att de kan hålla stånd?”

”Hur då? Portvakten trodde inte på oss så varför skulle någon annan göra det?”

”Jag har kvar det kungliga sigillet som Ragnvald gav oss. Nog lyssnar väl stadens herre på ett kungligt sändebud?”

Minn såg skeptisk ut.

”Hertigens ord väger nog tyngre än kungens här. Om de får reda på att vi har Elvin med oss kommer de aldrig att låta oss fara till alverna.”

Så långt hade Ale inte tänkt.

”Tror du att budet om vår flykt nått hit redan?”

”Troligen inte”, medgav Minn, ”men det kan finnas folk här som har sett Elvin förut och som fortfarande tror att han är hertigens son.”

Det kunde Ale inte bestrida.

”Men de har inte sett oss förut”, försökte han. ”Någon av oss skulle kunna varna Tanns ståthållare. Jag kan göra det.”

Minn såg inte alls glad ut åt tanken på att lämnas ensam kvar men Ale förekom hennes protester.

”Det finns inget annat vi kan göra”, sade han. ”Vi kan inte lämna staden åt dess öde och vi kan heller inte låta någon annan få se Elvin. Om du väntar här så kommer jag tillbaka så fort jag kan.”

”Och om du inte kommer tillbaka?” frågade Minn oroligt. Ale fattade hennes hand.

”Då måste du sätta dig och Elvin i säkerhet hos alverna”, sade han med allvarlig röst. Det var det vi lovade Elvina.”

Minn suckade djupt och tryckte hans hand.

”Låt oss sova på saken då”, sade hon. ”Om vi inte kommer på något bättre till i morgon bitti så får vi göra så. Men lova mig att vara försiktig. Du är viktigare för mig än alla människor i Tann.

”Det lovar jag”, svarade Ale snabbt innan innebörden av Minns sista ord hunnit sjunka in. ”Du är också viktig för mig”, tillade han men orden föll sig klumpiga och inte alls lika naturliga som hennes.

Minn mottog hans ord med en rodnad och vände sig hastigt bort.

”Jag måste göra i ordning Elvin för natten”, sade hon bara.

Ale förbannade tyst sin klumpiga tunga men stundens magi var med ens försvunnen och han kom sig inte för att säga något mer. I stället bäddade han åt sig framför dörren, kontrollerade noga reglarna och lade sig ned med svärdet vid sin sida.

Sängen överlämnade han åt Minn och Elvin och de hann knappt lägga sig på den förrän de båda föll in i en djup sömn. Ale själv kunde däremot inte somna.

Ända sedan deras avfärd från Serena hade han vetat att avskedets stund hade väntat dem men händelser bortom deras kontroll hade alltid skjutit upp det. Kungens uppdrag hade skickat dem över Cindarhavet, hertigens uppdrag genom Västmark och Elvinas uppdrag hela vägen till Tann. Ändå hade han inte riktigt velat ta till sig detta att Minn inte längre skulle finnas vid hans sida. Om ödet inte gagnade dem i morgon skulle detta kunna bli deras sista kväll tillsammans och det kändes som om han nu hade försuttit den.

Hur kunde det vara möjligt att man kunde umgås med någon i hela sitt liv och först när det är för sent inse hur mycket som ännu är osagt? Han trodde inte Minn förstod hur mycket hon betydde för honom och hur skulle hon kunna göra det när han inget sagt? Men vilka ord skulle kunna göra det nu? Vilka ord skulle kunna få henne att ändra sitt beslut att återvända till klostret? Var det ens rätt av honom att försöka förmå henne ändra sitt beslut? Hon ville ju så innerligt lära känna sig själv, och hade kanske velat det hela sitt liv, så vem var han att förneka henne detta?

Ett plötsligt infall fick Ale att stiga upp och gå fram till Minn säng. Där låg hon fridfullt med armen om Elvin och det silverblonda håret utslaget på kudden. En månstråle letade sig in mellan fönsterluckorna och lyste upp hennes vackra ansikte så att hon kom att se ut som en prinsessa från sagornas värld. Ale suckade, tryckte varsamt en kyss på hennes

panna och gick sedan och lade sig igen. Till slut övermannades också han av tröttheten men sömnen blev allt annat än god.

Avskedet följande morgon blev kort. Minn omfamnade honom, önskade honom lycka till och bad honom att skynda sig på.

”Jag kommer tillbaka innan solnedgången”, lovade Ale tappert. ”Annars måste du fortsätta utan mig.”

Minn släppte honom motvilligt, funderade på att säga något mer men lät honom i stället gå. Hon intalade sig att ju tidigare han gav sig iväg, desto större möjlighet hade hans ärende att krönas med framgång. Innerst inne visste hon dock att det bara skulle bli svårare att skiljas åt om de drog ut på det och Ale verkade vara av samma uppfattning. Hon stod kvar vid dörren till hans steg inte längre hördes och såg sedan efter honom från fönstret tills hans gängliga gestalt försvann bland husen. Därmed var avskedet avklarat men hon dröjde ändå kvar vid fönstret, försjunken i funderingar.

Vad skulle hon göra om han inte kom tillbaka? Skulle hon leta efter honom och riskera hela deras uppdrag eller skulle hon ha styrka nog att lämna kvar honom för att sätta Elvin i säkerhet? Skulle hon ens kunna nå alvernas öar på egen hand, ensam som hon var i en fientlig stad utan vänner?

Hon funderade länge tills ett kurrande från magen återförde henne till verkligheten. Hon insåg att hon inte hade ätit någonting sedan gårdagens frukost och Elvin behövde också

mat. Alvpojken låg ännu och snusade utan att röra sig och skulle antagligen inte vakna än på en timme. Skulle hon våga sig ned och be om lite mjölk? Vårdshusvärden visste ju redan om att de hade ett barn med sig så det borde inte väcka några misstankar. Hon tog mod till sig och efter en sista blick på Elvin lämnade hon rummet.

Skänkrummet hade varit fullt av liv föregående kväll men nu på förmiddagen var det nästan tomt och gästerna sov antagligen ruset av sig. Inte heller vårdshusvärden syntes till men en äldre fetlagd kvinna stod vid disken i hans ställe. Av hennes sätt att döma, matronan var lika butter som vårdshusvärden hade varit, antog Minn att hon var dennes maka. Kunde de inte ha öppnat en kyrka i stället för ett vårdshus om de tyckte så illa om besökare?

Minn fick i alla fall med sig lite bröd, ost och mjölk och skulle precis till att gå upp igen då hon plötsligt fick se ett bekant ansikte i salen.

”Bahran!” utbrast hon och sprang fram till ett av båsena. ”Vad gör du här?”

Ett solbränt och rynkigt ansikte vändes mot henne och en skum blick betraktade henne osäkert. Men så sprack ansiktet upp i ett igenkännande leende.

”Minsann om det inte är den unga fröken Minn”, skrattade den gamle skepparen. ”Det var ju inte länge sedan jag seglade dig till Serena. Vilka vägar har fört dig ända till Cindarells östligaste ände?”

”Ack, Bahran, det är en lång historia...” började Minn men hejdade sig tvärt och såg sig oroligt om. Ingen verkade ha hört deras ord. ”Skulle jag kunna få tala med dig i enrum?” fortsatte hon viskande.

Skepparens ögonbryn höjdes förvånat men en blick på Minn tycktes övertyga honom om det allvarliga i situationen. Han nickade bara tyst och tecknade åt henne att gå upp medan han i lugn och ro avslutade sin öl. Sedan gick också han upp, försäkrade sig om att ingen följt efter, och klev sedan in genom den enda öppna dörren i korridoren så att han kom att befinna sig öga mot öga med Minn.

”Nå, min sköna”, frågade han när han dragit igen dörren bakom sig, ”vad kan Bahran sjöfararen göra för dig? Varför har de självsäkra ögon jag först lärde känna nu fyllts med en sådan oro? Varför står plötsligt ditt enda hopp till en sjöfarare som du knappt känner i en stad som du aldrig tidigare besökt?”

Minn svarade med en motfråga.

”Gode Bahran, kan jag lita på dig?”

Frågan tycktes både förvåna och besvära skepparen.

”Tillit är ingen liten sak att be om”, svarade han tvekande. ”Jag visade en gång tillit såväl till en gammal vän som till en dam i nöd utan att veta vad jag gav mig in på. Än idag undrar jag om jag verkligen gjorde det rätta. Nu får åter denna fråga av en gammal vän tillika en dam i nöd. Du anar inte vilka gamla minnen denna din begäran rör upp inom mig.”

”Jag begär bara att få tala till dig i förtroende”, sade Minn. ”Jag begär bara att du lyssnar till vad jag har att säga och sedan fattar ditt beslut. Om du väljer att lämna rummet så kommer jag inte att yttra ett ord om vårt möte och jag ber dig att du lovar detsamma. Den hjälp jag behöver är förenad med fara så jag har full förståelse för om du inte kan ge mig den.”

Bahran lyssnade till hennes ord med stigande förvåning.

”Det förefaller mig som om den flicka jag mötte i fjol har förvandlats till en kvinna. Nåväl, säg vad du har att säga, jag lyssnar.”

Minn svarade genom att gå bort till sängen och dra undan täcket. Elvin låg ännu och snusade, lyckligt ovetande om att det samtal som pågick var avgörande för hans öde.

”Du sa en gång att du hade seglat kungligheter”, sade Minn. ”Är du beredd att göra det igen?”

Skepparen bleknade vid hennes ord.

”Fröken har ett skarpt minne”, sade han darrande. ”Det är sant att jag har seglat kungligheter men jag gör det ogärna igen. Hovryktena har nått också enkla skeppare som mig. Är detta det barn som sägs vara Cindarells tronarvinge, är detta barn av kungligt blod?”

”Både ja och nej”, svarade Minn och lyfte på Elvins hätta så att de spetsiga alvöronen klart framträdde. ”Detta är inte hertig Haralds och hertiginnan Alminas son Serald, detta är alvkungen Elendors och alvdrottningen Anoëls son Elvin.

Bahran satte sig förundrat på knä och betraktade alvpojken ansikte.

”Alver”, viskade han. ”De trodde jag bara fanns i sagornas värld. Hur har denna pojke kommit i din vård?”

”Det är en historia för lång för att berätta här. Det viktiga nu är att Elvin återförenas med sin far och sin mor på Sagoöarna. Jag vill minnas att du har seglat dit förr. Finner du fortfarande vägen dit?”

Bahran reste sig med bestämd min.

”Bahran sjöfararen glömmer aldrig en hamn, min unga fröken. Inte heller skiljer han ett barn från sina föräldrar. Min hjälp kommer du att få.”

Minn andades lättat ut.

”Jag visste väl att jag kunde lita på dig”, sade hon. ”Jag kommer aldrig att kunna tacka dig nog för detta.”

”Tacka mig inte än”, svarade skepparen. ”Än återstår flera hinder. Myndigheterna kontrollerar noga och in- och utlöpan- de fartyg och flera större skepp har blivit tvångsinlösta.”

”Varför i all världen då?” utbrast Minn.

”Jag vet inte. Somliga talar om att de ska infogas i Marks handelsflotta, andra fruktar att ett krig står för dörren. Jag lutar åt det senare, ty vapensmedernas släggor ekar dag och natt och skeppsvarven är fulla av arbetare. Kanske vill hertig Harald upprepa ätten Marks försök att kolonisera Sagoöarna, kanske har de än mer avlägsna mål i sikte. Det är hur som helst ingen tid för fredliga sjöfarare som jag.”

”Men då blir det än viktigare att vi når Sagoöarna så att vi kan varna alverna. Hur ska vi lyckas med det?”

”Allt kan köpas”, svarade Bahran. ”Till och med i krig, om än till ett högre pris. Lyckligtvis är mitt skepp Sjöjungfrun för litet för att vara intressant för Mark och hamnvakten har över- talats att titta bort när jag seglar ut i kväll. Jag hade tänkt segla tillbaka till Serena men nu kommer jag först att segla till Sagoöarna, det har du mitt ord på.”

”I kväll alltså”, sade Minn och nickade. ”Vi kommer att vara där alla tre.”

”Tre?” frågade Bahran och höjde på ögonbrynen.

”Min vän Ale är med oss också. Det är mycket tack vare honom som vi har nått ända hit.”

”En man, en kvinna och ett barn i skydd av nattens mörker”, mumlade skepparen för sig själv. ”Det är historiens öde att upprepa sig. Men du har mitt ord. Kom bara inte för sent ty ryktet säger vidare att hertigen själv väntas till staden när som helst.”

”Kommer hertig Harald till Tann?” flämtade Minn.

”Det är riktigt och ett tecken om något på att han har stora planer. Men hur är det fatt? Du ser så blek ut.”

Minn hade sjunkit ihop på en stol.

”Ale är i citadellet i detta nu”, viskade hon. ”Tänk om hertig Harald redan är där. Vi måste hjälpa honom!”

Bahran bet sig i läppen.

”Det var illa. Om nyheten om barnets bortförande inte nått ståthållaren ännu torde din vän inte ha något att frukta.”

Men om hertigen redan är här så kommer varken du eller jag att kunna hjälpa honom.”

”Vi kan väl inte bara lämna honom i hertigens våld!” utbrast Minn.

”Jag beklagar men det sista skeppet från Tann avgår i kväll och till dess råder jag er att inte väcka uppmärksamhet.”, svarade skepparen allvarligt. ”Ju längre vi väntar, desto större är risken att vi aldrig kommer iväg. Om hertig Harald kommer till Tann och inser att hans förmodade son finns här lär ingen komma in eller ut utan Hans Nåds personliga tillstånd. Om fröken nu ursäktar så måste jag förbereda Sjöjungfrun för färden.”

Med det bugade sig Bahran och drog sig tillbaka och Minn blev lämnad ensam kvar med all sin oro. Knappt hade skepparen stängt dörren förrän hon störtade fram till fönstret och blickade bort mot citadellet. Åh Ale, du har gått rakt in i vargens lya, tänkte hon för sig själv. Och jag kan inte göra någonting för att hjälpa dig.

6. Gäst hos hertigen

”Från tronsal till fånghåla skiljer det blott ett fall.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Citadellvakten granskade noga sigillet under det att han kastade misstänksamma blickar på Ale. Det var uppenbart att han inte kunde få ihop Cindarells kungliga sigill med den skägglöse yngling som bar det. Ale försökte att besvara blick- en så som han sett Ragnvald och andra adelsmän göra, obe- rört och nedlåtande, men det var sannerligen inte lätt. Han var inte en adelsman och för honom var en vakt fortfarande någon som man försökte smita undan med stulen frukt i fam- nen, inte någon som man gav order.

Till slut tycktes i alla fall vakten ge med sig och bjöd Ale att vänta medan han gav sig iväg med sigillet i handen. Ale skru- vade nervöst på sig. Han hade föreställt sig att kungens sigill skulle öppna alla dörrar för honom men ingen av dem som han hade visat upp det för hade hittills blivit särskilt impone- rad. Kanske hörsammades inte kungens ord lika mycket i den-

na avlägsna stad, kanske lystrade man mer till hertigens ord? Tänk om sigillet tvärt emot hans förhoppningar skulle bringa honom ofärd? Hertigen och kungen stod ju trots allt inte på god fot med varandra och Ales handlingar hade gjort honom själv till hertigens fiende.

För ett ögonblick övervägde Ale att vända om och lämna citadellet. Innan vakterna visste ordet av skulle han ha för- svunnit bland gatornas folkmassor. Ingen skulle någonsin få veta vem han var och ingen skulle därför heller bry sig om att följa efter honom. Om Tann nu inte ville ha hans hjälp så kunde de gott få försvara sig mot orcherna själva. Vad angick väl en fientlig stads öde honom egentligen?

Men den tanken stannade inte länge hos Ale. På sin väg till citadellet hade han mött samma slags människor som på Gyl- des gator. Män på väg till marknaden med sina varor, kvin- nor i samtal kring brunnarna, rännstensungar på jakt efter en bit mat eller en välfylld börs. Alla som han hade frågat om vä- gen hade artigt hjälpt honom, utan att fråga varifrån han kom eller ifrågasätta vad han hade i citadellet att göra. Inte

kunde väl de rå för att hertig Harald var deras herre? Inte kunde han väl lämna dem ovetandes om att orcherna stod i begrepp att överfalla deras stad?

Ale blev därför, sina tvivel till trots, stående i porten i väntan på att vakten skulle återvända. Det blev emellertid en annan vakt som efter en lång stund återvände, av gradbeteckningarna att döma en högre officer. Med en högdragen men hövlig gest visade officeren in Ale och han klev in i citadellets inre.

De gick genom ett mottagningsrum, uppför en trappa, förbi en bankettsal och uppför ännu en trappa innan de kom in i en lång korridor. Från väggarna stirrade de tomma ögonhålorna från otaliga uppstoppade djurhuvuden ned på Ale och ingav honom en stigande känsla av olust. De första huvudena tillhörde harmlösa djur som hjortar, rävar och vildsvin men efter dem följde järvar, vargar och björnar och när de nådde fram till en tung ekdörr kunde Ale inte låta bli att stanna upp i häpnad.

Ovanför dörren hängde ett ännu i döden vildsint huvud med kolsvart hud och lika svarta huggtänder, vars röda ögon ilsket tycktes fixera honom. Ale trodde Ale först att det var samma varelse som hotfullt lutat sig över Minn nere i Östbergens djupa grottor men insåg snabbt att så inte kunde vara fallet. Däremot rådde det ingen tvekan om att denna varelse tillhörde samma ras. Tanns ståthållares rum kröntes av ett orchhuvud!

Ett hest skratt från officeren avslöjade att denne noterat Ales olust och det var uppenbart att den makabra uppsätt-

ningen syftade till att uppfylla besökare med just denna reaktion. Ale vände bort blicken från både orch och officer och tittade ned i golvet i ett fåfängt försök att verka oberörd. Officeren hade emellertid redan tappat intresset för honom och vänt sig mot dörren igen. Han lät en serie knackningar ljuda och förde sedan en nyckel till låset. Dörren svängde upp och Ale fördes in i ett stort rum. Det han fick se här inne fick honom att än en gång häpna.

Rummet dominerades av ett stort skrivbord i ek, över vilket en karta låg uppslagen. Även längs väggarna hängde kartor, en föreställandes Mark och en annan en stadsplan över Tann. Bakom skrivbordet öppnade sig en balkong, varifrån man hade milsvid utsikt över det blå Österhavet. Men allt detta var saker som Ale noterade senare ty det var mannen vid skrivbordet som fångade all hans uppmärksamhet.

Det var en reslig, höknäst man med tjockt nötbrunt hår och skägg. Han var klädd i en försilvrad ringbrynja och i hans bälte hängde ett tungt slagsvärd. En plymförsedd öppen hjälm stod bredvid honom på skrivbordet och en sköld med ätten Marks tredelade vapen stod lutad mot detsamma. Ale kröp ihop av skräck. Det var ju självaste hertig Harald som stod framför honom!

Men så fort mannen började tala togs Ale ur sin villfarelse. Den här mannen var till förväxling lik hertigen men hans röst var inte lika bullrig och hans gester inte lika hetsiga.

”Varför sänder konungen en budbärare ända till Östmark i stället för till min äldre broder i Västmark och varför har den-

ne budbärare inte ens mål i mun?” krävde mannen att få veta.

Ale blev alldeles kall inombords när han hörde dessa ord. Var det hertig Haralds egen bror som styrde i Östmark? Varför hade han inte lyssnat bättre till sin herre Ragnvalds utläggningar om Cindarells adelsfamiljer? Men han kunde väl inte veta att Ale och Minn hade befriat Elvin från hans bror, eller hur? Ale försökte verka oberörd och stramade upp sig så gott han kunde.

”Al... Althor till er tjänst, herre”, sade han och bugade sig hövligt så som han hade lärt sig av Ragnvald. ”Jag kommer för att varna er för orcher i skogen.”

Mannen höjde förvånat ett ögonbryn.

”Varför skulle en pojke från Serena veta mer om vad som finns i våra skogar än Tanns herre, *hertig* Harold av Östmark?”

Harold hade irriterat betonat sin titel och Ale kände att samtalet inte alls gick hans väg.

”Men... men jag är inte från Serena... Ers Nåd”, svarade han stammande. ”Jag är från Gylde och mina vägar har fört mig först till Serena och därefter till Tann. Det var när jag färdades från Hemm som jag upptäckte orcherna.”

”Från Hemm?” undrade hertig Harold och fingrade förstrött på en stenskiva på skrivbordet.

”Ja, Ers Nåd, och de verkar rusta sig för strid. Jag såg vapen och belägringsmaskiner.”

”Så då färdades du längs landsvägen, genom Östpasset?” frågade Harold utan något märkbart intresse för orchernas förehavanden.

”Nej... ja... nej”, stammade Ale. ”Jag tog en genväg och upptäckte dem en bit från landsvägen, i en dalgång strax utanför staden. Jag kan visa vägen om det behövs.”

”Och du färdades ensam på så vilda vägar?”

Ale kämpade förtvivlat för att finna svar på hertigens frågor som inte äventyrade deras uppdrag.

”Ja, men jag fick sällskap en bit av män i er bror Haralds sold”, försökte han. ”Men vi skildes åt innan jag såg orcherna.”

”Sände min broder några hälsningar från Hemm, unge herr Algast? Några hälsningar om sin son och arvtagare?”

”Jag träffade aldrig hertig Harald själv”, slingrade sig Ale och försökte förtvivlat att leda in samtalet på orcherna i stället. ”Men orcherna kan anfalla när som helst.”

Hertig Harold svarade inte omedelbart utan fortsatte att hummande att fingra på stenskivan.

”Emellertid var Algast inte det namn varmed du presenterade dig med?” frågade han plötsligt.

Ale bet sig förargat i tungan. Vad var det han hade kallat sig?

”Algast är min fars namn”, klämde han fram. ”Mitt namn är Althor.”

”Althor?” sade Harold fundersamt. ”Varför kallar du dig inte vid ditt rätta namn i stället, min gode Alemon?”

Med de orden drog hertigen sitt svärd och bakom sig hörde Ale hur officeren gjorde detsamma.

”Du ljuger sämre än en räv med fjädrar kring munnen”, sade hertig Harold och riktade hotfullt sitt svärd mot Ale. ”Var är din följeslagare? Var är min broders son?”

Hur kunde hertigen veta allt detta? Han hade läst honom som en öppen bok. Ales hand gick instinktivt mot svärdsfästet men han hejdade den då han kände officerens svärd i ryggen.

”Tänk inte ens tanken”, väste denne och drog själv svärdet ur Ales skida. ”Vilket uselt vapen för strid”, tillade han föraktfullt och överräckte det till hertig Harold.

”Nå?” frågade hertigen. ”Vill du besvara mina frågor nu eller väntar du hellre tills min bror kommer hit och upprepar dem?”

”Kommer Harald hit?” kunde Ale inte låta bli att fråga.

”I egen hög person och jag varnar dig, han är inte lika fin-känslig som jag, så svara nu. Var är prins Serald?”

Hertigens ord fick det att svartna för ögonen för Ale. Om hertigen var på väg till Tann så var allt förlorat. Han kände hur en dimma slöt sig omkring honom och det enda han kunde tänka på var att ge Minn tid att lämna staden.

”Jag... jag vet inte vad ni talar om”, mumlade han bara fåfängt. ”Jag vet inte alls vad ni talar om.”

”För honom till fängelsehålan”, beordrade hertig Harold. ”Ge honom en bekväm cell, han är personligen inbjuden av Cindarells näste konung och behöver all den styrka han kan få inför deras möte.”

Ale förmådde inte göra motstånd när officeren hårdhänt föste ut honom ur rummet. Han hade förlorat både sitt svärd och sin frihet och därmed också allt hopp. Hans långa flykt genom hertigdömet Mark slutade här. Vad var hans liv värt nu? Om inte Haralds vrede skulle ända det så skulle säkert orchernas rasande anfall göra det. Såväl hans som staden Tanns öde var beseglat. Men trots det återvände hans tankar till Minn. Hennes säkerhet var viktigare än hans egen. Måtte hon lyda hans råd och inte dröja sig kvar i väntan på honom.

Hans tankar avbröts av en omild knuff ute i korridoren. Det var en storväxt man med ansiktet täckt av en huva som grymtande trängde sig förbi dem och fortsatte mot hertig Haralds mottagningsrum. En obehaglig odör slog ut från den främmande mannen, en odör som Ale tyckte verkade märkligt bekant. Han vände sig men hann inte se mer än mannens böjda rygg innan denne försvann in genom dörren. Hade han träffat honom förut och i så fall var?

Officeren tycktes notera Ales intresse för mannen för han slog ilsket till honom med en bepansrad näve och manade honom framåt igen. Ale bet ihop och lydde men innan hans blick lämnade den nu stängda dörren hade den uppfattat något annat, något minst lika märkligt. Det orchhuvud som hade hängt ovanför dörren fanns inte längre på sin plats. Någon

hade tagit ned det alldeles efter Ales inträde. Eller alldeles före den illaluktande mannens inträde...

Insikten fyllde Ale med fasa och han fick anstränga sig för att verka oberörd. Kunde den där mannen verkligen vara av samma folk som de mött i Östbergens grottor och Östmarks skogar, kunde Marks härskare ha ljerat sig med Marks svurna fiender svartfolken? Det föreföll otroligt men å andra sidan förklarade det hertig Harold's ointresse för Ales redogörelse. Men varför i så fall? Vad kunde förena Markhertigarnas och svartfolkens intressen?

Det gick runt i Ales huvud. Så många frågor och så få svar. Han märkte knappt hur han fördes ned för vindlande trappor och in i en fackelbelyst kammare full av makabra verktyg och redskap. Ale hade aldrig sett något liknande förut men han kunde alltför väl ana deras syften. En kraftig barbröstad man grinade förväntansfullt mot dem men officeren skakade på huvudet.

”Hertigens personlige gäst”, sade han kort och knuffade fram Ale.

Den kraftige mannen muttrade ilsket och grävde fram en nyckelknippa ur sin ficka. Sedan grep han tag i Ale med en näve som av järn och ömsom knuffade, ömsom lyfte honom in i en korridor. De passerade flera celldörrar, tog en halvtrappa uppåt och blev stående framför en ensam dörr.

Medan fångvaktaren sökte bland nycklarna i sin knippa övervägde Ale hastigt sina chanser att övermanna honom. Han var flera huvuden längre än Ale och nästan dubbelt så

bred och såväl ansikte som bröst var fulla av ärr och brännmärken. Ale fick en känsla av att många andra hade försökt göra samma sak, sannolikt med ödesdigra utfall. I samma ögonblick kände han hur fångvaktarens järngrepp slappnade av en aning medan han fumlade med nyckeln i låset. Ville han ge Ale en chans att fly? Eller ville han bara få en ursäkt för att bruka våld? En sista blick på fångvaktarens stekpannestora nävar övertygade Ale om att det inte var värt risken.

Fångvaktaren murrade dovt, som av besvikelse, och vräkte hänsynslöst in honom i cellen. Dörren slogs igen bakom honom och Ale fann sig liggande på ett halmtäckt golv med en enda liten fönsterglugg högt ovanför honom som ljuskälla. Nyckeln vreds om i låset igen och tunga steg försvann bort i korridoren. Ale var ensam kvar i cellen.

Förtvivlat hävde sig Ale upp så att han kom åt att blicka ut genom den trånga gluggen. Bortom gallret kunde han se hur Österhavets skummande vågor slog in mot klipporna, så nära men ändå så långt borta. Gallret var orubbligt och även om han skulle lyckas forcera det så var fönstergluggen alldeles för liten för att han skulle kunna krypa igenom den.

Han hasade ned från fönstret och började i stället noggrant och metodiskt att undersöka väggen. Den var murad av stora stenblock men Ale visste att inte ens sten i längden kunde stå emot tidens tand. Hade inte dvärgen Orim föraktfullt talat om människors bräckliga och förgängliga stenbyggnader? Om han bara kunde hitta en liten spricka eller en minsta antydning till vittring så skulle han kanske kunna vidga den och komma ut.

Men ju mer Ale sökte, desto mer sjönk hans mod. Han hade inte dvärgars blick för sten och hans fingrar fann inte minsta svagheter. Även om han så skulle hitta några så hade han varken tid eller redskap för att utnyttja dem. Efter flera timmars lönlöst letande sjönk han ihop mot den till synes orubbliga stenväggen och lutade uppgivet huvudet mot händerna. Det var meningslöst, det fanns ingen väg ut ur hans hopplösa belägenhet. Skulle hans uppdrag sluta här? Skulle Minn ensam lyckas korsa havet och finna alverna? Skulle han någonsin få se henne igen? Aldrig förr hade han väl känt sig så maktlös.

Den uppåtgående solen hade sedan länge lämnat Ales cell i skuggan och dess värme ersattes av stenväggarnas kyla. Ale satt emellertid kvar på samma plats, fåfångt stirrande mot den låsta dörren. Kylan fick hans kropp att domna men han förmådde inte bry sig om det. Nästa gång dörren öppnades skulle det vara för att släppa in hertig Harald. Han såg inte fram emot deras möte men vad annat kunde han väl göra än att vänta och hoppas på händelser bortom hans kontroll? Bara Minn kunde rädda honom nu.

7. Sagoöarna

”En sjöman är aldrig på väg bort, han är helt enkelt på väg.”

Gammalt sjömansordspråk

Minn stod lutad mot relingen och tittade sorgset tillbaka. Tann förlorade sig i skymningens dunkel och bara enstaka ljus vittnade om den stad som sakta försvann bortom horison-ten. Men hon visste alltför väl vad hon lämnade bakom sig och hon sörjde det bittert. Vad hade hänt honom? Varför hade han inte kommit tillbaka? Skulle hon någonsin få återse honom? Ständigt så många frågor, ständigt så få svar. Bahran klev försiktigt upp vid hennes sida.

”Vi hade inget val”, sade han tyst. ”Hade vi dröjt kvar ännu längre så hade vi aldrig kunnat lämna Tann.”

”Jag vet”, suckade Minn. ”Det här är inte vad någon av oss ville men det är vad vi måste.”

Hon tänkte tillbaka på hur hon genom värdshusfönstret sett hur stadsvakterna blivit fler och patrulleringarna tätare.

De hade gått från hus till hus i uppenbar jakt efter något eller någon och hade sakta men säkert närmats sig hennes kvarter. Till slut hade det inte funnits något annat att göra än att lämna värdshuset och bege sig till hamnen. Där hade hon funnit Bahran i en hektisk diskussion med en hamnvakt och det hade tydligen varit med nöd och näppe som de fått löpa ut. Så fort de hade passerat vågbrytarna i citadellets skugga hade de bakom sig hört rasslet av en kätting som effektivt spärrade hamnens in- och utlopp. Men hur mycket hon än hade spanat mot kajen så hade hon inte kunnat se Ale.

”Sover Elvin fortfarande?” frågade hon i ett försök att byta samtalsämne.

Skepparen nickade.

”Han har sovit sedan vi satte segel. Det är som om han hör hemma på havet.”

”Ja, det gör han”, svarade Minn frånvarande. ”Han är på väg hem men jag är på väg bort och det har jag alltid varit.”

”För oss sjömän är varje ny resa en ny del av våra liv”, sade Bahran tröstande. ”Vi är därför aldrig på väg bort, vi är helt enkelt på väg.”

”Saknar ni då aldrig ett slut, en plats där ni kan stanna?”

”Skeppet är en sådan plats. Vågorna fortsätter rulla även om vi kastar ankar. På samma sätt fortskrider världen även om man stannar. Oavsett hamn så är skeppet alltid detsamma. Vi kliver av, upplever, och återvänder sedan en erfarenhet rikare.”

”Jag önskar att jag kunde känna detsamma”, sade Minn och återgick till att betrakta hur Tann långsamt försvann i fjärran.

Det kändes som om de hade varit på flykt hur länge som helst. Det var först nu när skeppet skötte hennes flykt som hon kunde stilla sig och börja begrunda sin belägenhet. Bakom sig lämnade hon Ale i en stad som var dömd till undergång under orchernas järnskodda fötter. Framför sig hade hon ett främmande folk vars inställning till henne hon inte visste något om. Visserligen bringade hon deras barn åter men det var hennes folk som hade bortfört barnet till att börja med.

Fast vilket var hennes folk egentligen? Var hon född av människor eller alver eller, ännu värre, var hon ett halvblod? Människorna såg inte på utomäktenskapliga barn med blida ögon så hur skulle då inte alverna se på henne? I deras ögon var hon kanske någonting ännu värre än en människa. Åh, om ändå Elvina hade varit med dem.

Minn tog fram det försilvrade kortsvärd som alkvinnan hade skänkt henne. Den där fete värdshusvärden hade krävt den som betalning men till slut nöjt sig med spejaren Bards visselpipa. Elvina hade sagt att svärdet skulle övertyga alverna om att deras avsikter var goda men tänk om de i stället trodde att svärdet hade stulits. Människorna drog sig ju inte för att föra bort ett värnlöst barn. Varför skulle människorna då inte kunna stjäla ett svärd också?

Hon slog irriterat bort tanken, mest därför att hon än en gång tänkte på människor som några andra, som några som hon inte hade någon samhörighet med. Det fick helt enkelt bära eller brista. Vad som än väntade henne på Sagoöarna så var det bättre än denna ständiga ovisshet. Människorna hade inte kunnat ge hennes liv någon mening, nu stod hennes hopp till alverna.

”Berätta mer om dig själv, Bahran”, bad hon för att få någonting annat att tänka på. ”Tann är en främmande hamn för dig också. Varför är du här?”

”En köpman från Serena uppdrog mig att segla honom hit. Han färdades inkognito och betalade bra så jag ställde inga frågor men...”

Bahran avbröt sig och sög fundersamt på sin pipa.

”Han däremot ställde många frågor om trakten, vilka som bodde i skogarna och bortom haven och vad för slags varor som handlades här. Ändå fick jag känslan av att han visste mer om detta än jag och att han blev besviken över att jag inte kunde ge honom de upplysningar han sökte. Han blev sär-

skilt uppmärksam när jag nämnde Sagoöarna men lämnade snart ämnet när han fick klart för sig att jag bara sett dem, inte stigit i land på dem. Nu när jag hört dig berätta om alverna så undrar jag om det inte var dem hans ärende gällde.”

”Vad har väl en simpel köpman att erbjuda som alver kan vara intresserade av”, fnös Minn och Bahran kunde inte undgå att höra föraktet i hennes röst.

”Du känner visst alverna väl?” frågade han.

Minn rodnade.

”Nej”, skyndade hon sig att säga. ”Det är första gången jag är här. Men du har alltså varit här förut?” frågade hon i ett försök att byta samtalsämne.

Bahran tystnade och föreföll återkalla minnet från det förflutna.

”Ja, jag berättade om det första gången vi träffades, om du minns. Det måste ha varit innan du föddes som jag seglade Sartor svärdsmästarens son Morvan dit. Han yttrade inte ett ord om sitt ärende och han gick också i land ensam.”

Morvan! Minn kom väl ihåg denna hämndlystna kvinna som i skepnaden av en dyster man hade fört henne till Brödernas stad i jakten på sin hatade fader. Vad hade hon haft för ärende till alverna egentligen? Morvan hade flera gånger antytt hur mycket hon och Minn hade gemensamt. Sträckte sig denna gemenskap bortom förfarenhet i magi, sträckte den sig också till relationer med alverna? Vad hade Morvan i så fall haft för band till alverna och hade Minn samma band?”

”Var det ingen som följde med?” frågade hon.

”Ingen fick följa honom och ingen vågade heller göra det av respekt för de hemliga väktare som sägs vaka över öarna. Om det är sant som du säger att dessa hemliga väktare är alver så blir jag än mindre benägen att besöka dem. Om de vill fjärma sig från människorna så låt dem göra det. Varför ska vi människor tränga oss på oinbjudna?”

Minn kastade en blick bort mot kajutan där den lille Elvin obekymrat sov.

”Det verkar som om alvernas och människornas öden församman, vare sig vi vill det eller inte”, sade hon drömmande. ”Sade Morvan någonting om sitt besök efteråt?”

”Nej”, svarade Bahran. ”Han dröjde bara några timmar och var lika fåordig på vägen tillbaka som på vägen dit. Dock hade hans dysterhet övergått i en fruktansvärd vrede och ingen vågade ens gå honom nära under återresan. Salig Morvan blev aldrig sig lik efter det. Jag hoppas att unga fröken vet vad hon ger sig in på.”

Det hoppades Minn också. Vad hade hänt Morvan som fyllt henne med sådan vrede? Skulle samma sak hända henne? Mötet med den outgrundlige Morvan hade blivit en vändpunkt för Minn. Från att ha sett magin som en möjlighet för henne att göra någonting av sitt liv, att bli någonting mer än vad hennes förutsättningar som föräldralös och kvinna tillät, så var hon nu rädd för att bli förgiftad av den till både kropp och själ.

Men ödet hade obevekligt fört in henne på samma väg som Morvan. Det var Morvan som genom sin sinnesförvrängande

magi fått Minn att komma till insikt om sina egna krafter. Det var Morvan som efter krigaren Legims död vänt Minns hämndlystnad mot Morvans far och därmed gjort henne till sitt redskap för sin egen hämnd. Nu stod hon än en gång i begrepp att följa Morvans fotspår genom att göra det få dödliga gjort och landstiga på alvernas öar. Likväl måste hon i land, inte bara för Elvins skull utan också för sin egen. Hon måste få veta sanningen om sig själv, hon bara måste det.

”Fröken?”

Skepparens ord väckte Minn ur sina tankar.

”Vad? Åh, förlåt, jag tänkte visst på någonting annat.”

”Du borde kanske gå under däck. Du ser ut att kunna somna stående. Oroa dig inte för pojken, jag har barn själv och vet att ta hand om dem.”

”Jag är klarvaken”, ljög Minn.

Hon fick ett tvivlande ögonkast av Bahran som svar men denne lät saken bero.

”Jo, jag sade att jag hoppas att fröken inte misstycker om jag inte följer med i land. Kalla mig gärna skrockfull men jag vill som sagt inte beblanda mig med Sagoöarnas väktare, vare sig de är alver eller inte.”

”Tvärtom, käre Bahran, det här är någonting jag måste göra själv. Dessutom måste du fortsätta till Serena och meddela kungen sanningen om hertigens son. Vad hertigen än har för planer härnäst så måste kungen få veta sanningen.”

”För all del, fröken, men jag ska väl inte fara utan dig?”

”Jo, Bahran, det ska du. Jag följer inte med till Serena. Min väg har lett mig hit och mitt öde väntar mig på Sagoöarna. Det är här jag hör hemma.”

De sista orden hade hon bara viskat fram och de nådde aldrig skepparen. I stället fördes de med av de förliga havsvindarna mot sydöst, i riktning mot de mystiska Sagoöarna, och det var dit som Minn nu vände blicken. Under resten av resan yttrade hon ingenting utan väntade bara på att alvernas hemland skulle dyka upp i horisonten, hennes hemland.

När Minn vaknade till visste hon först inte var hon befann sig. Hon låg nedbäddad i ett litet rum och allt var tyst och stilla. Hon måste till slut ha somnat vid relingen och burits ned under däck men varför kände hon i så fall inga krängningar, varför hade skeppets gång upphört? Hon befann sig väl fortfarande på Bahrans skepp?

Full av oro tog hon sig upp ur sängen och ut ur rummet. Jo då, nog var det samma skepp alltid men det var alldeles stilla. Hade de gått på grund? Hon tog stegen i dubbla kliv och kom upp på det av morgonsolen upplysta däck. Bahran stod lutad över relingen på samma plats som hon hade gjort när de hade talats vid. Han tycktes betrakta något.

”God morgon, unga fröken”, sade han utan att vända sig om. ”Du måste ha varit utmattad ty du har sovit länge men vi har tagit väl hand om både dig och barnet under tiden. Vi har nu nått vårt mål. Välkommen till Sagoöarna.”

Minn ställde sig bredvid honom och följde hans blick. En tät dimma vilade över vattnet men inte tillräckligt tät för att dölja det land som låg dem framför dem. Ur det blågröna havet kröp vita stränder och klippor upp för att snart täckas av grönskimrande buskar och träd. Inga ljud nådde fram till dem och ingen vind tycktes blåsa genom lövverket. Också vattnet runt deras skepp låg stilla och inte minsta krusning syntes på dess yta. Det var som om alvernas land höll andan och väntade på dem.

”Är det alltid så här stilla?” undrade Minn. Frågan viskades fram, som om hon var rädd för att bryta tystnaden.

”Ja”, svarade skepparen lika tyst. ”Jag brukar få en känsla av att dessa öar inte vill bli upptäckta av förbipasserande.”

”Hur kommer det sig då att du känner till dem?”

”Kunskapen om dem har funnits i min familj långt tillbaka. Min farfar brukade berätta att vår anfader seglade själve Seren den store till fjärran platser som än idag är okända för de flesta människor och dit hör dessa öar. Han ska också ha anfört skeppet då den store konungen lämnade Cindarell för gott för att söka efter dem av våra fränder som aldrig lyckades korsa haven och nå vårt förlovade land. Som bekant återvände ingen för att berätta om den resan.”

”Varför seglade människor dit på Seren den stores tid men inte idag?”

”Kanske är det sant som sagorna säger att det på den tiden fanns en vänskap mellan människor och alver, om det nu är alver som bebor dessa öar. Men vårt folk glömde bort sitt ur-

sprung och vände blickarna mot land. Seren den stores drömmar om fred mellan folken och kontakter över haven föll i glömska och vittrade bort. Det var först när hela Cindarell koloniserats som härskarna åter vände blicken bortom vårt lands gränser. Till Sagoöarna var emellertid människor inte längre välkomna.”

”Hur så? Vad hände?”

”För trehundra år sedan sände Mark en stark flotta för att införliva Sagoöarna men den förläste av okänd anledning. Trots den stora nesan så gjorde hertigarna inga fler försök och folk i gemen viskade om att en förbannelse vilade över öarna. Förutom Morvan så känner jag inte till någon som stigit i land och återvänt. Du står ändå fast vid ditt beslut att göra så?”

”Det är inte mitt beslut, Bahran, men det är här jag ska stiga i land.”

”Nåväl, då ska jag själv ro dig den sista biten. Stranden är långgrund och det går bra att vada i land. Längre än så sträcker sig tyvärr inte mitt vetande om dessa öar.”

”Tack, du har redan gjort mer för mig än vad jag vågade hoppas på när jag kom till Tann. Jag klarar mig själv sedan. Glöm bara inte att varna kungen för hertigens planer, vad han nu än har för mål.”

Minn matade Elvin och åt sedan själv en bit utan någon större aptit. Därefter begav hon sig ned i ekan tillsammans med Bahran och lät sig ros mot land.

Varken Minn eller Bahran sade någonting och förutom de lätta årtagens ljud så var det alldeles tyst omkring dem. Skogarna måste vara fulla av liv men det var som om allt levande höll sig undan från de främmande inkräktarna. Ändå kände Minn det som om någon iakttog dem och av skepparens oroliga blickar över axeln att döma så kände han detsamma. Hon lade lugnande sin hand på hans och tecknade åt honom att hålla in årtagen. Därefter tog hon Elvin i sin famn, klev i det långgrunda vattnet och vadade försiktigt in mot land utan att titta bakåt. Först när hennes nakna fötter beträdde stranden hörde hon hur Bahran började ro tillbaka. Hon var nu ensam med Elvin i alvernas land.

8. En oväntad vän

”Behandla alla som du möter på din väg som vore de dina vänner ty den dag kan komma då du återser dem och behöver deras vänskap.”

Cindars Ord, kap 4, tal 5

Tiden kröp långsamt framåt och utan solens hjälp förlorade Ale snart all uppfattning om tid och rum. Trots omständigheterna måste han ändå ha lyckats somna för när ett oväntat ljud ryckte upp honom så hade det blivit mörkt i cellen. Hade han hört rätt? En enda gång tidigare hade han hört det ljudet och han hade ömsom hoppats på, ömsom fruktat för den stund han skulle få höra det igen. Ja, det var verkligen ljudet av en nyckel som vreds om i låset. Med bultande hjärta tvingade han upp sin stela kropp och tog ett steg mot dörren. Var det hans räddning eller dom som väntade bakom den?

Det lilla hopp som hade tänts släcktes dock snabbt ty den som öppnade dörren var samme storväxte fångvaktare som tidigare stängt den, nu i sällskap med en betydligt kortare

man. Det var emellertid inte den fruktade hertigen utan en finlemmad äldre herre vars eleganta kläder inte alls såg ut att höra hemma i den smutsiga fånghålan. Trots att Ale knappast tillhörde mannens förnäma kretsar så föreföll han bekant.

Fångvaktaren gjorde en ansats att knuffa in honom men mannen viftade avvärjande.

”Tack, jag reder mig själv, du kan dra dig tillbaka”, sade han och klev in lika självsäkert som om han hade klivit in i sitt eget hem. Vid åsynen av Ale stannade han emellertid upp. ”Herr fångvaktare, vad menas med detta?” utbrast han. ”För det pris jag betalat för cellen önskar jag inte dela den med ditt övriga klientel.”

Fångvaktaren muttrade något oanständigt till svar och smällde igen dörren utan att bry sig om klagomålet.

”Förvänta dig inga rekommendationer från mig”, fnös mannen medan fångvaktarens steg sakta ekade bort. Därefter vände han sig mot Ale med ogillande min. ”Jag är vanligtvis en gästfri man, ehuru gästen i fråga är objuden”, inledde han

högdraget. ”Rummets faciliteter är emellertid inte vad de en gång varit och jag kan varken bjuda på vin eller tobak och dessutom...”

Han tystnade och fixerade Ale med blicken.

”Har inte våra vägar korsats förut?” frågade han.

Ale kom med ens ihåg var han sett mannen förut och hågkomsten fick hans belägenhet att kännas än mer obekvämt. Deras första möte hade slutat med att mannen fallit ned i den kalla vallgraven utanför Serenas slott, något som Minn senare hade tagit på sig skulden för. Deras andra möte hade ägt rum i mannens handelshus, där Ale och Minn i smyg åhört hans hemliga samtal med den kungliga hovmästaren Ghandor, till råga på allt på uppdrag av mannens fiende, tjuvarnas gillesmästare Thieran. Hur mycket av det förgångna kände mannen till och hur mycket påverkade det hans uppfattning om Ale nu?

”Jo, jag känner dig allt”, fortsatte Chorán långsamt och en glimt tändes i hans ögon. ”Alemon, inte sant? En ynglig som rör sig i de hovliga kretsarna, en lovande kontakt med goda möjligheter till framtida avkastning minsann. Chorán, handelsfurste av Serena, till er tjänst.”

Till Ales förvåning hälsade Chorán honom med en lätt buggning och han besvarade den osäkert. Hur skulle han tolka handelsfurstens ord? Var han en vän eller en fiende? Tills vidare vågade han inte säga något. Chorán själv däremot tycktes inte ha några sådana hämningar.

”Hertigarna av Mark har aldrig haft fina manér men denna behandling får till och med Saabahls prinsar att framstå som hedersmän”, sade han och borstade demonstrativt bort någonting från sin axel trots att där inte hade funnits minsta antydning till smuts. ”Frihetsberöva en hederlig köpman som bara söker bevaka sina intressen. Om det inte hade varit för mig hade den här vindpiskade utposten sköljts bort av havet för länge sedan. Tror de att de kan få ensamrätt på alvhandeln genom att förbjuda vanligt folk att besöka skogarna? Då känner de inte Chorán...”

”Har du varit i skogen?” undslapp det Ale.

Handelsfursten höjde på ett ögonbryn, som om han inte var van vid att avbrytas.

”Naturligtvis. Om min handel får problem så ser jag till att gå till roten med det, även om jag så måste göra det själv. Handeln med de skygga alverna ger god marginal till liten insats. Deras män köper galanterier och Tanns kvinnor pantsätter dem efteråt. Men på senare tid har handeln gått ned drastiskt och det var därför som jag personligen ville söka upp alverna. Tyvärr ville en ridande patrull något annat...”

”Men alverna är ju inte kvar i skogen”, avbröt Ale den pratglade mannen.

Handelsfursten tvinnade irriterat sina vaxade mustascher.

”Du har en del att lära om konversationsetikett”, sade han förebrående. ”Men om ditt syfte var att fånga min uppmärksamhet så har du lyckats. Vad vet du om alverna?”

Ale tvekade. Visserligen var de båda två hertig Harolds fångar men än visste han inte om han vågade lita på handelsfursten eller hur mycket han vågade berätta om sitt uppdrag.

”Jag såg inga alver”, sade han. ”Bara orcher.”

Den här gången höjde handelsfursten på båda ögonbrynen.

”Orcher?” frågade han. ”De fördrevs ju för många hundra år sedan. Vad hertigarna och alverna än tycker om varandra så är orcherna deras gemensamma fiender och de skulle aldrig tillåta dem att återvända.”

”Men orcherna finns inte bara i skogen, jag har sett en av dem här också, i citadellet, hos hertig Harold!” utbrast Ale.

”Driver du med mig, pojk?” röt Chorán. ”Inser du inte att dina ord utgör en anklagelseakt om högförräderi?”

”Jag säger bara sanningen, jag svär!” svarade Ale förtvivlat.

Handelsfursten synade honom noga och vände sig sedan bort från honom.

”Kan det vara möjligt?” mumlade han för sig själv. ”Upprustningen i staden, alvernas fördrivande från fastlandet, ditt tal om orcher. Otroliga var för sig men tillsammans hänger dessa händelser kanhända ihop. Kan det vara så att Mark ämnar gå i krig mot alverna, och det med orcher vid sin sida? Det kommer ju att förstöra handeln för många år framåt. Det får inte ske!”

”Men vad kan vi göra?” frågade Ale.

Handelsfursten vände sig mot honom med bestämd blick.

”Jag har kontakter i stadens råd”, sade han. ”Jag skulle kunna tala med dem men utan bevis blir det svårt att få dem att vända sig mot stadens härskare. Än svårare blir det att övertyga adeln och armén, de är obrottsligt lojala mot hertigarna. Om vi ändå hade bevis.”

”Skulle det hjälpa om vi fick hit alverna? Jag vet var vi kan hitta dem.”

Choran såg på honom med rynkad panna.

”Du upphör visst aldrig att förvåna mig”, sade han. ”Ja, alverna skulle kunna tala för vår sak. Men du sade att inga alver finns kvar i skogarna?”

”De finns på sina öar bortom haven. Jag och min vän Minn var på väg till dem när jag blev fångslad.”

”Då får ni flyga dit i så fall”, sade handelsfursten torrt. ”Innan jag blev hertig Harolds... hm... gäst så hörde jag hur påbud gick ut om att ingen får komma in i eller ut ur staden, vare sig till lands eller till sjöss, utan särskilt tillstånd. Det verkar som om de letar efter något.”

När Ale hörde detta sjönk hans mod igen. Innebar det att Minn inte heller lyckats fly? Var hon rent av också fånge i citadellet? Han kunde sitta vägg i vägg med henne utan att någon av dem visste om det. Varför skulle han prompt gå till citadellet? Om de hade gett sig av direkt på morgonen så hade de varit på väg mot alvernas öar nu.

”Icke desto mindre måste vi dela med oss till rådet av det lilla vi vet”, fortsatte Chorán. ”Ge mig några dagar så ska jag ha ett möte sammankallat.”

”Men hur ska vi kunna göra det när vi är inspärrade här?” invände Ale men fick bara ett torrt skratt som svar.

”Varför tror du att jag mutade fångvaktaren för att få den här cellen? Det var jag som lät bygga ut Tanns gamla borg och jag vet allt om den. Som av en händelse har det fuskats med murbruk just här. Man blir inte rik utan att vara förutseende.”

”Men jag har undersökt ytterväggen och jag hittade inga lösa stenar.”

”Vad ska du ut den vägen för? Där finns ju bara hav och branta klippor. Om du inte drunknar så slår du ihjäl dig. Nej, min unge man, jag föredrar bekväma vägar.”

Med de orden gick handelsfursten in i ena hörnet och pressade nonchalant foten mot en av de stora stenarna längs golvet. Eftersom den väggen vette inåt hade Ale inte ens brytt sig om att undersöka den och den såg hur som helst lika robust ut som ytterväggen. Men till Ales förvåning gled stenen undan för hans fot lika lätt som om den gått på hjul och blotade en trång men fullt tillräcklig öppning.

”Vart leder den?” viskade Ale.

”Till en gammal serveringsgång och sedan vidare till köket och borggården”, löd svaret. ”Med lite tur kan vi få oss ett middagsmål på vägen.”

”Men kommer de inte att fånga oss?”

”Du har höga tankar om dig själv om du tror att citadellets alla tjänare känner igen dig. Om vi går öppet kommer vi inte att väcka mer uppmärksamhet än andra herrar som kommer

och går. I detta nu töms borggården på dagens ämbetsmän och handlare och i den massan skulle ingen urskilja ens ett troll.”

”Menar du att det redan är kväll?” utbrast Ale och hans mod sjönk än en gång. Även om Minn hade undgått hertigens spindelnät så skulle hon kanske inte längre vänta på honom. Hur skulle han i så fall kunna hitta henne?

Men Chorán hade inte hört hans fråga utan gått ned på knä och var nu i full färd med att pressa sin generösa lekamen genom den trånga öppningen.

”Väggen måste ha satt sig sedan sist”, muttrade han men kom lyckligt igenom och Ale var inte sen att följa efter.

Bortom öppningen fanns det mycket riktigt en serveringsgång med en mörk gång till vänster och en vindlande spiraltrappa till höger. Chorán sköt obekymrat tillbaka stenen på plats igen och vände sig sedan mot den mörka gången.

”Vart leder trappan?” viskade Ale medan de följde gången.

”Till hertig Harold's privata residens, men jag har inget ärende till honom just nu”, svarade handelsfursten sardoniskt. ”Ah, nu är vi framme.”

Gången mynnade i ett förrådsrum bakom några stora tunnor. Man hade inte gjort sig något besvär att mura igen gången men av spindelväven att döma så användes den verkligen inte längre. Men i stället för att följa med ut i förrådet så blev han stående i gången. Handelsfurstens ord hade gett honom ett hugskott och för ett ögonblick glömde han sin brådska. I

stället vände han sig tillbaka in mot gången och trappan längre bort.

”Men jag har ett ärende till honom”, sade han.

Choran vände sig förbryllat mot honom.

”Till hertigen? Är du inte vid dina sinnens fulla bruk? Varför inte lika gärna återvända till cellen med en gång?”

”Han har en sak som tillhör mig och som jag behöver”, svarade Ale bestämt.

Choran öppnade munnen för att protestera men någonting i Ales tonfall måste ha övertygat honom om det meningslösa i det.

”Kungens gunstling minsann”, mumlade han. ”Nåväl, om du måste göra det så gör det du måste. Jag gör vad jag kan i rådhuset så länge. Om ödet är med oss båda så ses vi där, annars lär vi ses här igen. Lycka till!”

Till Ales förvåning gav handelsfursten honom ett bestämt handslag innan han försvann genom den mörka gången. För Ale återstod nu bara trappan upp till hertig Harold och darande men bestämt satte han ned foten på det första trappsteget.

9. Herrskap och tjänstefolk

”Varför är herrarna herrar och tjänarna bara tjänare? Vi har lika många ögon som de och lika många öron som de.”

”Nej, herrarna har ögon i nacken och deras väggar har öron. Använd därför dina ögon och dina öron som det behagar dig men låt det inte synas och höras vad du sett och hört.”

Ur Herrskap och tjänstefolk, ett traditionellt cindariskt folklustspel

Trappan vindlade sig långsamt uppåt. De ljushållare som fanns i den var alla tomma och såg inte ut att ha använts på länge men genom små sidoschakt i höjd med taket silade det in tillräckligt med ljus för att Ale skulle kunna treva sig fram. Det var nu med motstridiga känslor som han trängde djupare in i det citadell han alldeles nyss velat lämna. Å ena sidan behövde Minn hans hjälp. Å andra sidan fanns hans svärd ännu kvar här inne. Han försökte intala sig att han behövde svärdet för att kunna hjälpa Minn men utan större framgång. Trots det fortsatte hon obevekligt uppåt.

Efter ett tjugotal trappsteg hördes plötsligt samtalande röster och Ale hejdade omedelbart sina steg. Rösterna var på väg mot honom! Ale kurade ihop sig på trappsteget och såg sig förtvivlat om. Det var omöjligt att avgöra varifrån rösterna kom och han såg heller inget ljussken närma sig. Rösterna var nu alldeles intill honom men han såg fortfarande inte deras ägare. Med ens avlägsnade sig rösterna igen och Ale såg förvånat upp. En skugga hade täckt ett av sidoschakten och sedan försvunnit igen. Rösterna hade inte kommit från gången, de hade kommit från andra sidan väggen.

Han reste sig upp igen och synade väggen under sidoschaktet. I dunklet kunde han ana konturerna av en öppning som nu var igenmurad. Den enda förbindelsen mellan gången och rummet på andra sidan väggen var det lilla sidoschaktet ovanför honom. Ale sträckte på sig så att han kom åt att stryka handen längs sidoschaktets väggar och kände ett tjockt lager sot under sina fingrar. Av allt att döma tjänade den gamla serveringsgången nu som rökgång. Choran hade alltså haft rätt, ingen av citadellets nuvarande invånare tycktes känna till den här gången och antagligen inte dess herre heller. Med nyvun-

net mod fortsatte Ale därför uppför trappan, viss om att ingen skulle kunna hitta honom här.

Efter ytterligare några varv slutade trappan tvärt. Ett smalt schakt fortsatte uppåt och bortom det kunde kvällshimlen skymta. Han måste nu befinna sig högst upp i byggnaden, alldeles intill hertigens privata gemak. Ale synade väggarna och blev inte förvånad över att hitta ännu en igenmurad öppning och ovanför den ännu ett litet sidoschakt. Skulle han kunna klämma sig igenom det? Det fanns bara ett sätt att ta reda på det.

Ale hävde sig upp till schaktet pressade sig prövande in i det. Det var trångt men inte värre än att han kunde åla sig igenom och han sände en tacksamhetens tanke till alvkvinnan Elvina. Slottsmaten i Serena hade lagt sig runt hans midja men de många dagarnas marsch med ingenting annat än alvbröd att äta hade tvingat honom att åter dra åt livremmen och det hade han nytta av nu.

Schaktet sluttade svagt nedåt och mynnade i en stordörr som tack och lov var släckt. Ale kravlade ut och fann sig stående i ett sovrum inrett med långa linnedraperier och tjocka björnfällar. Rummet dominerades av en stor himmelsäng i ek men var i övrigt sparsamt möblerat med bara en länstol, ett par klädkistor och ett tvagningsbord. Det intresserade emellertid inte Ale utan han sökte sig snabbt fram till den enda dörren, lyssnade noga för att förvissa sig om att ingen fanns bakom, och sköt sedan försiktigt upp den på glänt.

Bakom dörren öppnade sig det mottagningsrum i vilket han under morgonen haft sin fatala audiens med hertig Ha-

rold. Ingen syntes till men på skrivbordet låg Ales svärdsskida och utan att tveka klev han ut i rummet och fram till den. Tillfredsställelsen över att återse den ersattes dock snabbt av en besvikelse. Svärdsskidan var tom och Legims svärd – hans svärd – var borta. Ales mod sjönk igen. Var kunde det vara? Han kunde inte söka igenom hela citadellet efter det.

Ale ögnade snabbt igenom skrivbordet och hans blick föll på den märkliga stenskiva som hertigen sysselsatt sig med under deras samtal. Det var en rund och platt skiva med en ring av runor längs kanten och en rörlig nål fastsatt i mitten. Ale hade aldrig sett något liknande och det var varken första eller sista gången som han saknade Minn vid sin sida. Hon hade säkert kunnat säga vad det var för något.

Ale lyfte upp stenskivan för att granska den närmare då han upptäckte sitt eget namn på pergamentet under. Utan att tänka på det stoppade han skivan i bältesfickan och lyfte upp pergamentet i stället. Hans blod isades när han läste det.

”Visa Alemon gästfrihet och sök vidare efter Minnea. Sonen får under inga omständigheter återförenas med sin far och sin mor. Jag inspekterar den nya armén och flottan inom kort.”

Det var omöjligt! Brevet saknade både sigill och datum men det rådde ingen tvekan om att det hade skrivits av någon av deras förföljare, kanske av hertig Harald själv. Vem annars hade väl kunnat gissa att Ale och Minn hade begett sig till Tann för att försöka återförena Elvin med sin far Elendor och sin mor Anoël? Men hur hade hertig Harald kunnat få fram

ett brev till sin bror så snabbt? Hade några av hans män redan hunnit hit och fanns de i så fall i citadellet i detta nu?

Ale övergav alla tankar på att återfinna sitt svärd och fick i stället bråttom att lämna rummet. Minn verkade hur som helst ha undgått hertigens så kallade gästfrihet och om hon inte fanns i citadellet kanske hon fortfarande fanns någonstans i Tann. Pergamentet stoppade han också på sig. Kanske kunde det tjäna som bevis för hertigarnas krigsförberedelser?

Han hann dock inte mer än halvvägs till dörren då den plötsligt öppnades. Det fanns ingen tid att gömma sig och han kunde bara skräckslagen vänta på att den okände skulle kliva in. Ales skräck var dock ingenting mot den skräck som avspeglades i den stackars tjänsteflickans ansikte när hon i stället för det väntade tomma rummet såg honom. I händerna bar hon en ångande tvättskål och över axeln hängde rena linnedukar. Först nu insåg Ale att han måste vara alldeles svart av sot efter att ha krupit genom rökgången.

Om Ale hade försökt fly eller stanna kvar och lugna henne hade hon sannolikt skrikit och röjt honom. Men i stället gav Chorans ord om tjänstefolkens ointresse för herrskapets vanor honom en djärv idé och han gick lugnt fram till henne som om han hade väntat henne.

”Passar det att komma nu?” frågade han med en röst som han hoppades lät tillräckligt arrogant.

Hans ord fick tjänsteflickans skräck att övergå i häpnad och hon kom sig inte för att säga något. Ale tog nu skålen från henne och började noggrant vaska av sig, utan att visa något

av hur nervös han var inombords. Tjänsteflickan förblev dock lugn och tog sig till och med för att räcka honom en linneduk efteråt. Ales kläder var visserligen fortfarande smutsiga men berusad av framgången så återvände han till sovrummet och valde ut en ny klädnad som tjänsteflickan hjälpte honom på. I en av fickorna låg några mynt och efter en viss tvekan så lät Ale dem ligga kvar där. Hertig Harold hade ju trots allt tagit både hans svärd och hans silverbörs så det var väl inte mer än rätt att han behöll mynten. Han tog fram ett av dem, ett guldmynt, och till tjänsteflickans stora förvåning överlämnade han det till henne. Sedan lämnade sedan rummet med självsäkra steg. Han hade kommit att gilla att spela rollen som herreman.

Vad Ale aldrig skulle komma att veta var att tjänstefolk må tuga om herremännens förehavanden inför herremännen men skvallra desto mer om dem sinsemellan. Den här tjänsteflickan skulle senare storögt berätta ett den kraftige och smutsige varelsen som det hade skvallrats om sedan igår morse i själva verket hade varit en stilig och ärbar yngling.

Ovetande om detta fortsatte alltså Ale genom den korridor och nedför den trappa som han hade tagit föregående dag på väg till sitt ödesdigra möte med hertig Harold. De tjänstefolk han mötte såg inte ens åt hans håll och vakterna till och med hälsade på honom när han gick genom mottagningsrummet och ut ur citadellet. De hade tydligen bara order om att stoppa folk på väg in i citadellet, inte på väg ut, och den officer som fångslat honom syntes lyckligtvis inte till.

Väl ute på borggården följde han Chorans råd och blandade sig med de många människor som rörde sig där. Sitt svärd hade han inte återfunnit så nu återstod det bara att hitta Minn och han sökte sig därför mot utgången så fort han vågade utan att väcka uppmärksamhet. Men plötsligt så fick han se en syn som än en gång fick honom att glömma Minn.

Ett annat sällskap banade sig väg mot borggårdens port och främst bland dem red en elegant äldre herre med böljande svart hår och långa vältrimmade mustascher på en ståtlig vit häst. Hans rikt dekorerade sköld vittnade om att det var en hög adelsman men Ale hade bara blick för hans svärd. Det gick inte att ta miste på det grova men välformade hjaltet och den nästan grönaktiga metallen. Adelsmannen bar Ales svärd!

Ale trängde sig fram till adelsmannen men just som han skulle till att hoppa ut framför hästen klev en beväpnad man i vägen och knuffade bryskt undan honom.

”Vad tar du dig till, din slyngel!” röt han. ”Lämna plats för greve Gyls av Fornmark.”

Fornmark! Hur hade Ale undgått att se att de guldgula rundlarna tillhörde hans egen hemstads vapenmärke? Varför var greven här och varför hade han Ales svärd?

”Jag måste tala med honom”, var allt han kom sig för att säga men som svar fick han bara en ny knuff.

”Tror du att greven har tid för vilka uppkomlingar som helst?” fnös den beväpnade mannen. ”Jag borde allt lära dig att veta hut.”

Flera blickar hade nu vänts mot dem och Ale uppfattade en rörelse genom folkmassan på väg mot dem.

”Skingra er!” hördes en hätsk och alltför välbekant röst. Det var hertigens officer i spetsen för en liten grupp soldater. ”Vem är det som stör ordningen?”

”Häråt”, svarade den beväpnade mannen. ”Den här hetlevrade ynglingen behöver en avkylning.”

Men Ale hade ingen lust att återvända till fängelsehålan och när Gyls livvakt åter vände sig mot honom var han försvunnen. Han visste var hans svärd fanns men det här var varken rätt tid eller plats att söka återfå det. I stället sökte han sig snabbt ut på stadens gator och bort mot hamnkvarteren. Nu måste han hitta Minn.

Morgonen hade redan övergått i förmiddag när Ale åter klev in på värdshuset. Skänkrummet var tomt så när som på den buttre värdshusvärden i färd med att städa upp efter gårdagens dryckeslag. Han gav Ale en vresig, om än något förvånad, blick.

”Jaså, herrn behagar återvända nu”, sade han spefullt. ”Som alla andra av mina gäster, lämnar hamnen när pengarna är slut och återvänder när lusten faller på.”

”Var är Minn?” frågade Ale utan att bry sig om hans ord.

”Om det är jäntan din du menar så försvann hon för flera dagar sedan och allt hon kunde betala med var en trasig vis-selpipa. Det verkar som om hon föredrog en gammal sjöman framför en ung pojke.”

Den här gången kunde Ale inte tolerera värdshusvärdens sarkasmer utan uppfylldes av en plötslig vrede. Trots att värdshusvärdens var större än honom grep Ale tag i hans tunika och tryckte upp honom mot väggen.

”Du talar inte så om Minn!” röt han med blixtrande ögon. ”Var är hon?”

Ales utfall överraskade värden och han kom sig inte för att göra motstånd.

”Jag menade inget illa, herrn”, svarade han urskuldande. ”Hon talade med en skeppare på morgonen och stannade på sitt rum hela dagen. På kvällen försvann hon sedan i riktning mot hamnen. När jag krävde henne på betalning kunde hon inte ge mig mer än den här visselpipan.”

Med darrande hand räckte han fram ett försilvrat föremål som Ale synade. Visst var det den visselpipa som Bard Falköga hade lämnat efter sig när han flydde från dem i Elvins torn. Så långt talade alltså värdshusvärdens sanning.

”Hur såg skepparen ut?” krävde han att få veta.

”En väderbiten, allvarlig man, inte annorlunda än de många andra sjömän som gästar mig. Jag svär att jag aldrig har sett honom förr, snälla herrn, han var inte från våra trakter. Vad kunde väl jag veta, vad kunde väl jag göra?”

Värdshusvärdens ord var nu fyllda av rädsla och Ale insåg skamset att han fortfarande tryckte upp honom mot väggen. Levde han sig så in i sin herremannaroll att han lät sin vrede gå ut över en oskyldig?

”Jag ber om ursäkt”, sade han och släppte taget om honom. I stället tog han fram ännu ett guldmynt ur fickan. ”Här är betalningen för rummet. Glöm att vi någonsin varit här.”

”Jag förstår, herrn, tack så mycket herrn”, pladdrade värdshusvärdens. ”Det ska bli som ni säger, herrn.”

Ale lämnade värdshuset med en gnagande oro. Minn hade lämnat värdshuset utan honom men det var också det som han hade rått henne till. Men var befann hon sig nu? Befann hon sig i säkerhet på väg mot alvernas land eller hade den okände sjömannen förrått henne och utlämnat henne till hertig Harold?

Hans steg förde honom till kajen och hans blick sökte sig ut över det vidsträckta Österhavet. Så stort och oändligt det tedde sig. Fanns Minn någonstans därute? Han kunde bara hoppas att det var så. Hennes öde var nu bortom hans makt.

10. Bland odödliga

”Inte heller ni är först eller sist. Ur liv skapas liv och däri ligger min skapelses ymnighet. Betrakta därför världen varken som er eller som min men vet att jag är alltings ursprung och ni är alltid mig närmast.”

Cindars Ord, kap 8, tal 2

Skogen slöt sig om Minn men ett vackert smaragdgrönt sken silades igenom lövverket. Det var fortfarande alldeles tyst men trots sin ensamhet och utsatthet fyllde skogen Minn med glädje, ja rent av en känsla av igenkännande, som om hon vandrat här förut. Elvin tycktes känna likadant för han jollrade glatt och gjorde en rörelse för att komma ut ur Minns famn och ned på marken. Hon böjde sig ned och lät honom få sin vilja fram. Den lille pojken fortsatte att jollra medan han lyckligt drog händerna genom jorden och prövande smakade på den.

”Inte äta”, manade Minn milt och utan att kunna förmå sig att handgripligen hindra honom. Hon hade faktiskt själv

god lust att uppleva detta land med så många av sina sinnen som möjligt.

Glädjen varade dock inte länge ty knappt hade hon hunnit resa sig upp igen förrän en ljus men skarp röst genomskar tystnaden.

”Stilla, människokvinna!” befallde den på bruten men mycket bestämd cindariska. ”Jag ville inte skjuta när du hade barnet i famnen men jag tvekar inte att skjuta en kvinna. Vad har du här att göra? Jag borde döda dig med en gång.”

Minn hoppade först till men rätade sig sedan stolt.

”Jag bringar Elendors och Anoëls gåva åter”, svarade hon, såsom alkvinnan Elvina uppmanat henne att göra.

Minn fick inget svar och inget annat ljud hördes till en början heller. Men plötsligt gled en skugga ljudlöst ned från träd-kronorna bakom henne.

”Vänd dig inte om”, befallde samma röst som alldeles nyss hade tilltalat henne framifrån. ”Hur känner en människa Elvina och varför kommer hon inte själv?”

Minn vågade inte annat än att stå stilla. Elvinas ord hade gjort intryck men vad hade alvkvinnan menat att hon skulle göra nu? Hade orden någon djupare innebörd som hon inte förstod? Efter viss tvekan drog hon fram det försilvrade kortsvärd som Elvina givit henne. Ett förvånat andetag tydde på att den främmande väktaren bakom henne kände igen dent

”Det här svärdet gav Elvina mig på det att det skulle hjälpa mig till ert land”, försökte hon

”Det stinker av orch! Har du låtit dräpa vår syster och stulit hennes vapen?”

Trots att hotet uttalades med allvar kunde Minn inte låta bli att förargas över anklagelsen.

”Jag har inte färdats över land och hav för att argumentera med en simpel tjänare”, utbrast hon med hetta. ”Det är orchers blod du känner och det är jag själv som tagit det för att försvara det här barnet mot ont. Jag tänker fortsätta till Elendor och Anoël vare sig du vill det eller inte.”

Väktaren tog ett steg närmare och viskade hotfullt i hennes öra.

”Och varför skulle jag låta dig komma fram levande? Jag borde avsluta ditt korta liv här och nu och befria världen från dig.”

”Därför att du annars måste förklara för din kung och drottning varför du dödat den som återfört deras son”, svarade Minn trotsigt. Hon var nu övertygad om att det var en av de odödliga, en alv, hon hade att göra med och en häpen flämtning bakom henne tydde på att orden träffat rätt.

”Är detta verkligen Elendors och Anoëls bortförda son?” viskade den märkbart tagne alven. ”Är detta verkligen alvernas gåva Elvin, vårt sista hopp?”

Minn nickade belåtet men avhöll sig fortfarande från att vända sig om. Hon hade överskridit flera gränser redan men nu var hennes ärende äntligen framfört och hon ville inte fresta lyckan i onödan.

”Fortsätt framåt”, sade väktaren. ”Ingen kommer att stå i din väg.”

Minn uppfattade en snabb rörelse bakom sig och sedan var den främmande borta lika plötsligt som han eller hon hade kommit. Med bultande hjärta tog hon upp Elvin i sin famn och höll om honom hårt. Först nu insåg hon hur nära döden hon måste ha varit. Alven hade kommit nära inpå henne utan att hon märkt det och hade inte tvekat att ta hennes liv, som om hon inte hade varit mer än en besvärande insekt. Hur i all världen hade hertigen lyckats föra bort Elvin från dessa välbevakade öar när de så när hade dödat den som förde honom åter? Hennes mål tedde sig med ens inte lika lockande längre men hon måste vidare, om inte för sin egen skull så för Elvins. Med ett djupt andetag återupptog hon så sin vandring.

Men hur starka än känslorna av obehag var så skingrades de snart av skogens skimrande ljus och Minn blev lättare till sinnes igen. Snart tyckte hon sig faktiskt höra vindens sus genom trädskronorna och fåglars kvitter, först avlägset men sedan närmare och närmare. Det var som om skogen nu vågade leva upp, som om den hade accepterat henne. Hon uppfat-

tade också rörelser i lövverket och hon kände att det inte bara var djur utan också tänkande varelser som dolde sig där och nyfiket betraktade henne.

Hon lät sig emellertid inte bekommas utan fortsatte framåt. Det dröjde inte länge förrän hon började skymta plattformar högt ovanför sig, liknande de trädhus som de hade passerat i Östmark. Ju längre hon kom, desto tätare låg alvboningarna och hon kände att hon närmade sig alvländernas hjärta.

Minn måste ha vandrat mycket länge ty plötsligt insåg hon att solen stod som högst på himlen. Hon hade vandrat som i en dröm där tid upphört att gälla, så betagen hade hon varit av allt det nya men ändå välbekanta som hon såg.

Hon befann sig nu i en stor glänta som omgavs av plattformar i trädkronorna. Från dem hördes mjuka sånger på alvernas ljusa och klingande språk men från gläntan kom det inte ett ljud. Den var tom så när som på två högresta varelser i dess mitt, iförda långa vita klädnader. De gjorde inga ansatser att närma sig henne men inte heller att dra sig tillbaka utan stod bara där och betraktade henne med uttryckslösa blickar. Minn tog ett djupt andetag och klev fram till dem med Elvin alltjämt i famnen.

De två var av alvernas folk, en man och en kvinna. Mannen hade långt silvergrått hår som låg stilla över axlarna trots att en lätt bris fläktade gläntan. Hans drag var rena och skarpa men avslöjade ingenting om hans sinnesstämning och han betraktade henne bara med genomträngande isblå ögon. Kvinnan vid hans sida hade gyllenblont hår utsläppt ned till midjan och djupa gröna ögon. I hennes ansikte fanns en anty-

dan till ett leende men i övrigt uttryckte inte heller det några känslor. Minn tog mod till sig och bröt tystnaden.

”Jag bringar Elendors och Anoëls gåva åter”, upprepade hon än en gång de ord som Elvina lärt henne.

Vid hennes ord höjde mannen blicken mot trädkronorna bakom henne.

”Elendor och Anoël tackar dig för att du bringar Elvin åter, människodotter”, sade han med en röst som av silverklockor. ”Alltför länge har alverna nekats sin gåva.”

Han tog ett steg mot henne och sträckte fram sina händer. Inte utan motvilja överräckte så Minn till honom den alvpojke som hon så länge beskyddat i sin famn. Hon tyckte att också Elvin var ovillig att lämna henne men när han återsåg sin far sprack hans lilla ansikte upp i ett leende och han grep glatt efter Elendors händer. Alvkonungen lyfte upp honom i luften och lyssnade till hans glada skratt.

”Alltför länge har du levt bland människor”, yttrade han och överräckte Elvin till sin drottning. Anoël tryckte honom till sin famn och talade med en stämma som var som den skönaste harpmusik.

”Du är inte en av oss men du är lik oss. Vårt barn tyr sig till dig, vår syster kände tillit till dig och i våra skogar känner du dig hemma. Varför, undrar jag, och varför, undrar också du, du människodotter som vandrar under namnet Minn.”

”Hur... hur kan du veta allt det där om mig?” stammade Minn bragt ur fattningen.

”Elvin berättade det för mig”, svarade drottningen leende.

”Men han kan ju knappt tala.”

”Berättelser traderas inte genom tal utan genom förnimmelser. Vad Elvin har känt hos dig har jag nu känt hos honom. Du är förbryllad men inte förvånad.”

Drottningen hade rätt. Att både hon och Elvin hade förmågan att läsa hennes känslor var inte överraskande. Hade hon inte själv visat prov på den förmågan flera gånger, som den gång då hon genom dvärgen Orim fått alla dvärgars gemensamma känslor uppenbarade för sig?

”Då har jag en alvförmåga?” kunde hon inte låta bli att undra.

Drottningen höjde frågande på ett ögonbryn.

”Varför skulle det vara en alvförmåga?” frågade hon. ”Har inte allt levande den förmågan? Är människorna annars blinda och döva för det som sker runt omkring dem?”

”Blinda och döva är de”, inföll Elendor kyligt. ”Hänsynslöst skövlar de allt och alla i sin väg, blinda för andras plågor och lidande och döva för andras ångestfyllda skrik.”

”Men alla är inte sådana”, protesterade Minn. ”Det finns både goda och onda bland människorna.”

”Har du levt länge nog att se hur människorna förökar sig? Har du levt att se hur de tränger undan alla andra? Har du levt att se hur de sedan vänder sig mot varandra i sin kamp för mer utrymme? När ni först kom bjöd ni in oss till era städer och vi levde i fred. Men när ni uppfyllt kusterna fortsatte ni inåt landet. Vi drog oss stillsamt tillbaka, först till skogarna, sedan bortom bergen och slutligen bortom havet, men he-

la tiden följde ni efter. En gång hjälpte vi er att försvara er, nu tvingas vi att försvara oss mot er. Om jag hade sett då vad som komma skulle hade jag handlat annorlunda men än är det inte för sent.”

Under alvkonungens långa tal hade andra av hans folk klivit fram ur skogsbrynen och nyfiket närmat sig och hans ord hade varit lika mycket riktade till dem som till Minn. Till en början hade hon lyssnat med en blandning av skam och instämmande men ju mer han talade, desto mer fyllde orden henne med oro.

Hon mindes Bahrans ord om att människor inte var välkomna till Sagoöarna, att folk som seglat hit sällan återvände och att en hel invasionsflotta från Mark hade förlist. Hade allt detta varit alvernans verk? Vad stod de i så fall i begrepp att göra nu? Hennes farhågor bekräftades av Elendors kommande ord.

”Allt för länge har vi stillatigande åsett människornas framfart. Vi lät människorna uppföra sin stad på den östra kusten i hopp om att de skulle nöja sig med den och lämna oss i fred i skogarna och bland bergen. Men de återgäldade vår goda vilja genom att först försöka invadera våra öar och sedan föra bort vår förstfödde för att med honom i sitt våld tvinga bort oss från fastlandet. Med sorg i hjärtat lämnade vi de trädboningar, jordkolor och grottgångar som vi så mödosamt skapat i hopp om att en dag få återvända. Den dagen har nu kommit. Darra, o människor, när våra fartyg stävar västerut och våra pilar flyger över era murar. Den strand ni bebyggt ska

åter befrias, sten på sten ska inte lämnas i den stad ni kallar Tann och inga ska lämnas kvar att återuppbygga den.”

Nu kunde Minn inte längre låta honom tala ostört.

”Ni kan inte göra så!” utbrast hon. ”Där bor ju kvinnor och barn också.”

”Berör det dig illa?” inföll Anoël milt.

”Det är klart att det gör”, fräste Minn. ”Ni kan inte låta alla människor dö för att sona en mans dåd. Hur kan ni anklaga oss för att fara fram hänsynslöst när ni själva gör detsamma?”

”Vi hjälper bara naturen att återställa balansen”, sade Elendor oberört. ”Det finns människor så att det räcker på andra sidan bergen. Vem kommer väl att sakna de här?”

Minn hade arbetat upp ett raseri men hann aldrig ge utlopp för det ty alvdrottningen blandade sig åter i samtalet.

”Men du kommer att sakna dem”, sade hon med samma milda röst. ”Det är särskilt en person som betyder mycket för dig?”

Minn kom av sig fullständigt. Hon hade glömt bort att Ale fortfarande befann sig i Tann.

”Ja”, skyndade hon sig att säga. ”Han är min... vän. Och er. Jag hade inte kunnat rädda Elvin utan honom.”

”Det är sant”, sade Anoël med ansiktet delvis vänt mot Elendor men denne lät sig inte beröras.

”Begär du att jag ska låta en människa stå i vägen för vårt folks framtid?” utbrast han. ”Det låter sig aldrig göras.”

Nu kunde ingenting längre hålla tillbaka Minns ilska.

”Jag skulle aldrig ha kommit hit!” skrek hon. ”Jag skulle ha låtit er stanna kvar på era öar och gruva på er hämnd tills den ätit upp er inifrån allesamman. Jag kan inte förstå hur jag kunde tro att jag har alvblod i mig.”

Den här gången trängde faktiskt Minns ord genom alvkonungens kyliga fasad. Elendors ögon smalnade, hans näsvingar fladdrade till, han öppnade munnen... och brast ut i skratt, om man nu kunde kalla de monotona ljud han utstötte för skratt.

”Hur har en sådan befängd idé kunnat slå rot hos dig?” frågade han mellan skratten.

”Din egen syster trodde det”, replikerade Minn. ”Hon kallade mig sin syster.”

”Elvina har levt så länge bland människorna att hon ibland tror att hon är en själv. Jag medger att ni är lika, både till yttre och till sinne, men där stannar likheten. Alver och människor har aldrig fått några avkommor tillsammans.”

”Hur kan du vara så säker på det?” framhärddade Minn.

Elendor kom plötsligt av sig och skrattet dog på hans läppar. Anoël vände sig nu helt mot sin make och gav honom en undrande blick.

”Ja, käre make, hur kan du vara så säker på det?” frågade hon.

Någonting av en rodnad skymtade på alvkonungens annars så ljusa kinder och han sade ingenting.

”Om inte konungen vill svara så får drottningen göra det i hans ställe. Det är allom bekant bland alvkvinnorna att våra män lockas av era kvinnors heta blod. Det är ett talesätt hos oss att de kortlivade människorna älskar som om varje dag vore den sista. Er passion flammar lätt och våldsamt i bitter vetenskap om att snart bara aska återstår och våra män bistår gärna med den tändande gnistan. Har jag inte rätt, käre make?”

”Må så vara att förbindelser förekommit men det betyder inte att de gett upphov till avkommor. Varför skulle naturen förneka alverna avkommor men tillåta oss att plantera dem hos människor?”

”Kom ihåg att Minn inte är den första som hävdat släktskap med oss. Kom ihåg de fatala följderna av vårt förra förnekande. Vem vet vilken kedja av händelser vi riskerar att sätta i rörelse den här gången om vi dräper Tanns folk och än en gång sår hämndlystnad hos människorna?”

Anoël fattades sin makes hand och såg honom djupt i ögonen.

”Käresta, du har vandrat i världen medan den ännu var i begynnande och du räknar till dina syskon jordens mull, luftens bris och havets våg. Du har sett mer av det förflutna än någon annan av naturens varelser. Men inte ens du kan se in i framtiden, inte ens du känner till fullo naturens avsikter med människorna. Vill du verkligen ta det liv som inte kan ges åter och riskera att gå emot naturens vilja?”

Elendors ansikte hade återfått sin tidigare uttryckslöshet men hans långsamt sjunkande axlar vittnade om att hans makas ord inte gick honom oberört förbi.

”Du har vandrat så länge vid min sida att jag inte längre kan minnas hur det är att vara utan dig. Jag må se längre än du men i djuphet överträffar du mig. Jag står fast vid att jag ska återställa det förflutna men utan att skada framtiden. Staden Tann ska förstöras men dess folk ska skonas.”

Han vände sig åter till Minn.

”Vi kommer att återvända till det land ni kallar Cindarell. Du får sedan framföra vårt ultimatum till stadens styrande. De som lämnar staden kommer att få fri lejd men de som stannar kommer att dela stadens öde. Det är mitt beslut och det är oåterkalleligt.”

Minn häpnade över alvkonungens fortsatta oförsonlighet men det var uppenbart att han betraktade samtalet som avslutat. Av Anoëls tacksamma blick att döma hade han redan backat längre än vad hon hade vågat hoppas på. Hur skulle hon kunna förmå Tanns befolkning att överge sin stad? De hade ju inte ens trott på hotet från de fruktade orcherna. Hur skulle de då kunna tro på ett anfall från ett folk som de flesta trodde hörde sagorna till?

Hon kunde bara skaka på huvudet åt det hela. Vad orkade väl hon bry sig om alver, människor eller orcher längre? De var likadana allesamman. Människorna ville gå i krig mot alverna, alverna ville gå i krig mot människorna och orcherna

förberedde sig för krig de också. Nåväl, låt dem ha ihjäl varandra vid Tanns murar då om det var vad de önskade.

Inte heller hade hon fått svar på några frågor om sitt ursprung men det spelade ingen roll längre. Vare sig det var alvblod eller människoblod som flöt i hennes ådror så ville hon inte längre kännas vid något av det. Det enda som betydde någonting för henne nu var att återvända till Tann och få ut Ale därifrån. Måtte hon inte komma för sent!

11. Krigsförberedelser

”Om inte bytet kommer till jägaren får jägaren komma till bytet.”

Gammalt jägarordspråk

Ale lämnade modstulet kajen. Av buttra sjömäns diskussioner hade han fått handelsfurstens ord bekräftade, det var verkligen så att inga skepp fick lämna Tann. En stor kätting utanför citadellet spärrade inloppet och hamnområdet började fyllas av vaktpatruller. Var detta hertig Haralds verk? Ja, varför inte? Om han visste att de befann sig i Tann så visste han säkert också att de ville till Sagoöarna och nu sökte han hindra det. Förhoppningsvis befann sig Minn redan på ett skepp över Österhavet men för Ales del var den vägen oåterkalleligen stängd.

Vad skulle han göra nu? Vänta i Tann på Minns återkomst? Hur länge skulle han kunna hålla sig dold för hertigens allseende blick? Söka sig ett skepp någon annanstans? Så vitt han visste fanns det inga andra städer i närheten. Åter-

vända till Serena och varna kungen? Kanske det, men skulle det lyckas honom än en gång att ta sig förbi orcherna i skogen? Skulle han ens lyckas ta sig ut ur staden?

Han sov en orolig natt på värdshuset och drog sedan planlöst genom stadens myllrande gator i ett fåfängt sökande efter Minn. Ingen verkade ha sett henne i staden men ingen hade heller sett henne lämna den. Hur skulle han någonsin kunna förvissa sig om hennes öde?

På kvällen sökte Ale sedan upp handelsfursten Chorán i rådhuset så som de kommit överens om. Denne lyssnade på hans redogörelse och synade brevet noga men skakade bara på huvudet.

”Det är gott att hertig Harald kommer hit”, medgav han. ”Då kan rådet rikta en anklagelse direkt mot Hans Nåd. Men vår sak fordrar bättre bevis för att vi ska få med oss rådsmedlemmarna. Det här visar förvisso att hertig Harold inte agerar självsjäldigt utan på befallning av sin bror men utan sigill eller signatur är det inte tillräckligt.”

”Minn kommer säkert tillbaka från alvernas öar när som helst”, svarade Ale hoppfullt.

”Förvisso”, svarade Chorán, ”men hertig Harold har inte varit överksam. Mina kontakter säger mig att alla in- och utpasserande nu kontrolleras och i staden har vaktpatrullerna fått order om att söka såväl efter henne som efter alvbarnet. Kommer vi att finna henne innan hertigen gör det?”

”Det måste vi!” utbrast Ale.

”Ja, det måste vi men tiden är knapp. Om hertig Harald kommer till Tann innan hon är tillbaka så lär hela Marks armé mobiliseras mot alverna och då kan varken du eller jag längre stoppa honom. Innan vi skiljs åt råder jag dig också att inte sova under samma tak två nätter i rad. Hertig Harold saknar sin gäst.”

Det var med en olustig känsla som Ale lämnade mötet. Hans oro för Minns säkerhet hade fått honom att glömma sin egen säkerhet. Var detta alltså det enda han kunde göra nu? Att likt en simpel tjuv gömma sig i väntan på att andra skulle ställa allt till rätta? Ale suckade. Men vad annat kunde han göra? Det här var en tid för hjältar men Ale var ingen hjälte.

Under de följande dagarna smög Ale oroligt runt i staden. Han försökte hålla uppsikt över hamnen och stadsportarna samtidigt som han sorgfälligt undvek vaktpatrullerna. Ju mer tiden gick, desto mer oöverstiglig tycktes hans uppgift. Hur skulle han kunna finna Minn före alla dessa vakter?

En morgon när Ale befann sig vid den stadsport varigenom han och Minn hade kommit in till Tann hörde han plötsligt

en röst som tillhörde en man han absolut inte ville träffa. Han drog sig hastigt in i ett stall intill gatan och tittade försiktigt ut. Ett beridet sällskap om fem ryttare och en grupp hundar hade nått fram till porten och rösten kom från den främste av dem. Det var samme man som hade knuffat till honom på borggården när han försökt ta tillbaka sitt svärd, det var greve Gyls livvakt. Kunde greven också befinna sig i sällskapet och hade han i så fall Ales svärd med sig? Han stack ut huvudet så mycket han vågade för att komma åt att lyssna till vad som sades. Det verkade som om livvakten grälade med portvakten.

”Jag säger ju att ingen får röra sig i skogen”, sade den senare. ”Det är kaptenens uttryckliga order.”

”Tölp där!” röt livvakten. ”Du vet inte vem du talar till.”

Nu blandade sig ytterligare en man i sällskapet in i diskussionen.

”Nej, Gildor, han vet tydligen inte vem han talar till”, sade han behärskat och vände sig till portvakten. ”Varför vill man hindra greve Gyls av Fornmark från att bege sig ut i skogen och jaga? Vet man inte att hertig Harold själv kallat hit oss och vår armé?” frågade han högdraget.

Portvakten bleknade när greven själv gav sig till känna.

”Jag visste inte... jag menade inte...” stammade han. ”Jag ska omedelbart hämta kapten.”

”Lappri”, svarade greven avfärdande. ”Jag önskar icke fördröja min jakt ytterligare. Öppna porten nu!”

Med de orden drog han hotfullt sitt svärd och den rädde portvakten vågade inte annat än att hörsamma befallningen. Ales hjärta slog emellertid ett extra slag. Det svärd som greven drog var verkligen Ales svärd! Med ens glömde han bort såväl sitt uppdrag som sin egen säkerhet. I stället uppfylldes han av tanken på att få tillbaka sitt svärd. Ute i skogen skulle det nog vara lättare att komma till tals med greven. Men hur skulle han kunna ansluta till dem utan att väcka misstankar?

”Vad har du här att göra?” hördes en röst bakom honom. Den tillhörde en stallknekt som misstänksamt synade honom. ”Hästarna får inte störas.”

Ale grep det oväntade tillfället.

”Jag är här för att hämta min häst”, sade han djärvt och stack ett guldmynt i stallknektens näve.

Stallknekten tittade på myntet och rynkade på pannan.

”Jag minns inte att du har lämnat en häst här”, muttrade han.

”Jodå”, svarade Ale och stack till honom ett mynt till. ”Jag kommer åter med den i kväll.”

”Jaså, den hästen”, svarade stallknekten. ”Nåväl, jag leder ut den åt herrn.”

Den häst som fördes ut var ett gammalt ök, kanske stallknektens eget, som knappt ens var värt pengarna Ale hade betalat men han hade inte tid att vara nogräknad. Han satt upp och red så oberört han kunde fram till porten så att det skulle se ut som om han tillhörde grevens sällskap. Den ännu bleke

och tagne portvakten gjorde ingen ansats att hindra honom och Ale kunde i lugn och ro rida ut ur Tann.

Väl ute ur staden gjorde sig grevens sällskap ingen brådska och Ale hade inga problem att hålla jämna steg med dem. När de lämnat Tann på säkert avstånd bakom sig tog Ale mod till sig och red fram till greven.

”Herr greve!” ropade han. ”Jag måste få tala med er.”

Livvakten Gildor vände sig mot honom och igenkände genast den fräcke slyngel som försökt närmare sig hans herre tidigare.

”Tag er i akt, herre”, sade han. ”Det är ynglingen från Tann igen.”

”Jag är inte alls från Tann”, protesterade Ale. ”Jag är från Gylde och jag har ett viktigt meddelande till greven.”

Gildor drog hotfullt sitt svärd men greve Gyls höjde avvärande handen.

”Den här unge mannen har tydligen inte skytt någon möda för att få en audiens med oss. Låt oss låna honom vårt öra för en stund.”

Livvakten blängde ilsket på Ale och lät motvilligt svärdet glida ned i sin skida igen. Ale drog fram det papper han hittat hos hertig Harold.

”Det finns orcher i skogen som förbereder sig för krig. Det här brevet från hertig Harald till sin bror Harold bevisar att båda hertigarna känner till det.”

Greve Gyls rynkade missnöjt på pannan.

”Unge man, mina förfäder fördrev orcherna från dessa skogar långt innan han var född och Marks hertigar har bevarat freden sedan dess. Låt oss se det där dokumentet.”

Ale räckte över det till Gildor som i sin tur räckte över det till greven. Med stigande missnöje läste han igenom det.

”Unge man”, sade han allvarligt. ”Jag vet inte hur han har fått tag på hertigens privata korrespondens men ett stort misstag är begånget. Tror han inte att vi känner igen våra egna länsherrars namnteckningar? Detta är inte skrivet av Västmarks herre hertig Harald utan av Östmarks herre hertig Harold och är av allt att döma en dagboksanteckning, inte en befallning.”

Nu förstod Ale ingenting alls. Var det skrivet av hertig Harold själv? Hur hade han kunnat veta att Ale och Minn hade varit på väg mot Tann. Låg han ensam bakom krigsförberedelserna?

”Men... orcherna och krigsförberedelserna då?” försökte han men greven höjde avvärjande handen.

”Här omnämns varken orcher eller krigsförberedelser, blott familjeangelägenheter och förvaltningsåtgärder som inte angår oss. Vi kommer att återlämna brevet till hertig Harold, jämte våra ursäkter för att vi har läst hans privata handlingar. Han har djupt kränkt både oss och våra länserrar. Om vi inte hade varit på jakt så hade detta upptåg strängeligen bestraffats. Försvinn ur min åsyn nu!”

Ale försökte komma med invändningar men några av Gyls män fingrade hotfullt på sina bågar och han fann för gott att

lyda grevens befallning. Han manade på hästen tills han kom till en skyddande skogsdunge där han vågade sitta av och fundera över sin belägenhet.

Han hade förlorat det enda bevis han hade för Markhertigarnas planer. Å andra sidan visste han ännu inte vari planerna bestod. Choran hade trott att hertig Harald låg bakom planerna och att alverna var hans mål men vad kunde hertig Harold ha för mål? Visste han ens att ”sonen” Serald i själva verket var ett alvbarn och om inte, varför ville han förhindra att Serald återförenades med ”fadern” Harald? Försökte han vända sig mot sin egen bror och göra sig själv till Marks härs-kare? Vems sida skulle Ale i så fall ställa sig på, alvernas fiende Harald eller orchernas vän Harold? Allt var så komplicerat.

Hur som helst så måste Ale medge att brevet inte hade varit särskilt komprometterande. Inga namn förutom Minns och hans eget hade nämnt och orcherna hade bara omnämnts som ”armén”. Hur skulle någon kunna tro det som inte, liksom Ale, hade sett orcherna med egna ögon. Om han ändå kunde visa upp dem för greve Gyls men det var ju omöjligt. Eller var det det?

Ale kom plötsligt att tänka på den visselpipa som Minn lämnat efter sig. Bard hade använt den för att kalla till sig djur. Tänk om Ale skulle kunna använda den för att kalla till sig grevens hundar? Orcherna fanns ju fortfarande kvar i skogen och Ale skulle nog kunna hitta fram till den floddal där de hade upprättat ett träningsläger. Tänk om han kunde föra dit greve Gyls?

Han tog fram visselpipan och synade den noga. Den såg ut som en vanlig visselpipa och Bard hade heller inte gjort någonting annat än att blåsa i den. Var det allt man behövde göra? Ale blåste prövande i visselpipan men det kom inget ljud ur den och hästen reagerade inte heller utan fortsatte obekymrat att beta.

Ale satte sig ned och funderade på det lilla han visste om magi och magiska konster. De hade försökt lära honom en del i Cihrinds kloster för flera år sedan men utan större framgång. Men ibland hade han ändå lyckats, som den gången han hade lockat till sig den lilla skogsmusen Silkestass. Hur hade han gjort då?

För sitt inre försökte han nu återkalla minnet av det stackars djuret vars sista dåd blev att rädda Ale från den otäcke munken Triotors dödsgrepp. Han såg Silkestass vita päls, han hörde ljudet av de små fötterna och han kände lukten av jord och rötter.

Det var så han hade gjort! Han hade inom sig upplevt det han ville skulle ske och sedan släppt ut det. Det var så Silkestass hade kommit till honom. Fungerade visselpipan likadant?

Ale vände nu blicken mot sin häst och lade dess karakteristiska på minnet. Sedan slöt han ögonen och målade upp hästen för sitt inre, dess färg och gnäggande, dess steg och rörelser, dess lukt och känslan av dess man. Sedan blåste han i visselpipan.

Den här gången svarade hästen omedelbart med ett gnäggande och innan Ale hunnit öppna ögonen igen så nosade hästens mule nyfiket på visselpipan. Han hade lyckats!

Full av tillförsikt kastade Ale sig upp på hästen igen och återupptog förföljandet av greve Gyls och hans män. De hade fått ett gott försprång men red ännu långsamt och befann sig fortfarande inom synhåll. Ale följde efter dem på tryggt avstånd tills de närmade sig skogen. Här red Ale åt sidan, åt orchravinen till, och förde sedan visselpipan till munnen.

Grevens hundar var honom inte lika välbekanta och svårare att föreställa sig men Ale gjorde vad han kunde och blåste sedan i visselpipan. Ett ivrigt skall från deras håll bekräftade att han hade lyckats och Ale blev alldeles upprymd. Det här skulle gå!

Han manade på sin häst i riktning mot orchernas träningsläger och stannade bara till då och då för att blåsa i visselpipan. Greven måste ha trott att hundarna fått upp något spår ty han höll sig fast i sadeln och tycktes närmast njuta av jakten medan hans män kämpade för att hålla jämna steg. Ale ökade takten. Snart skulle de vara ifatt honom men det var inte långt kvar till floddalen nu.

Turen var med Ale. När greve Gyls kom fram hade han lämnat sina livvakter bakom sig och han såg sig nu förgäves om efter sitt byte. Ale red lugnt fram till honom.

”Om greven söker sitt byte så finns det i dalgången där borta men gå försiktigt”, sade han.

”Vafalls?” utbrast Gyls. ”Detta är tredje gången han korsar vår väg. Varför skulle vi tro honom denna gång?”

”Om du inte tror på mig så tro på dina egna hundar. Se så oroliga de är.”

Hundarna var mycket riktigt oroliga. De måste ha fått vitt-ring på orcherna ty deras ivriga skall hade övergått i ynkliga gnyenden och till och med grevens springare kastade av och an med huvudet. I samma ögonblick kom livvakten Gildor också ut ur skogsbrynet.

”Du igen?” röt han. ”Herre, med er tillåtelse slår jag den här lymmeln till marken.”

Gyls höjde emellertid handen avvärjande.

”Stilla, Gildor”, sade han. ”Här är dunkla saker i görningen. Följ oss.”

De satt av alla tre och smög fram till dalgången. Det de såg fick till och med Ale att blekna. Orcherna hade mångdubb-lats sedan han senast såg dem och så också deras vapen och maskiner. De sistnämnda var dock på väg att monteras ned, som om de förberedde ett uppbrott. Men där var inte bara orcher, bland dem fanns också enstaka människor i eleganta uniformer och med officersvärjor i sina bälten. Detaljerna på deras sköldar var svåra att urskilja på avståndet men det rådde ändå ingen tvekan om att officerarna bar Marks tredelade vapenmärke. Det såg ut som om de gick runt och utdelade befallningar som orcherna något ovilligt men disciplinerat åttlydde. Till det yttre var det inte mycket som skilde detta från

människornas väl-drillade arméer och denna armé tycktes redo att marschera när som helst.

”Oerhört”, var allt greven förmådde viska och till och med hans sturske livvakt verkade tagen. ”Blidor, barfrider, skrakor... är detta den nya armé som hertig Harold skrev om? Vad är avsikten med detta?”

”Choran tror att hertig Harald förbereder en invasion av Sagoöarna”, viskade Ale.

”Choran? Handelsfursten?” frågade greve Gyls föraktfullt. ”Vad vet väl en köpman om krig? Öar erövrar inte med belägringsmaskiner, de där är ämnade mot städers stenvmurar. Vi måste handla omedelbart.”

”Er befallning, herre?” frågade livvakten.

”Vi måste tillbaka till förläggningen”, löd svaret. ”Måtte våra män fortfarande vara oss lojala.”

När de kom tillbaka till hästarna hade också resten av grevens sällskap hittat dit.

”Unge man”, sade greve Gyls. ”Jag vet inte vem han är eller varifrån han kommer men han har bringat ett högförräderi i dagen. Hertig Harold har länge avundats sin broders högre rang men vi trodde aldrig att han skulle tillgripa dylika medel för att nå sitt mål. Den som litar sig med Cindarells fiender är själv en fiende till vårt fädernesland och det är min plikt att ställa allt till rätta, oaktat hertig Harold's högre rang. Vad är hans namn?”

”Vems namn?” frågade Ale först men fann sig sedan snabbt. ”Alemon av Gylde, Ers Nåd. Baron Ragnvalds av Nyhov väpnare till er tjänst.”

”Alemon minsann”, sade greven fundersamt. ”Samme Alemon som omnämndes i hertig Harold's brev och samme Alemon som lär ha utfört stora tjänster åt Hans Majestät Serevan VIII? Hans gärningar sträcker sig tydligen längre än vi anar. Detta är varken rätt tid eller plats att berätta mer men en nesa vore det om jag inte här och nu finge belöna honom. Uttala en önskan och den ska uppfyllas.”

Grevens ord fick Ales hjärta att ta ett glädjeskutt.

”Om det inte är förmätet, Ers Nåd”, svarade han, ”så skulle jag gärna vilja ha grevens svärd. Det var mitt men togs från mig av hertig Harold.”

Greve Gyls höjde på ett ögonbryn och drog sitt svärd.

”Det var en gåva till vår samling av antika vapen men om det är orättfärdigt taget så är det orättfärdigt givet. Tag då åter svärdet, det kommer att behövas förr än han tror.”

Med de orden överräckte greven svärdet till Ale, som uppfylldes av värme då hans fingrar åter slöts om dess hjalt. Tre gånger hade han förlorat sitt svärd, i Brödernas stad, i Djupklyft och i Tann, och varje gång hade det kommit tillbaka till honom. Minn fick tro vad han ville, hans öde var sammanlänkat med svärdet och han tänkte inte låta någon ta det ifrån honom igen, det svor han på!

Under ritten tillbaka till Tann fick Ale veta att greve Gyls kallats till Tann med sin armé men att han trott att syf-

tet varit att stävja oroligheter på landsbygden eller genomföra ett nytt fälttåg mot Norra ödemarkernas svartfolk. Ale redogjorde i sin tur hastigt för vad han visste om sitt möte med hertig Harold och hur han stött på orcher inte bara i skogarna och bergen utan också i själva citadellet. När han kom in på alverna och sanningen om hertig Haralds son rynkade emellertid greven skeptiskt pannan.

”Alver? De trodde jag hörde sagorna till. Är han säker på att han inte förväxlat dem med de nomader som plägar röra sig i markerna?”

Ale nickade bestämt men greven föreföll inte övertygad.

”Förvisso trodde vi honom heller icke om orcherna till tills han överbevisade oss. Likväl finner vi det svårt att tro på att hertig Harald skulle ha farit med osanning om sin son, än mindre att det skulle vara en bortbyting. Hur svårt ska det då inte vara att övertyga Tanns råd eller Hans Majestät därom? Nej, unge man, lyd vårt råd och ligg lågt med dina anklagelser mot hertig Harald tills hans brors förräderi kvästs. Det är orcherna som utgör det stora hotet mot Cindarell nu, inte något obskyrt sagofolk. Ack, vart är vårt arma fädernesland på väg om broder går mot broder?”

”Skulle hertig Harold verkligen kunna gå i krig mot sin egen bror?” kunde Ale inte låta bli att undra.

”Måhända finns det ett samband mellan de båda hertigarnas hemligheter. Hertig Harald kan ha sett sig tvungen att visa upp en arvinge för att stärka sin ställning i Mark gentemot sin broder. Hertig Harold i sin tur kan ha hyst förhoppningar

om att efterträda sin broder och därför betraktat denne arvinge som en rival. I Östmark, denna hertigdömet Marks yttersta utpost, har han i hemlighet kunnat mobilisera män och orcher, fartyg och maskiner. Måhända ämnar han fångsla både oss och hertig Harald och sedan ta befälet över alla våra män. Sedan skulle han kunna föra sin armé och flotta till Västmark och Fornmark och obehindrat slå ned eventuellt motstånd mot hans maktövertagande.”

”Men skulle soldaterna verkligen gå i strid tillsammans med orcherna?” undrade Ale. ”Och vad skulle kungen säga om han fick höra om detta?”

”Utan en ledare skulle soldaterna svårligen våga opponera sig. När hertig Harald besegrats skulle kungen ställas inför fullbordat faktum och inte ha något annat val än att acceptera maktskiftet. Vet att om hertig Harald och hertiginnan Almina skulle dö utan arvingar så skulle Marks tron tillfalla hans bror Harold, hur blodbestänkt vägen dit än må vara.”

”Men det är ju inte rättvist!” utbrast Ale.

”Det är inte rättvisa, min unge junker, det är politik. Men än så länge så är det vår plikt att förhindra detta nidingsdåd och försvara den äldre brodern Harald mot den yngre brodern Harold. Det är därför vi måste tillbaka till våra män innan hertig Harold tar befälet över dem.”

”Men hertig Harald då?” kunde Ale inte låta bli att fråga. ”Vad tänker greven göra åt honom och tronföljdsfrågan?”

Som svar gav greven honom en allvarlig blick.

”Unge man, vi har redan tagit ett stort och oåterkalleligt steg genom att gå emot vår länsherre och Marks andre man. Be oss inte att ta ännu ett steg och gå emot Marks förste man och den näst efter konungen främste i hela Cindarell. Hertig Haralds öde må vi överlämna åt Hans Majestät Serevan VIII att besluta om.”

Grevens farhågor förverkligades lyckligtvis inte. När de kom fram till förläggningen så hälsades de av den vakthavande officeren med sedvanlig respekt och när övriga officerare sammankallades så upprepade alla villigt, om än undrande, sin lojalitetsed till Fornmarks herre och Cindarells konung.

”Gott”, avslutade greve Gyls ceremonin. ”Vet nu att vi står inför svåra utmaningar. Vi är här på befallning av vår länsherre hertig Harold. Emellertid har det kommit i dagen ett förräderi mot dennes egen länsherre och broder, hertig Harald. Det är därför vår heliga plikt att låta avsätta hertig Harold innan detta nidingsdåd verkställs. Tiden är knapp ty hertig Harald väntas till Tann vilken dag som helst.”

”Men Ers Nåd”, avbröt en officer försiktigt.

Greven gav honom en kylig blick.

”Detta etikettbrott tarvar en synnerligen god förklaring”, sade han stelt.

Officeren bleknade men fortsatte ändå.

”Jag ber om tillgift, Ers Nåd, men hertig Harald har redan kommit till Tann.”

”Vafalls?”

”Hertig Haralds sällskap anlände när Ers Nåd var ute på jakt. De begav sig omedelbart till Tanns citadell och porten stängdes efter dem. Ingen äger längre tillträde till citadellet och ingen har passerat in eller ut sedan dess.”

12. Morvan

”Ett mått på en arts rang erhålla vi genom att studera huru avkommor tas om hand. Lågt stående arter såsom insekter och fiskar lämnar bokstavligen sina avkommor vind för våg. Högre stående arter såsom fåglar och landdjur föder och foster sina avkommor men stöter bort andras. Blott människan välkomnar alla sina avkommor, oavsett ursprung, och därmed hava vi ännu ett bevis på att vi utgör skapelsens krona.”

Ur samlingen Cindarelle bestiarium, utgiven av Serena lärdes akademi

Minn såg sig om i den för natten anvisade jordkulan. Trots att alla hennes illusioner om alverna hade krossats av Elen-dors iskalla oförsonlighet så hade alvkonungen inte helt lyckats kyla hennes nyfikenhet. Hon hade alltid föreställt sig att alver levde i boningar uppe i trädskronorna. Å andra sidan hade de stött på alvboningar bland Östbergens grottor och eftersom de kunde korsa Österhavet så var heller inte vatten ett främmande element för dem. Inte ens människorna var väl så förfarna i att anpassa sig till naturens krafter?

Nyfiket lät hon handen löpa över de mossklädda väggarna och det lövklädda golvet. I ett människohus hade allt detta betraktats som något som inte hörde ett hus till och snarast avlägsnats men här bidrog det på något sätt till en känsla av hemtrevnad. Till sin förvåning var det inte kyla och fukt som hon kände under handen utan snarare värme. Det här var fjärran från väggarna i dragiga trähus och kalla stenus och ändå var vårnätterna fortfarande kyliga. Varifrån kom då värmen?

Hennes funderingar avbröts av ett ljud bakom henne och hon tyglade sin nyfikenhet. Med en avmätt blick vände hon sig om och fann sig till sin förvåning stå öga mot öga med alvdrottningen Anoël. På hennes arm vilade Elvin och han verkade glad att återse henne.

”Trivs du i vår vinterboning”, sade drottningen leende och såg sedan menande på alvpojken. ”Elvin har fäst sig vid dig. Jag ville inte lägga honom utan att låta honom se dig en sista gång först.”

Minn försökte se oberörd ut.

”Han är alv och jag är människa, inte sant?” frågade hon utmanande.

En skugga gled över Anoëls ansikte men leendet dröjde sig kvar.

”Elendors ord ligger tunga över dina sinnen”, svarade hon stilla. ”Du kom hit med en dröm men drömmen togs ifrån dig.”

Minn ryste till. Alvdrottningens förmåga att läsa känslor ingav henne med olust. Hon hade länge sökt lära känna sig själv och ville inte låta någon annan förekomma henne, i synnerhet inte någon som redan förnekat all samhörighet med henne. Av någon anledning kom hon att tänka på hertiginnan Almina och hennes råd att dölja sina känslor. Vad hade hon inte gett för att ha den förmågan nu?

”Jag trodde inte alver bodde så här”, sade hon i ett fåfängt försök att byta samtalsämne. Anoël tycktes inte ta illa upp.

”I världens begynnande var naturen oföränderlig och vi kunde nakna vandra genom den. Men med tiden började naturen skifta skrud och sålunda gjorde vi också. På sommaren ger trädens lövverk oss skugga och svalka men på vintern söker vi jordens värme och trygghet. De väggar du ser utestänger vinterluftens kyla och mossa och blad bär ännu med sig fjolårets sommarvärme. De flesta av oss har nu flyttat åter till våra sommarboningar men då vårnätterna ännu kan vara kal- la erbjöd vi dig en vinterboning.”

Mot Minns vilja väcktes nu nyfikenheten åter hos henne.

”Bor alla alver så här?” kunde hon inte låta bli att fråga. ”Vi människor bor på samma ställe året om.”

”De flesta men inte alla. Ju mer vi upptäckte av naturens många olika sidor, desto mer betagna blev vi. Några förälskade sig i det ständigt föränderliga havet och valde att för alltid segla på det, åter andra fascinerades av underjordens lugn och stillhet och formade sig djupa hålor. Vi kallar vattnets alver för gråalver och jordens alver för grottalver men räknar dem ännu till våra bröder och systrar.”

”Men människorna är inte era bröder och systrar”, konstaterade Minn syrligt.

För första gången under samtalet lämnade Anoëls leende hennes läppar och hon betraktade Minn med ett nästan vemodigt ansiktsuttryck.

”En gång var ni det”, sade hon. ”När vi först träffade er i det land som ni kallar Cindarell såg vi er som ännu en tråd i naturens rika väv och många sökte sig till er, både för att stötta er under era första stapplande steg och för att lära oss av er vandring genom världen. Då hjälpte vi varandra och utbytte gåvor och kunskaper.”

”Elvina nämnde att hon fått ett magiskt föremål från dig som du i din tur fått från Seren den store för många sekler sedan. Var det en sådan gåva?”

”Du syftar på elementiren, det lilla föremål som i sig hyser hela naturens alla krafter. Ja, det var en sådan gåva och ett av många exempel på människornas märkliga krafter. Ni lever inte länge men i gengäld kan ni på kort tid tämja naturen på

ett sätt som tar oss odödliga många år. Jag tror att er förste konung gav oss elementiren i hopp om att öka förståelsen mellan alver och människor.”

”Varför kan det då inte fortsätta att vara så som det en gång varit?”

”Som min make sade så såg vi med förskräckelse hur naturen trampades ned under era fötter. De flesta av oss drog oss därför tillbaka till våra skogar, grottor och hav.”

”De flesta, men inte alla”, sade Minn utmanande. ”Elvina tror fortfarande att vi kan lära oss av varandra. Du tror det också, inte sant? Det var därför som Seren den store anförtrodde dig elementiren.”

Anoël tycktes inte förvånad över Minns ord men begrundade dem ändå länge.

”Elendor är den förste av oss och ingen ser längre än han. Men inte ens Elendor förmår se naturens hela djup, inte ens Elendor förmår se vilket syfte naturen har med er. Kanske är alvers och människors öden sammantvinnade på något sätt som ingen av oss förmår se.”

Anoëls dunkla svar bara sporrade Minn att fråga mer. Hon mindes hur alvdrottningen gått mot sin make i fråga om alvers och människors förbindelser. Lika kunnig som Anoël hade varit i att läsa Minns känslor, lika övertygad var nu Minn om att Anoël bar på en hemlighet om detta, en hemlighet som Minn var fast besluten att veta mer om.

”Du tror till och med att alver och människor kan ha fått avkommor, inte sant? Du sa att jag inte är den första som häv-

dat släktskap med er. Vem var den första som gjorde det och vad var det för fatala följder det fick?”

Det vemodiga uttrycket i alvdrottningens ansikte övergick nu i sorg och hon nödgades sätta sig ned innan hon svarade.

”Är du säker på att du vill veta detta?” frågade hon. ”Det finns kunskap som man gör bäst i att avstå från.”

Minn lade armarna i kors och väntade. Hon var nu fast besluten att få svar på sina frågor innan hon lämnade dessa öar för gott. Anoël tvekade länge innan hon fortsatte.

”Du känner henne”, sade hon till slut. ”Hennes namn var Morvana eller Morvan som hon kort och gott kallade sig.”

Nu var det Minns tur att sätta sig ned. Morvan! Detta namn tycktes förfölja henne. Allt sedan den dystre magikern förutspått att de bådads öden var sammanlänkade så hade Minn försökt undfly Morvans skugga på sin väg bara för att gång på gång finna att hon ännu vandrade i hennes fotspår.

Morvans hämndlystnad gentemot sin far Sartor hade lett till krigaren Legims död. Därmed hade en hämndlystnad såtts hos Minn som drivit både Morvan och Sartor i döden. På samma sätt hade Morvans sinnesförvillande krafter hos Minn sått insikten om hennes egen förmåga att med illusioner styra andra människors tankar och känslor. Nu när Minn velat avsvärja sig inte bara sin magi utan också sin mänsklighet genom att söka sig till alverna så visade det sig än en gång att Morvan varit steget före henne. Det var inte bara deras öden som var sammanlänkade utan kanske också deras förflutna. Minn förstod nu Anoëls tvekan, det fanns verkligen

kunskap som det var bäst att avstå från. Men Minn måste ändå få veta.

”Varför trodde hon, Morvana, att hon var besläktad med er?” frågade hon matt.

Den här gången dröjde alvdrottningens svar ännu längre.

”Hon hyste samma tankar och känslor som du”, svarade hon till slut. ”Hennes mor övergav henne vid födseln och hennes far var länge okänd. Hennes rotlösa och oskyddade tillvaro tvingade henne till en början att anpassa sig efter omgivningens uppfattningar och fördomar.”

Minn tänkte tillbaka på sitt eget liv som föräldralös i en hård gatumiljö dominerad av pojkar och män men sade ingenting utan lät Anoël fortsätta.

”Med tiden lärde hon sig emellertid att i stället anpassa omgivningen och styra andras uppfattningar och fördomar efter egen vilja. Hon gick så långt att hon till och med förnekade sitt eget kön och antog en manlig gestalt för att lättare kunna hävda sig.”

Minn kände hur en tår rullade över kinden. Pojkflicka och okvinnlig hade de kallat henne som liten. Hur ofta hade hon som liten inte själv längtat efter att kunna göra detsamma som Morvan?

”På något sätt lyckades hon identifiera sin fader som Sartor svärdsmästaren, en självhärskare i en avlägsen del av ert land, och på något sätt lyckades hon också få honom att erkänna henne som en av sina många söner. Det var denne Sartor som hävdade att hon var frukten av en förbindelse mellan

honom och en alvkvinnna och det var denna utsaga som fick Morvana att bege sig till vårt land och söka efter sin mor.”

”Och... fann hon henne?” fick Minn fram, knappt hörbart.

Anoël slöt ögonen, som för att återkalla minnet.

”Nej”, svarade hon bestämt. ”Elendor och jag tog emot henne, precis som vi tog emot dig, och vi förklarade, precis som vi förklarade för dig, att ingen alv har fått någon avkomma, varken före eller efter Elvins födelse.”

”Är detta verkligen hela sanningen?” utbrast Minn.

”Jag har inte ljugit för dig.”

”Men du trodde ju att alver och människor kunde ha fått avkommor, du sa emot din egen make inför hela ert folk. Tror du verkligen inte att det kan ha legat något i det som Morvana hävdade?”

”Jag tror mer än min make men Elendor är den äldste av oss alla och vet mer än någon av oss. Jag förstår att det smärta dig men om Elendor säger att Morvana inte är en av oss och att du inte heller är en av oss så måste det vara rätt.”

Minn böjde uppgivet på huvudet och kämpade för att hålla tillbaka tårarna.

”Så då återstår det bara för mig... att ta farväl av er för alltid... och söka vidare vem jag är någon annanstans?”

Anoël reste sig upp och gick fram till henne. Med varsam hand lyfte hon Minns haka så att hon kom åt att se henne i ögonen.

”Vi är inte okunniga om Morvanas öde sedan vi avvisade henne. Hon kom med förvirring och försvann med vrede. Mycket död och lidande orsakade hon på sin väg. När jag nu ser dig så är det som att se Morvana igen och vad vi än anser om er dödliga så ser jag ogärna att det förflutna upprepas.”

”Hur menar du?” snyftade Minn.

”Far till Tann och gör det du måste”, svarade alvdrottningen. ”Men du ska veta att du alltid är välkommen åter. Du hade rätt i en sak om mig och det är att jag fortfarande tror att alver och människor kan lära sig av varandra. Det är mycket jag vill veta om er och jag vill gärna hjälpa dig att lära känna dig själv. Jag vill därför inte säga farväl utan hellre på återseende.”

Anoël räckte Minn handen för att hjälpa henne upp och hon tog snyftande emot den.

”Tack”, sade hon. ”Tack till er båda.”

Men tårarna kom sig inte av att hon var rörd. Nej, innerst inne kände hon ändå att hon ville lämna alla svikna förhoppningar bakom sig och aldrig mer återvända till alvernas öar. För henne var detta ett farväl för gott.

13. Ord över land och hav

”Ett ord kan färdas snabbare än tusen hästar.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Stämningen i rådhuset var upprörd. Handelsfursten Chorán hade lyckats sammankalla stadens styrande män medan greve Gyls i det tysta posterat sina män på olika platser i staden. En truppenhet stod nu uppställd utanför salen och ingen kunde längre komma in eller ut så länge rådsrådet pågick. Detta hade förstås inte undgått mötesdeltagarna, därav deras upprördhet.

Chorán stod på talarpodiet och försökte nu utan större framgång göra sig hörd ty var gång han öppnade munnen möttes han av burop. Det var först när en äldre man med långt vitt hår reste sig upp och tungt stödd på sin stav äskade tystnad som de församlade lugnade ned sig något.

”Ärade rådsmedlemmar”, sade han med en överraskande kraftfull stämma. ”Herre Chorán har begärt och erhållit or-

det och endast herre Chorán äger att lämna det åter. Låt oss först höra vad han har att säga och bedöma hans ord därefter, vad vi än anser om hans burdusa handlingar.”

De sista orden yttrades med en ogillande blick mot handelsfursten. Chorán rodnade men böjde respektfullt på huvudet och tog till orda.

”Tack, herr talman”, inledde han. ”Ärade rådsmedlemmar, när jag har framlagt mitt yrkande kommer ni att förstå att soldaternas vapen inte är riktade mot er utan till ert skydd.”

Ett förvirrat sorl tog vid men den här gången avbröt ingen Chorán och han kunde fortsätta.

”Mitt ärende är nämligen av synnerligen allvarlig art. Jag yrkar på att hertig Harold, gryningssolen Tanns ståthållare och genomdrivare av hertig Haralds vilja i hela östra Mark, förklaras avsatt från sitt ämbete såsom varande Cindarells fiende.”

Den här gången återvände de vilda protesterna och talmanen tvingades återigen lugna stämningen.

”Vilka bevis ämnar du åberopa för denna allvarliga anklagelse?” krävde han så när tystnaden åter lagt sig.

”Två bevis”, svarade Chorán. ”För det första så kan jag själv och många bland er intyga att alverna fördrivits från fastlandet.”

”Alver?” fnös en medelålders man med mer hår längs nacken än på huvudet. ”Har ni sammankallat oss för att lyssna till sagor?”

”Tala inte högt om det du inte vet något om, Osvar”, replikerade en fryntlig kvinna med järngrått hår. ”För att vara ett sagofolk har de ståtliga män.”

”Är det de fördömda skogsmännen ni syftar på? inflikade en butter bonde. ”Stjäl vår skörd och vittjar våra fällor är vad de gör.”

”Icke desto mindre så är fördrivandet i strid med den förste konungens vilja att fred ska råda mellan Cindarells fria folk”, avbröt handelsfursten med skärpa.

”Det betyder ändå ingenting”, genmälde den medelålders mannen. ”De kan ha lämnat Cindarell av fri vilja och saknas inte av någon.”

”Tala för dig själv, Osvar”, replikerade den fryntliga kvinnan. ”Du är bara svartsjuk för din frus skull.”

”Tig, pantsätterska! Nu kan vi fritt bryta Östbergens järn och avverka Östmarks skogar. Om, jag säger om, hertig Harold verkligen skulle ligga bakom detta så vore Tanns smeder och skeppsbyggare honom bara tack skyldiga.”

”Smyckeshandeln med skogens folk är lönsam den också”, menade en skumögd man med böjd nacke. ”Generösa är de mot sina älskarinnor.”

”Och din fru är en god kund hos mig, Osvar”, inflikade pantsätterskan.

Skrattsalvor avbröt vidare protester och Chorán tog tillfället i akt att återta agendan.

”För det andra så kan den hedervärde greve Gyls intyga att i alvernas ställe nu Cindarells arvsfiender orcherna åter fyller skogarna och bergen. Dessa orcher tågar under Marks fanor och med vapen och utrustning som framställts av er i Tann.”

Häpna blickar vändes nu mot greven som klev fram till podiet och med stadig röst bekräftade handelsfurstens ord.

”Det behöver inte betyda någonting så länge det sker med brodern Haralds goda minne”, försökte Osvar invända men betydligt kraftlösare än tidigare. ”Mark har använt legoknekter förr och krig är bra för affärerna det också.”

”Cindarells män har i forna tider vunnit stor ära med vapen i hand men på senare tid har hjältarna varit få”, anmärkte en äldre adelsman. ”Kanske är det en sinnrik plan att vända alvers och orchers vapen mot varandra på det att vi, när de försvagats, kan lägga under oss den mark som våra förfäder misslyckades med att erövra?”

”Men det ankommer inte oss att överskrida de berg och hav som Cindar själv satt som gränser för vårt förlovade land”, menade en kvinna iförd prästlig skrud.

Diskussioner för och emot de olika inläggen uppstod nu varstans i församlingen men greven avbröt dem och tog åter till orda.

”De belägringsmaskiner som armén är utrustad med är inte ämnade mot orchers berg eller alvers skogar utan mot människors städer. Det finns det ett tredje bevis i form av ord nedtecknade av hertig Harold själv. Dessa antyder att Hans Nåd självsvåldigt låtit bygga upp armén och flottan. Vi misstänker därför att hertigen ämnar fångsla Marks härskarfamilj och själv ta befälet över armén för att kväsa motstånd i hertigdömet.”

Den här gången möttes grevens ord bara av häpen tystnad och han kunde i lugn och ro ta fram det meddelande som Ale funnit hos hertig Harold och läsa upp det.

”Visa Alemon gästfrihet och sök vidare efter Minnea. Sonen får under inga omständigheter återförenas med sin far och sin mor. Jag inspekterar den nya armén och flottan inom kort.”

De församlade tittade frågande på varandra och den gamle talmannen reste sig åter upp.

”Vem är denne Alemon och vem är denne son?” begärde han att få veta.

Greve Gyls tecknade nu åt Ale, som nervöst klev upp på podiet. Greven hade förberett honom på detta och han hade självsäkert erinrat sig hur han hade talat till rådsmännen i Brödernas stad. Men när ögonblicket nu kom var all självsä-

kerhet borta och han kände de församlades kritiska blickar på sig. Åh vad han saknade Minn vid sin sida.

”Jag är Alemon”, började han med darrande röst. ”Och sonen är hertig Haralds son Serald. Jag sändes ut av hertig Harald för att återfinna hans son men blev fångslad av hertig Harold.”

”Hålls unge Serald fångslad i Tann nu?” frågade talmannen överraskat.

”Ja... nej...” stakade sig Ale och glömde helt bort grevens förmaningar om att inte nämna att hertigens son egentligen var Elendors och Anoëls son. ”Jag tror att han kom undan och är hos alverna nu.”

”Är Cindarells tronarvinge i alvernas våld?” utbrast talmannen. ”I så fall förstår jag om hertigarna tar till alla medel för att få honom tillbaka.”

För sent insåg Ale sitt klavertramp. Han trasslade nu in sig i försök att förklara sanningen om hertigens son men det var förgäves. Hans tveksamhet hade kostat honom initiativet och i stället utbröt en kakofoni av argument som kastades fram och tillbaka mellan de församlade.

Talmannen klev fram till Chorán och Gyls och gav dem en ogillande blick.

”Det synes mig som om ni inte bevisat någonting ännu”, sade han. ”Jag ämnar framlägga ett förslag om att rådet bordlägger frågan om avsättning och anmodar hertig Harold att själv besvara anklagelserna.”

Choran och Gyls bleknade men ingen av dem kom sig för att säga något. Ale drog sig skamset tillbaka då han plötsligt kände en rörelse i fickan. Han kände efter vad det var och drog till sin förvåning fram den stenskiva som han funnit i hertig Harold's mottagningsrum. Han hade haft den i fickan hela tiden och inte tänkt närmare på den då han inte vetat vad det var för någonting. Nu rörde sig emellertid nålen fram och tillbaka mellan runorna.

”Se här!” utbrast han och sträckte fram stenskivan till talmannen. ”Den här bevisar att jag var hertigens fånge, jag tog den från hans eget rum.”

Greven och handelsfursten betraktade missmodigt stenskivan men talmannen gjorde stora ögon.

”Det är ju hertig Harold's fjärrskrivare”, sade han. ”Jag har sett honom skriva ned ord från den men ingen annan äger rätt att nyttja den.”

”Menar du att det meddelande jag läste upp i själva verket härrör från någon annan?” undrade greven förbryllat.

”Vi måste nedteckna det”, inflikade Choran. ”Det kan vara oerhört viktigt för vår sak.”

”Jag är inte säker på om det här är rätt...” protesterade talmannen men handelsfursten hade redan fått fram både pergament och skrivdon från sina rymliga fickor.

Inte ens talmannen kunde motstå nyfikenheten att se den mystiska stenskivan i handling och inför deras blickar omvandlade nålens ryckiga rörelser till en skriven text. När nålen slutligen stannade var Choran likblek.

”Jag tror att det är bäst att ni läser upp det här”, sade han och överräckte pergamentet till talmannen.

Talmannen behövde bara kasta en snabb blick på det för att inse stundens allvar och han äskade omedelbart och kraftfullt tystnad.

”Ärade rådsmedlemmar”, sade han. ”Det är med sorg i hjärtat som jag har tagit del av ett avgörande bevis för hertig Harold's syfte. Detta meddelande från Hans Nåds egen fjärrskrivare inte bara skingrar våra tvivel utan är också allvarligare än någon av oss kunnat tro.”

Inte utan darr på rösten läste han så upp meddelandet.

”Sonens alviska härkomst avslöjad för kungen. För armén och flottan till Tann. Anfall mot Serena enda vägen.”

Omnämmandet av Cindarells konung och huvudstad utlöste uppbragta flämtningar i församlingen men Ale fylldes av lättnad. Det fanns bara en person som kunde ha avslöjat detta för kungen och det var Minn. Hon hade alltså lyckats med sitt uppdrag! Vad brydde han sig då om att ett krig mellan Hova och Mark stod för dörren.

”Vem befäller detta? Från vem härrör denna order till anfall mot vårt rikes hjärta?”

Det var den äldre adelsmannen som till slut hade ställt den fråga som infunnit sig på allas läppar. Talmannen tog ett djupt andetag innan han svarade.

”I hela Cindarell känner man bara till en till fjärrskrivare och den finns i Hemm. Den får endast nyttjas av hertig Harald och hans närmaste.”

Adelsmannen sjönk blek i ansiktet ned på sin stol igen.

”Men varför?” mumlade han.

”Det är uppenbart att hertig Harald farit med osanning om sin son och tronarvinge och nu med våld ämnar bemäktiga sig det som med rätt inte kan bli hans. Vi har alla varit lydiga och okunniga redskap i hans händer. I vårt fjärran Tann har han kunnat mobilisera män och orcher, fartyg och maskiner, utom räckhåll för konungens ögon. Händelser har nu satts i rörelse som fått honom att påskynda den militära lösning som han tvivelsutan planerat länge för.”

Talmannen vände sig nu direkt till Ale.

”Unge man, jag avbröt dig tidigare men ämnar icke göra det igen. Berätta nu vad du vet om hertigens son, den tronföljare som hertig Harald och hela Mark satt sitt hopp till.”

Ale berättade. Hans nervositet var nu som bortblåst och den uppmärksamhet han fick gav honom än mer kraft och inspiration att föra fram sitt budskap.

Han berättade om hur hertig Haralds son förts bort från Tann och hur hertigen själv uppdragit åt honom och Minn att återfinna honom. Han omnämnde deras hårda strider mot svartpräster och varulvar och njöt av de imponerade utrop som bröt ut bland de lyssnande. Väl framme vid mötet med alvkvinnan Elvina återgav han noga hennes ord om alvkonungens son och alvernas fördrivande. Av de församlades skamsna och nedslagna blickar förstod han att de tagit till sig inte bara sanningen om hertigens son utan också om den orätt som visats alverna.

Berusad av framgången berättade Ale om hur de undflytt himlens och underjordens fador på sin väg till Tann och fick entusiastiska bifallsrop som gensvar. När han så redogjorde för hur de blivit vittne till orchernas krigsförberedelser och hur han valt att lämna Minn för att varna Tanns folk stod åhörarna upp och gav honom rungande applåder.

Ale kände att han kunnat fortsätta hur länge som helst men nu bröt sig greve Gyls in med en diskret harkling.

”Herr talman, ärade rådsmedlemmar, vi är alla är skyldiga denne modige yngling ett stort tack men tiden är knapp och vi har många och svåra beslut framför oss.”

”Det är riktigt”, inflikade talmannen och vände sig mot församlingen. ”Ärade rådsmedlemmar! Herre Chorán har framlagt ett yrkande om att Tann ska upphäva sin lojalitet mot hertig Harold såsom varande Cindarells fiende. Då omständigheter visar att också hertig Harald i ord och handling vänt sig mot vår konung och vårt fädernesland omfattar yrkandet Marks båda hertigar. Vad är ert beslut?”

Rådsmedlemmarna utropade sitt enhälliga bifall. Den gamle adelsmannen ensam försökte anföra motargument men röstades raskt ned och han kunde bara skaka på huvudet och sätta sig ned igen.

”Jag finner att rådet godtagit yrkandet och upphävt sin lojalitet mot hertigarna av Mark”, förkunnade talmannen och tillade tyst för sig själv. ”Cindar välsigne vår stad. Vad blir det av oss nu?”

Beslutet gav upphov till liv och rörelse i salen. Köpmän framkastade förslag om slopade tullar och hamnavgifter, den unga prästinnan anklagade de avsatta hertigarna för att ha konfiskerat kyrkklockor i hertigdömet och en högljudd bondeledare med yvigt skägg krävde skatter åter. Talmannen försökte förtvivlat återställa ordningen men förgäves, var och en såg nu bara till sina egna intressen. Det blev till slut greve Gyls som återtog kommandot.

Med ett tecken kallade han in sina soldater i salen och for ut i hårda ordalag mot rådsmedlemmarna.

”Marks hertigar må ha förverkat sin lojalitet men grevarnas heder är ännu obefläckad. Vi har inte räddat Tann från förräderi för att kasta in staden i laglöshet och förfall. Vi tänker inte stillatigande låta Tann gå samma öde till mötes som andra fristäder i Cindarell och bli ett tillhåll för pirater eller smugglare. Måste vi påminna eder om att hertigarnas vapen ännu är vända mot konungen och att vilda orcher ännu väntar utanför edra murar?”

Grevens kraftfulla ord fick dem att besinna sig och han fortsatte med något lugnare stämma.

”Fornmarks armé är utspridd över staden och försatt i beredskap. Våra officerare har försäkrat oss om sin lojalitet. På vår befallning kommer de att låta avväpna Östmarks armé och tåga mot citadellet. Väl där måste en delegation formellt överlämna rådets beslut och uppmana hertigarna och Tanns garnison att lägga ned vapnen. Det är av yttersta vikt att maktöverlämningen går lugnt till och att ingen oro sprids i sta-

den. Först därefter kan vi tåga till Hemm och låta upplösa Västmarks armé.”

Rådsmedlemmarna skruvade oroligt på sig.

”Kommer hertigarna att lämna makten frivilligt?” undrade någon missmodigt.

”Vi kommer att vädja till deras heder som adelsmän”, svarade greven. ”Vilka följer oss?”

De församlade sneglade på varandra men ingen sade något.

”Jag går”, sade till slut talmannen. ”Det är min tunga plikt att överlämna rådets beslut.”

Även den unga prästinnan och den gamle adelsmannen, den senare med böjt huvud, anslöt sig till delegationen. Efter en del förebrående blickar sällade sig också den skäggige bondeledaren till dem.

”Gott”, sade greve Gyls. ”Då är tre av stånden representerade. Har vi ock någon från borgarna?”

”Skicka Osvar”, hördes en röst. ”Han är den främste av oss.”

”Men var är han?” frågade en annan.

De såg sig alla om i salen men ingenstans syntes den tunnhårige köpmannen till.

”Han måste ha försvunnit i villervallan”, utbrast någon.

”Han tänker hänga ut oss till hertigarna!” fyllde flera i. ”Rädde sig den som kan!”

Nu bröt hela församlingen upp och inte ens grevens soldater förmådde längre upprätthålla ordningen.

”Låt det vara”, bad talmannen. ”Vi måste till citadellet innan det är för sent.”

Greve Gyls och Chorán nickade och tillsammans med delegationen och en trupp soldater lämnade de raskt rådshuset. De blev snabbt varse att grevens förhoppningar om lugn inte hade infriats. Gatorna var fulla av panikslagna människor och luften var tjock av vilda rykten. Ord som ”hertigen har fallit” blandades med utrop som ”de kommer, de kommer”. Några sökte sig mot citadellet och andra mot stadsportharna med resultatet att ingen kom någonstans. På torg och i gaturkorsningar utbröt skärmytslingar mellan soldater med Fornmarks gyllene rundlar på sköldarna och garnisonsvakter i uniformer prydda av Tanns blodröda sol. Greven såg brydd ut.

”Detta är mer än bara den där köpmannens verk”, utbrast han. ”Citadellet, vi måste dit.”

Det var lättare sagt än gjort. Några drog sig undan grevens män men åter andra sträckte vädjande fram händerna mot dem och bönföll om deras beskydd. Först när grevens soldater drog blankt vek de åt sidan och långsamt banade de sig så väg mot hertigarnas sista utpost.

När de väl kom fram blev de dock varse att ryktet hade hunnit före dem. Citadellporten var stängd och på murkrönet avtecknade sig flera hotfulla skuggor. Både greve Gyls och Chorán tvekade men talmannen blev resolut fram.

”I rådets namn, öppna porten”, krävde han med sin kraftfulla stämma. ”Vi önskar överlämna ett beslut till hertig Harald och hertig Harold.”

Talmannens mod hade varit värt ett bättre öde än det som nu slog honom. Som svar på hans begäran visslade en svartfjädrad pil ned från murkrönet och begravdes i den gamle mannens bröst. Hesa skratt hördes när Tanns talman sjönk ihop framför stadens citadell och uppgav andan.

Den första pilen följdes raskt av flera och förfärade drog sig delegaterna i skydd. Greven var alldeles vit i ansiktet.

”Ohemult”, mumlade han. ”Hur kan några av rikets främsta män nedlåta sig till ett dylikt nidingsdåd?”

Han vände sig till en av sina män.

”Låt belägra citadellet och förbered en stormning. Från citadellet kontrollerar hertigarna hamnutloppet. Så länge de håller det kan vi inte varna konungen för Västmarks armé. Det måste falla innan skymningen.”

Men befallningen hann aldrig åtlydas förrän en annan officer kom springande med andan i halsen.

”Herr greve”, utbrast han. ”Jag har sökt er i hela staden. Er närvaro krävs vid stadsmuren.”

”Vad vill detta etikettbrott säga”, utbrast greven upprört. ”Vem vågar ge oss order? Vi kan inte bege oss till stadsmuren nu. Vad är väl viktigare än Tanns citadell?”

”Själva staden Tann, herr greve”, svarade officeren. ”Vi är under belägring och fienden har skickat en parlamentär som kräver att få tala med stadens styresman.”

”Vafalls? Vad gör vi då här? Till stadsmuren!”

Hela sällskapet trängde sig nu tillbaka genom staden och vidare mot stadsmuren. Bakom dem hördes dova hornstötar från citadellet och Ale erinrade sig med en rysning var han hade hört dem tidigare. Det var samma hornstötar som han och Minn hade hört när de flydde genom Östbergens grottor, när de flydde från de blodtörstiga orcherna!

14. Mellan alver och människor

”Vi växer upp mot himmelen höga
våra grenar räcker ögat förbi
Men våra långa liv båtar föga
när rötterna dör så dör också vi”

Fritt översatt från alvernas vemodiga sånger

Fartygen skar genom vattenytan lika lätt som en kniv genom ett pergament. För ett otränat öga hade de i förstone inte sett mycket ut för världen med sina smala och bräckliga skrov och flata bottnar. Men när vinden väl tagit tag i de många seglen drog den snabbt med sig flottan ut till havs där kraftiga strömmar tog vid och det dröjde inte länge förrän öarna bakom dem försvann bortom horisonten.

Minn var emellertid inte längre på humör att beundra alvernas sinnrika konstruktioner. Samtalet med alvdrottningen Anoël tyngde ännu hennes sinnen och alvkonungen Elendors sällskap lade bara ytterligare sten på bördan. Hon tyckte än-

då att hon hade gjort ett genuint försök att lära känna mannen bakom den arroganta fasaden men förgäves.

Elendor hade personligen ledsagat henne tillbaka till kusten under gårdagens vandring. Minn hade sett hur Cindarells ädla herrar och damer förde sig men inte ens kung Serevan VIII med sina majestätiska manér kunde mäta sig med alvernas främste. Vid första anblicken hade han inte skilt sig från de andra alverna. Han hade burit en likadan anspråkslös grönbrun mantel som de och han gick själv utan tjänare vid sin sida. Minn bar en likadan mantel själv, en avskedsgåva från alvdrottningen Anoël och ett tacksamt skydd mot de kalla havsvindarna. Men den enkla klädnaden till trots så var där någonting hos Elendor som utstrålade en enorm självsäkerhet och självmedvetenhet.

Hans vandring hade varit rakryggad och hans armar stilla och blicken hade ständigt varit riktad framåt, som om han för sitt inre såg deras slutliga mål bortom havet. Själv hade hon ständigt behövt se sig för lågt hängande grenar eller krokiga rötter men på något sätt hade Elendor undgått allt detta.

Ibland hade det verkat som om det var grenarna och rötterna som vikit undan för honom och inte tvärtom men hur mycket Minn än hade ansträngt sig så hade hon aldrig kunnat uppfatta några sådana rörelser. Vid flera tillfällen hade vilda djur vågat sig fram och låtit sig klappas av Elendor, som för att visa honom sin vördnad. Då om inte förr hade Minn insett hur många år och hur mycket erfarenhet som alvkonungen bar på, att han faktiskt var äldre än någon annan levande varelse i hela Cindarell.

Under deras vandring hade alver ständigt anslutit utan att Minn någonsin såg dem komma. Plötsligt hade de bara befunnit sig bland dem, lika naturligt som om de alltid varit där, och det hade inte dröjt länge förrän hon inte längre kunnat se slutet på deras långa led. De bar alla hårt spända bågar och välfyllda koger och under deras mantlar kunde ibland skarpslipade svärd skymta. Inga talade ord hade yttrats under vandringen men från deras till synes orörliga läppar hade det uppstigit en stilla och vemodig sång på alvernas klingande tungomål. I ett försök att tala med Elendor hade hon frågat vad sången betydde.

”De sörjer att de lämnar sin skog och att många av dem aldrig kommer att återvända”, hade han svarat med blicken alltjämt fäst framåt. ”Skogen i sin tur sörjer sina fränder. När en alv dör finns det ingen annan som kan ta hans eller hennes plats i världen.”

”Men måste det verkligen bli så?” hade Minn försökt. ”En gång i tiden slogs ju alver och människor sida vid sida. Varför vända vapnen mot varandra nu?”

”Det var på den tiden då de vilda svartfolken välldes ned från bergen och skövlade skogarna i sin väg. Det var då vi ännu trodde gott om människorna. Men knappt hade vi besegrat svartfolken förrän människorna visade sin sanna natur och tog vid där svartfolken försvunnit.”

”Men Cindarell är stort. Landet rymmer väl både alver och människor utan att ni ska behöva gå i krig?”

”När människorna blir fler tar de naturen i anspråk och när naturen förtvinar blir alverna färre. Vi går inte i krig för att anfälla er, vi går i krig för att försvara oss.”

Därmed hade Elendor betraktat saken som avgjord och alla Minns vidare försök att tala för sin sak hade varit som att stånga sig blodig mot en bergvägg.

Krig mellan alver och människor! Minn hade aldrig upplevt ett krig. Nu befann hon sig snart mitt i ett, till på köpet ett som hon själv var upphov till. Om hon inte hade fört Elvin hem så hade alverna fortfarande suttit och väntat på sina öar. Hon försökte slå bort tanken. Vad kunde hon ha gjort annorlunda? Lämnat tillbaka Elvin till hertigen och hertiginnan? Stillatigande sett honom krönas till kung under hertig Haralds förmyndarskap?

Hon försökte intala sig att det var hertigen som var upphov till kriget och att hennes handlingar bara hade skyndat på det oundvikliga men ack vad svårt det var. Vad hon längtade efter att få återvända till klostret så som hon hade önskat, att bli fri från alla dessa förvecklingar. Men skulle hon verkligen

känna sig fri? Skulle hon kunna vända världen ryggen när hon visste vad som pågick i den?

Minn kom att tänka på Ale. Han hade ju alltid drömt om att vara en hjälte som räddade världen. Nu när världen behövde hjältar så kunde ingen av dem göra något, de föstes bara obevekligt framåt bland många andra, lika maktlöst som pjäser i ett spel. Hon undrade hur det hade gått för Ale och om hon någonsin skulle få träffa honom igen. Vad som än hände så kunde hon inte vända honom ryggen.

Men var fanns Ale nu? Han hade gått för att varna Tanns ståthållare för orcherna i skogen, ovetande om att ståthållaren inte var någon annan än hertig Haralds bror, och aldrig kommit tillbaka. Var han fängslad nu? Var han över huvud taget i livet ännu? Det hade gått lång tid sedan de skilts åt och vad som helst kunde ha hänt sedan dess.

Med en suck återgick hon till att betrakta vågorna för att slippa se åt alvskeppet och dess besättning. Elendor färdades tack och lov på ett annat skepp och ingen annan gjorde den minsta ansats att tala med henne. Hon hade noterat att många vid första anblicken förvirrat granskat henne i smyg, som om de inte kunnat avgöra huruvida hon var alv eller människa. Men allt som Minn hade företagit sig inför deras granskande blickar hade obarmhärtigt avslöjat henne.

Hennes ansiktsuttryck föreföll tillgjorda i jämförelse med deras behärskade anletsdrag, hennes rörelser kändes klumpiga och ryckiga bredvid deras graciösa och smidiga vändningar och hennes röst var mer lik en kråkas kraxande än den musik som kom ur deras strupar. Bland människorna hade dessa

hennes egenskaper ansetts vackra och rönt uppskattning men så icke i alvernans ögon. De hade alla snart vänt sig om igen, till synes övertygade om att hon inte var en av dem.

Minn suckade igen och hoppades att resan skulle ta slut snart. Mötet med Elvina hade gett ytterligare näring till det frö av tvivel om sitt ursprung som länge grott inom henne. Hon hade vuxit upp utan föräldrar och utan vetskap om sin härkomst men redan tidigt känt att hon inte hade mycket gemensamt med de andra föräldralösa barnen. I stället hade hon haft en stark tro på att hennes hem var någon annanstans och hennes växande insikter om sina krafter och förmågor hade bara förstärkt denna tro. Elvina hade tänt idén om att alvblod kanske var orsaken till denna uppfattning och varken Elendor eller Anoëls ord hade förmått släcka den idén. Men hur det än var med den saken så var hon inte välkommen hos alverna. Hennes hem var hos människorna nu och hon längtade efter att komma åter dit.

Det var i de tidiga morgontimmarna som Cindarells horisont tornade upp sig framför dem och på avstånd kunde de skymta Tanns murar. Elendor hade emellertid inte för avsikt att möta människorna till havs utan delade upp flottan i två grupper. Den ena gruppen landsteg längre norrut, i skydd av ett skogsbryn bortom floden, medan den andra, med Elendor och Minn, seglade söderut och landsteg i skydd av en höjd. Skepp efter skepp revade seglen och lät sig föras i land av havsströmmarna. Så fort det blev grunt nog så klev beväpna-

de alvkrigare ljudlöst av och vadade i land. Inom kort befann de sig alla på människornas mark.

Förutom sina bågar och svärd förde alvkrigarna med sig rep, änterhakar och stegar. Däremot såg Minn inte till någon proviant eller annan vildmarksutrustning. Det var uppenbart att alverna inte ämnade belägra Tann utan att de räknade med ett snabbt intagande.

Minns grupp avancerade upp på en höjd varifrån de kunde blicka ut över staden och den omgivande landsbygden. De spridda bondstugorna låg ännu tysta och inga människor syn-tes till. Inte heller på stadsmurarna var det någon rörelse och stadsportarna hade ännu inte öppnats för dagen. Staden Tann sov fortfarande, lyckligt ovetande om alvernas planer.

Som på en given signal lösgjorde sig plötsligt långa led av alver ur det fjärran skogsbrynet på andra sidan staden. De korsade raskt den enda bron och spred sedan ut sig i en solfjädersform. I en enda lång och rät linje skred de så fram mot murarna.

I detsamma lämnade också den södra gruppen sina skyddade posteringar i en lång böjd linje som inom kort anslöt med den norra gruppens vapenbröder. Tann var nu omsluten av en levande snara, en snara som sakta men säkert drogs åt.

Först nu reagerade Tann på deras närvaro. Ur de många bondstugorna strömmade yrvakna och uppjagade människor – män, kvinnor och barn. Skräckslagna lämnade de sina hem och sökte sig mot stadens skyddande murar. Några försökte färdas med häst och vagn, andra försökte få med sig djur och

husgeråd men de allra flesta tänkte bara på att rädda sig själva. Snart blev också själva staden varse vad som var på gång. Stadsportarna slogs upp, klockor klämtade och män rusade fram och tillbaka på murarna.

Alverna gjorde sig dock ingen brådska utan att fortsatte sitt långsamma avancemang mot Tann utan att bry sig om de reaktioner som de gav upphov till. De rädda människorna drevs framför dem likt boskap på väg mot slaktfällan. Ändå höll de inne sina pilar. De hade lätt kunnat nedgöra de försvarslösa byborna framför sig men föredrog att tvinga in dem alla bakom stadsmurarna.

Från sin höjd bevittnade Minn maktlöst människornas fruktan och sorg. Män vände sig förtvivlat om mot de boningshus som de kanske själva slitit med att bygga och kvinnor kämpade för att trösta sina gråtande barn. Hon kände sig så skyldig till allt detta.

Men mitt i all denna mörka hopplöshet såg Minn ändå några få ljuspunkter. Yngre stöttade äldre, friska hjälpte halta och lytta och till och med små barn såg om sina syskon efter förmåga. Trots farans stund så visade alla prov på hänsyn och omsorg om sina medmänniskor, Inga övergavs och inga lämnades kvar utan alla ställde upp för varandra. I en plötslig ingivelse insåg Minn att det hon nu blev vittne till var någonting som hon aldrig hade sett hos alverna, det var sann och äkta mänsklighet. Mitt i all uppgivenhet fyllde det Minn med värme och förnyat hopp. Det här var hennes folk, det var människorna som Minn ville tillhöra och inte Elendor och hans anhang.

Som om han hade läst hennes tankar gled plötsligt alvkonungen själv upp vid hennes sida.

”Tiden är inne för dig att återgå till ditt folk”, sade han med blicken vänd mot Tann. ”När solen står som högst kommer vi att ha fullbordat inringningen. I morgon vid samma tid vill vi ha människornas svar. De som då vill lämna staden kommer att släppas igenom utan vapen medan de andra kommer att drivas ut i havet eller brännas tillsammans med sina smutsiga gator och stinkande gränder. Ur askan kommer sedan gröna och friska träd att växa upp och naturen åter ta det som människan berövat henne.”

Minn orkade inte längre känna någon upprördhet över hans ord. I stället tog hon fram det kortsvärd i silver som Elvina skänkt henne.

”Om jag ska återgå till mitt folk vill jag inte behålla något från ert folk”, sade hon och överräckte svärdet till honom.

Elendor visade inte med en min att han hade förstått piken i Minns ord.

”Det är rätt och riktigt”, sade han bara kort och tog emot svärdet. ”Gå nu.”

Minn bevärdigade inte alvkonungen något svar utan vände honom bara ryggen. Först då insåg hon att hon ännu bar alvkappan över sina axlar men det var för sent att göra någonting åt det nu. Hon tänkte inte nedlåta sig till att tala mer med Elendor, än mindre klä av sig inför honom. Dessutom blåste det ännu kallt och det kändes i luften att ett oväder var i annalkande.

I stället gick Minn med rak hållning och vinden fladdrande genom håret ned från höjden och bort mot Tann, hem till sitt eget folk.

15. Möte och avsked

”Logiken säger oss att om två objekt mötas med olika kraft komma den starkare kraften att stöta bort den svagare med en kraft motsvarande differensen av de två. Samma logik säger oss att om krafterna äro likvärdiga komma krafterna ta ut varandra och de båda objekten stanna intill varandra.”

Ur samlingen Cindarelle naturalis, utgiven av Serena lärdes akademi

Det tog lång tid att sig genom Tann. Stadens gator var nu om möjligt ännu trängre, skräckslagna människor sprang omkull varandra i sina förtvivlade försök att komma fram och Ales och greve Gyls eskort stoppades ideligen av stadsbor och bönder som bönade och bad om skydd.

Till slut kom de i alla fall fram till porthuset där två högres-ta soldater väntade dem med en kortare person mellan sig. Personens ansikte var dolt i den grönbruna huvan men av den spensliga kroppsbyggnaden att döma kunde det inte vara en orch. Greven hade gjort samma observation som Ale ty han stannade förvånat upp.

”Vafalls?” utbrast han. ”Är detta fiendens parlamentär? Varför skickar inte orcherna en av sina egna?”

”Med förlov sagt, Ers Nåd”, svarade officeren. ”Det är inte orcher som belägrar oss, det är alver.”

”Alver? Menar han att ett sagofolk utmanar konungens jurisdiktion i Tann?”

”De är i högsta grad verkliga, Ers Nåd”, genmälde officeren tålmodigt. ”De är talrika nog att omringa hela staden.”

”Och detta är alltså deras parlamentär? Nåväl för fram honom på det att han må höra konungens ord.”

Officeren tog ett djupt andetag.

”Det är en hon, Ers Nåd. Alverna har sänt en kvinna.”

Greven himlade med ögonen.

”Ur led är tiden”, mumlade han. ”Ingen respekt för seder och hävd längre.”

Men grevens förvåning var ingenting emot Ales när parlamentären lättade på huvan och blottade sitt blonda hår.

”Minn?” utbrast han när han kände igen henne

”Ale?” svarade Minn glatt överraskad och sprang honom till mötes. ”Du lever! Jag kände inte igen dig i dina herremanskläder först.”

”Det är klart att jag lever”, svarade Ale och omfamnade henne. ”Hertigarna har störtats och greve Gyls här har tagit makten. Men du själv då? Är Elvin i säkerhet? Varför återvänder du i alvkläder och i sällskap med alver?”

Ale kände hur Minn stelnade till i hans famn och hon släppte taget om honom. Det rådde ingen tvekan om att hans frågor hade berört henne illa. Han hann dock aldrig fråga henne närmare ty grevens harklande återförde dem båda till verkligheten.

”Detta är mot alla protokoll”, brummade han. ”En förklaring torde vara på sin plats.”

”För all del, Ers Nåd”, svarade Ale snabbt. ”Det här är min färdkamrat Minn som jag berättade om. Det var tack vare henne som alvernas son återförenats med sina föräldrar. De har väl återförenats?” tillade han vänd mot Minn.

Minn tycktes ännu tagen men nickade.

”Och detta är alltså hur dessa alver visar sin tacksamhet?” yttrade greve Gyls sardoniskt.

”Ers Nåd”, sade Minn i det att hon för första gången tilltalade greven. ”Jag är rädd att jag har dåliga nyheter för er och för hela Tann.”

Minn redogjorde sålunda för sitt möte med alvkonungen Elendor och alvdrottningen Anoël och lade fram alvernas ultimatum till stadens folk. Greven åhörde redogörelsen med stigande ansiktsfärg men avbröt henne inte.

”Alvernas frist går ut vid middagstid i morgon”, avslutade hon. ”Deras ultimatum är inte förhandlingsbart.”

Greve Gyls nickade och tog ett djupt andetag. Det var med uppenbar möda som den vanligtvis så korrekte adelsmannen sökte samla sig.

”Mina anfäder, frid över deras minne, gick till historien som Fornmarks erövrare. Ska vi då gå till historien som Östmarks förlorare? Det är fullständigt uteslutet. Hellre dör jag med svärd i hand än låter någon karva ut ett stycke kött ur vårt fädernesland.”

”Herr greve”, inflikade handelsfursten Choran som ännu var med dem. ”Betänk att ni inte bara svarar för er själv utan också för Tanns befolkning.”

”Jag svarar för mer än så”, replikerade Gyls. ”Om vi överger Tann överger vi också konungen. Vi är de enda som kan hindra de båda hertigarna från att verkställa sina planer att störta Hans Majestät.”

Choran nickade fundersamt.

”Så vad är ert beslut?”

Greven svarade inte omedelbart utan begav sig upp på muren varifrån de kunde blicka ut över omgivningarna. Ale häpnade över vad han såg. Sikten var god över de öppna slättmarkerna och man kunde skåda långt åt alla håll. Men vart han

än vände blicken så uppfylldes horisonten av långa led av bågskyttar.

Klädda som de var i likadana grönbruna mantlar som Minn så kunde de lätt misstas för mindre träd som lämnat skogen och rört sig mot staden. Deras huvor var emellertid tillbakakastade och blottade vad som först såg ut som hjälmar i olika metaller – guld, silver, koppar, järn – som skimrade ikapp med solen. När Ale tittade noggrannare såg han dock att det som han misstagit för hjälmar i själva verket var deras långa hår och att den enda rustning de bar var enkla läderharnesk under sina mantlar. Vid deras sidor hängde långa smala svärdsskidor. Till synes oskyddade men bortom pilavstånd stod de stilla och betraktade Tann. Det var som om de ville att invånarna skulle få god tid på sig att se hotet som vilade över deras stad.

Greve Gyls synade bistert alvernas uppställning.

”Vad anser han om deras vapen?” frågade han sin officer.

”Deras bågar är kraftiga nog att tränga igenom våra rustningar, Ers Nåd”, svarade denne. ”Våra förluster skulle bli betydande innan vi kom till närstrid. Deras svärd förefaller skarpa också.”

”Men skulle inte vårt rytteri helt enkelt kunna rida ned dem?”

”Jag tvivlar på att ens era stridstränade hästar skulle kunna förmå sig att skada alverna”, inflikade Minn med ett tonfall som inte gav utrymme för något tvivel.

”Nåväl, men nog kan väl stadens murar motstå en stormning från dem? Hela slätten ligger ju ljus och öppen och våra murar är höga.”

”Vi vandrade länge med en alv”, yttrade Ale försiktigt. ”Varken mörker eller branta klippor bekom henne särskilt mycket. Om de anfaller på natten...”

Greven tog ånyo ett djupt andetag och vände sig sedan till Choran.

”Detta är inte ett beslut vi kan fatta själva”, sade han allvarligt. ”Låt tillkalla rådet igen.”

Stämningen var betydligt mer tryckt på detta rådsmöte än på det föregående. Den här gången kunde rådsmedlemmarna med egna ögon bilda sig en uppfattning om situationens allvar men de var lika oförmögna som greven och handelsfursten att se någon utväg. Det lilla hopp om människorna som böndernas gemensamma flykt hade väckt hos Minn skingrades nu av rådets skilda uppfattningar. Huvudfrågan om försvar eller uppgivande avbröts ideligen av futtigheter och Minn blev inte klok på om medlemmarna verkligen ansåg dessa vara viktigare eller om det helt enkelt var ett försök att undvika problemets kärna.

En bonde och en adelsman argumenterade på fullt allvar huruvida dagens dagsverke på de nu ockuperade åkrarna skulle anses som utfört eller ej. En tulltjänsteman hävdade med emfas att flyktingarna borde betala skatt för de varor som de fått med sig in i Tann under sin flykt. En köpman be-

klagade sig över att män från citadellet under en sorti rövat bort flera tunnor salt sill från honom.

”Varför i all världen håller han salt sill på våren?” kunde den otålige greven inte låta bli att fråga.

”Sillen vinner på lagring”, genmälde köpmannen förnärmat.

”Gott, då kommer kanske törsten att ansätta de belägrade snart”, löd grevens trötta svar.

Köpmannen brast ut i oroliga ordalag om sina vintunnor och lämnade lokalen men de futtiga ärendena fortsatte att läggas fram. Till slut visade det sig dock att viljan att kämpa för staden var stor och rådet beslutade därför att de som ville skulle få lämna staden medan resten skulle beväpnas efter förmåga. Tann skulle försvaras till sista blodsdroppen.

Efter rådsmötet drog sig Ale och Minn undan för att för första gången sedan de skildes åt få tala ostört. De diskuterade sina upplevelser och närmade sig sakta den avgörande frågan. Skulle de lämna Tann eller stanna kvar och slåss för konungen och mot alverna? Det var Ale som till slut ställde den.

”Den där gången i Serena...”, började han tvekande. ”Du sa att du inte ville återvända. Står du fortfarande fast vid det?”

Minn nickade.

”Ja, Ale”, svarade hon. ”Det här är inte den väg jag vill gå.”

”Du försökte förklara för mig men jag förstod inte. Kan du inte försöka igen?”

Ales ord fyllde henne med tacksamhet. Äntligen ville han förstå. Men det var för sent. Det var dags för deras vägar att skiljas åt och hon visste hur som helst ännu inte vart hennes väg bar.

”Jag vet faktiskt inte”, sade hon bara. ”Jag vet inte vem jag är eller vart jag är på väg.”

”Kommer du att återvända till alverna?”

Frågan väckte först Minns vrede men hon såg på Ale att den inte var ämnad som en pik utan som en uppriktig undran. Så mycket hade han alltså förstått.

”Nej, det kommer jag inte. Jag trodde att jag hade något gemensamt med dem men jag hade fel. Men jag vill ändå inte stå mellan alver och människor.”

”Så då kommer du att lämna Tann i morgon?”

”Ja, det kommer jag. Någon måste hur som helst vägleda de flyende. Tänk på att skogarna fortfarande är fulla av orcher och det är bara du och jag som vet var de har sina läger. Men du kommer att stanna?”

Nu var det Ales tur att fundera.

”Jag förstår ditt beslut men hur mycket jag än skulle vilja följa med dig så kan jag inte vända alla dem andra ryggen. Kungen, Gyls, Chorans folk – de väntar sig alla att de vapenföra männen ska försvara staden.”

”Och Legims svärd – ditt svärd – gör dig vapenför. Ditt öde verkar vara sammanlänkat med svärdet.”

”Legim skulle alltid ha gjort sin plikt för Cindarell. Jag skulle svika hans förtroende om jag inte skulle göra detsamma.”

Minn erinrade sig den store krigarens sista ord och undrade hur plikttrogen han egentligen hade varit. I sitt dimmiga dödsögonblick hade han förväxlat Minn med sin älskade Alatea och den bild han hade tecknat av henne hade varit häpnadsväckande lik porträtten av den försvunna drottningen med samma namn. Men inte heller nu förmådde hon kasta någon skugga av den tappre man vars sista gärning blev att rädda hennes liv och hon sade därför ingenting därom.

”Ja, det är din väg”, sade hon bara.

”Då finns det inte längre någon återvändo”, sade Ale med så låg röst att Minn fick luta sig närmare för att höra honom. ”I morgon skiljs våra vägar oåterkalleligen åt.”

”Vi vet ingenting om framtiden”, viskade Minn så tyst att också Ale fick luta sig närmare och hon kunde känna hans andedräkt mot sitt ansikte.

Skulle det bli sista gången hon såg hans ansikte och hörde hans röst? Ale hade funnits vid hans sida så länge att hon hade tagit honom för given. De senaste årens upplevelser hade fört dem närmare varandra men också uppenbarat sprickor. Det var inte bara Ales svärd, ett svärd som av någon anledning fyllde Minn med oro, inte bara för Ales skull utan också för sin egen. Nej, det var också det faktum att hennes krafter tycktes sammanlänkade med Ale, krafter som hon med vetska-

pen om Morvans öde ville avsvärja sig. Bara under denna stund kände hon hur någonting inom henne väcktes, hur frestelsen att ge efter väcktes. Och varför inte? Om nu detta skulle bli deras sista möte så varför inte göra det bästa av det?

Men nej! Minn vände sig hastigt bort från Ale. I ögonvrån hann hon skymta både förvåning och besvikelse i Ales ansikte.

”Jag är ledsen”, sade hon, reste sig hastigt och skyndade iväg utan att vända sig om.

Ale följde inte efter henne och hon kom ensam ut i den friska nattluften. En ensam måne lyste upp gatorna och hela staden vilade fridfullt, som om den hämtade krafter inför morgondagens påfrestningar. Det lugn som omgav henne smittade av sig och hon stannade upp i stilla begrundan. Det hastiga uppbrottet från Ale tedde sig nu väldigt avlägset och hon kom på sig att fundera över om det rent av hade varit förhasat.

Varför hade hon haft så bråttom iväg? Vad hade hänt mellan dem och varför hade hon varit så angelägen om att avbryta det? Motstridiga känslor uppfyllde henne och för ett ögonblick övervägde hon att återvända.

Men så gled ett mörkt moln förbi månen och en plötslig vindpust kom henne att huttra till. Nej, om hon skulle kunna stå fast vid sitt beslut så måste hon klippa banden någon gång. Ju mer hon försökte förhålla det, desto svårare skulle det bli. Hon pressade tillbaka en tår och fortsatte bort.

16. Belägrade belägrare

”Den som bygger en mur måste fundera på om han vill skydda sig mot något utanför muren eller något innanför.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Tidpunkten för fristens slut närmade sig och modstulna samlades invånarna vid stadsportarna. De bar med sig så många tillhörigheter de förmådde bära och av allt att döma trodde ingen av dem att de skulle få återvända till sin stad. På murkrönet ovanför stod Ale vid greve Gyls sida och betraktade skådespelet. Bland flyktingarna syntes också Minns silverblonda hår som ett ensamt ljus i den grå massan.

När Ale nu såg på henne, iförd sin alvkappa och mot bakgrund av alla människor, så måste han faktiskt medge att det var något alvlikt över henne. Redan när de träffat Elvina hade han slagits över likheterna mellan Minn och alkvinnan och åsynen av de många alverna utanför Tann förstärkte hans uppfattning än mer. Det var inte bara deras yttre, det

var också hela deras sätt, det lugn varmed de rörde sig genom världen, som om de verkligen var ett med den.

Kanske var det bara hans ögon som såg det. Han hade ju flera gånger blivit varse sin barndomskamrats osäkerhet och bräcklighet. Ändå tyckte han nu att det var som om det vilade ett skimmer över henne som skilde henne från mängden, som gjorde henne speciell. Efter alla år var det först nu som han såg det, nu när det var för sent.

En rörelse genom folkmassan avslöjade att portarna nu var på väg att öppnas och att flyktingarna snart skulle anträda sin långa vandring bort från sina hem. Ale tvingade bort blicken och vände den utåt i stället, mot de omgivande slätterna. Alverna stod ännu kvar i sina positioner, som om de aldrig hade lämnat dem under natten, och väntade tålmodigt. Hade Elvina förutsett att alverna skulle vända sig mot människorna på det här sättet? Hade hon i så fall lämnat sin brorson Elvin i människors händer? Nej, han kunde inte tro det. Ändå var de nu belägrade av hennes fränder, ändå stod de nu inför en kamp på liv och död mot dem.

Från citadellet hördes åter de olycksbådande hornstötarna. Var de ämnade att håna dem eller försökte de inneslutna få iväg ett meddelande till orcherna i skogen? Flyktingarna var tillsagda att hålla sig borta från den och i stället följa kusten så långt som möjligt. Men tänk om orcherna nu höll på att genskjuta dem för att kunna lägga sig i bakhåll längs vägen. Hur skulle böndernas enkla redskap kunna stå emot orchernas kroksablar? Ale försökte intala sig att inte ens hertigarna kunde vara så grymma att de utlämnade försvarslösa människor i svartfolkens våld men den gnagande oron ville inte lämna honom. Vad höll orcherna på med där ute? De skulle få veta det förr än han anade.

Plötsligt besvarades hornstötarna. Över hela slätten ljöd nu signaler och ut ur de omgivande skogsbrynen lösgjorde sig stora massor av beväpnade krigare. Det var orcher och åter orcher, mångdubbelt fler än alla de soldater som Tann hyste och till och med fler än alverna, och under vilda skrik marscherade de fram emot staden och dess belägrare. Greve Gyls bleknade när han såg dem.

”Ofattbart”, fick han fram. ”Hertigarna måste ha dragit ihop varenda orch i Norra ödemarkerna. Inte ens Serena skulle kunna stå emot denna här.”

”Inte heller alverna kommer att kunna stå emot dem, Ers Nåd”, inflikade officeren vid hans sida och pekade. ”Hertigarna har drillat dem väl. Se!”

Han pekade ut mot slätten där alverna nu vänt sig om för att med sina pilar möta den nya fienden. Orcherna svarade dock med att resa hjulförsedda träskärmar och i skydd av des-

sa fortsatte de att avancera. Alverna försökte i stället låta sina pilar flyga över skärmarna över de bakre ledens trupper men dessa höjde sina stora träsköldar till skydd. Visserligen föll trots det många orcher för de pricksäkra skyttarna men inte tillräckligt många för att hindra deras framryckning.

”De kommer inte att kunna undvika närstrid, Ers Nåd”, sade officeren. ”Det kommer att bli ett veritabelt blodbad.”

”Vad kan vi göra?” undrade Ale förskräckt.

”Göra?” svarade greve Gyls. ”Vi kan intet annat göra än att tacka försynen för att våra två fiender ställs mot varandra.”

”Och låta dem förgöra varandra?”

Greven nickade bistert.

”Skam på så goda bågskyttar. De hade kunnat göra nytta på vår sida.”

”Ni måste hjälpa dem!” avbröt plötsligt en röst.

Det var Minn som obemärkt hade tagit sig upp på bröstvärnnet och åhört deras samtal. Greven vände sig mot henne med en ogillande blick.

”Unga mö”, sade han högdraget. ”Detta är inte en plats för kvinnor.”

”Nej, men för kloka huvuden”, snäste Minn irriterat. ”Sade ni inte själv att ni skulle vilja ha alverna på er sida?”

”Nödgas vi erinra henne om hennes eget budskap? Alverna har förklarat sig vara våra fiender.”

”Deras kung är bland dem. Alverna må vara kalla och hämndlystna men de saknar inte känsla för tacksamhet. När vi räddade deras barn så skonade de Tanns folk. Om Tann nu räddar kungen så måste han skona staden.”

”Hon menar inte...?” började greven.

”Jo, det menar jag. Ni måste öppna portarna.”

”Otänkbart! Det vore att nära en orm vid vårt bröst, en orm redo att hugga vid första bästa möjlighet.”

”Sade ni inte också att ingen stad kommer att kunna stå emot orcherna?” inflikade Ale djärvt. Alverna kommer att behövas innanför murarna.”

Greven andades i djupa andetag och tittade från den ene till den andre.

”Vart är världen på väg när ofrälse ynglingar tillrättavisar sina äldre herrar?” utbrast han. ”Alvers pilar är att föredra framför deras tungor. Nåväl, få undan folket och låt öppna stadsportarna.”

Ale och Minn kunde inte låta bli att le mot varandra medan grevens befallning verkställdes och portarna sakta svängde upp. Resultatet blev dock inte vad de hade väntat sig. I stället för att dra sig tillbaka innanför murarna så började nu alverna att gruppera om sig och flera av dem vände sina pilar mot de öppna portarna.

”Vad gör de?” undrade Ale.

”De måste tro att det är en fälla”, muttrade greve Gyls. ”Att vi förbereder ett utfall.”

”Vi måste skicka en budbärare till dem innan det är för sent.”

”Omöjligt! I deras ögon är vi fortfarande fiender. Vår budbärare skulle inte mer än hinna ut innan han bleve nedskjuten.”

”Kan de inte få in i sina träskallar att vi inte vill slåss mot dem?” utbrast Minn otåligt.

”Vill hon själv försöka berätta det för dem?” frågade greven syrligt.

”Ja, det vill jag”, replikerade Minn trotsigt och rusade ned från bröstvärnet.

”Minn!” utbrast Ale och gjorde en ansats att följa efter. ”Vad tänker du göra?” Men greven hejdade honom.

”En klok man går inte i vägen för en kvinnas vilja”, konstaterade han lakoniskt. ”Dessutom tror jag att hon är den ende som faktiskt kan övertyga alverna.”

Ale tittade ut över bröstvärnet och såg hur Minn ensam och till synes utan fruktan gick ut genom porthuset. Än en gång slogs han av hur alvlik hon var i sin alvkappa och hennes nu utsläppta hår fångades upp av vinden och fladdrade likt en gyllene fana. Mot det mörka porthuset måste hon synas lång väg, också för minde skarpa ögon än alvernas. Och den här gången verkade det faktiskt som om alverna förstod budskapet.

Flera av dem pekade mot henne och började dra sig in mot staden medan andra täckte deras reträtt med sina bågar. När

alverna kom närmare tyckte sig Ale höra hänförda utrop bland dem.

”*Mayëlwa, mayëlwa*”, var de ord han uppfattade men utan att förstå dem. Det gjorde däremot handelsfursten Chorán vid hans sida.

”De kallar henne alvprinsessan”, mumlade han hänfört. ”Är det sant vad de säger?”

Ale visste inte vad han skulle svara. Under tiden började orcherna inse att deras byte höll på att glida dem ur händerna. Vrålande av raseri och utan någon tanke på sin egen säkerhet slängde de sina sköldar och rusade fram med dragna kroksablar. Alverna svarade dock omedelbart med sina pilar och på murarna beordrade greven fri eldgivning mot orcherna. Anfallet stannade upp och kalabalik uppstod i orchernas led när stukade retirerande kolliderade med vilt framåttrusande. Innan de fick ordning i leden igen hade alverna kommit in i staden och portarna åter stängts. Utanför kunde orcherna bara böla ut sin besvikelse men än fanns det många kvar av dem. Belägringen hade inte upphävts, det var bara belägrarna som bytts ut.

När lugnet åter lagt sig klev greve Gyls ned från bröstvärdnet och fram till Elendor. Alvkonungens män stod prydligt och värdigt uppställda längs gatorna kring porthusen med outgrundliga ansikten. Enstaka oroliga blickar mot husen tydde dock på att de inte kände sig bekväma i den trånga stadsmiljön. På murarna ovanför dem stod grevens män. Pilar vilade på deras bågsträngar och skäktor låg till rätta i deras armborst men de tycktes osäkra på om de nu skulle rikta dem

mot orcherna eller alverna och de tittade hjälplöst på varandra. Längre ned på gatorna trängdes Tanns invånare, slitna mellan nyfikenhet på och fruktan för dessa sagovarelser som bara till nyligen hade varit deras fiender och hotat ödelägga deras stad.

”Vi förmodar att vi har den äran att språka med Elendor, alvernans konung”, sade greven och utförde en bugning som skulle ha hedrat kung Serevan VIII själv.

”Är ni kvar än?” frågade Elendor kyligt utan att så mycket som se åt honom.

”Jag vill minnas att vår frist inte är ute än”, löd det förbindliga svaret. ”Vi är greve Fornmark, av Tanns råd utsedd styresman över staden. Vågar vi anhålla om er hjälp för att nu försvara oss mot orcherna och befria Östmark från dem?”

”Ni kallar det befria men vi kallar det överlämna från en fångvaktare till en annan. Varför skulle vi hjälpa er att ta landet från svartfolken för att ge det till människorna?”

”Bäste alvkonung, vi är de första att beklaga den klyfta som genom åren tillåtits att växa mellan alver och människor, en klyfta som vi människor bär en stor skuld till. Därför vill vi också vara de första att räcka er en hand. Vet att hertigarna av Mark förklarats avsatta och att vi därmed är kung Serevan VIII:s främste representant i Mark. Vi kan anhålla hos Hans Majestät om att alverna ska få återvända till sina skogar och åter åtnjuta sin sedan Seren den stores tid hävdvunna rätt.”

Först nu bevärdigade Elendor greven sin blick.

”Sade ni att hertigarna är avsatta? Var är de nu?”

”De har förskansat sig i stadens citadell.”

”Verkligen? Nåväl, herr greve, låt oss då språka på människors vis.”

Greve Gyls kallade omedelbart till krigsråd och inom kort var stadens ledande styresmän och krigsmän samlade. Närvarande var förutom officerare och alvernas främste också handelsfursten Chorán, de rådsmedlemmar som ingått i rådets delegation tidigare under dagen samt, till både andras och deras egen förvåning, Ale och Minn.

”Ni har sett och hört mer under era få år än många under sin livstid”, hade Chorán lakoniskt sagt. ”På gott och ont.”

Greven öppnade mötet med att förklara att människorna och alverna gemensamt skulle försvara Tann, både mot orcherna utanför murarna och mot hertigarna innanför.

”Vi måste således besluta om huruvida vi ska anfälla citadellet först eller orcherna först.”

”Anfall orcherna först”, menade böndernas rådsrepresentant. ”I detta nu plundrar de våra gårdar och odlingar.”

”Men om vi gör ett utfall lämnar vi Tann i hertigarnas och garnisonens händer”, invände den äldre adelsmannen. ”De kan ta tillfället i akt att besätta Tann eller fly till sjöss. Vi måste anfälla citadellet först.”

”Det är lättare sagt än gjort”, invände Chorán. ”Citadellet är byggt för att kunna försvaras av en handfull män under lång tid. Ytermurarna är tjocka och höga och porten av kraftig ek förstärkt med järn. Skulle ni ändå lyckas forcera den så väntar en utsatt och farlig väg runt innermuren innan ni når

nästa port. Nej, citadellet kan inte intas med mindre än att försvararna själva öppnar portarna.”

”Skulle vi i så fall inte kunna bida vår tid”, undrade den unga prästinnan. ”Om inte vi kan driva ut dem så låt hungern göra det. Deras råder i staden på jakt efter mat visar på att deras förråd måste vara tomma.”

”Vi har inte tid med någon belägring”, muttrade greven. ”Orcherna har redan börjat montera och ställa upp sina belägringsmaskiner. Snart kommer de att kunna lägga staden i ruiner. Dessutom vet vi inte hur länge hertigarnas armé i Västmark håller sig överksam. Vi har helt enkelt inte tid.”

”Vad sägs om att dela på våra styrkor?” föreslog en ryttmästare. ”Vi behöver inte många av våra ryttare och alvernas pilar för att skingra deras odisciplinerade led. Låt fotfolket upprätthålla belägringen av citadellet.”

”Det tog oss många mansåldrar att driva bort orcherna från skogarna”, replikerade Elendor. ”Om vi skingrar dem nu kommer de att vara ett gissel för både alver och människor en lång tid framöver. Vi måste nedgöra dem till sista man.”

Sålunda gick argumenten fram och tillbaka utan att något beslut kunde fattas. Plötsligt kom Ale att tänka på något. Diskussionen hade påmint honom om en sak han hört tidigare under dagen och han vände sig försiktigt till Chorán.

”Sa du att vi måste få försvararna själva att öppna portarna?” viskade han.

”Ja, men det kommer att krävas en lång belägring för att få dem att komma ut”, löd det trötta svaret.

”Men vi vill ju inte få dem att komma ut, vi vill att de ska släppa in oss.”

Choran blev med ens klarvaken och spärrade upp ögonen.

”Du menar inte...?” började han men Elendor hade också hört Ales ord och bröt in i stället.

”Jag tror att människopojken har en djärv idé i min smak. Låt höra!”

Ale rodnade när blickarna vändes mot honom men fortsatte.

”Jag kom bara att tänka på en gammal saga. Ni har säkert hört den om hur Seren den store skulle inta hedningarnas fäste, hur han lät tillverka en ihålig avgudabild som han och hans män gömde sig i. Hedningarna tog in den i fästet, varvid Seren tog sig ut under natten och dräpte dem allesammans.”

”Kallar ni dylikt för sagor nu”, mumlade Elendor för sig själv. ”I sanning korta är människornas minnen.” Greve Gyls var däremot inte övertygad.

”Lappri!” utbrast han. ”Varför skulle hertigarna ta in avgudabilder till citadellet?”

”Kanske inte avgudabilder”, funderade Choran, ”men väl vintunnor. Var det inte det ni själv antydde tidigare idag, att köpmännen borde vakta sina vintunnor. Väl inne kan vi se-

dan ta hertigarna som gisslan och framtvunga citadellets kapitulation.”

Greven reste sig upp för att protestera men fann inga motargument och satte sig ned igen.

”De är ju ändå hertigar”, sade han matt. ”Att låta ofrälse bära hand på dem vore att vanära dem.”

”Avsatta hertigar”, påminde den äldre adelsmannen. ”Deras ära är inte värd mer än bönders. Ta det inte personligt”, tillade han vänd till bonden som lyckligtvis hade slumrat till.

”Men vem skulle våga utföra ett sådant dåd?”

”Jag skulle gärna vilja möta hertigarna, öga mot öga”, svarade Elendor och lade på bordet det kortsvärd i silver som han fått tillbaka av Minn.”

”Betänk blott att hertigarna måste mötas med vördnad”, inföll greven, alltjämt med matt röst.

”Jag lovar att bemöta dem som de förtjänar. Men jag behöver någon som kan visa mig vägen.”

Choran kliade sig besvärat i örat.

”Ja... alltså... jag vet att det finns en väg från köket till hertigens gemak men jag har själv aldrig gått den. Alemon däremot...”

”Utmärkt”, avgjorde Elendor innan Ale ens hann säga något. ”Det är gott att se att Seren den stores anda ännu lever hos några av er.”

”Ni går ju rakt in i döden!” utbrast Minn. ”Vad är det som säger att de inte öppnar alla tunnor på en gång och hittar er?”

”Man skulle kunna märka några av dem som vinägertunnor”, menade Chorán. ”Med lite tur kommer de att upptäcka det först när de fört in tunnorna i köket och sedan strunta i dem.”

”Och även om de skulle öppna våra tunnor så kommer de inte att överleva länge nog att berätta för andra om innehållet”, sade Elendor självsäkert. ”Resten av mina män kan under tiden smyga ut i skydd av natten för att oskadliggöra deras belägringsmaskiner och skära av deras reträttvägar. Därefter kan ni göra ert utfall.”

Fulla av ny kraft kastade sig nu officerarna över kartor över omgivningarna för att börja planera för utfallet. Viktiga höjder och broar identifierades och trupperna tilldelades uppgifter och ansvarsområden. Inom kort var slaget om Tann vunnet, åtminstone på papperet.

”Än jag då?” hördes plötsligt en röst. Det var Minn som, allt annat än nöjd med besluten, ställt sig upp.

De församlade slog ned sina blickar och det blev till slut greve Gyls som svarade henne.

”Unga mö”, sade han allvarligt. ”Ingen förnekar hennes mod hittills men med krig har varken kvinnor eller barn någonting att göra.”

”Men...” stammade Minn och vände sig mot Elendor i sin vädjan om stöd. ”Allt tal om *mayélwa* då?”

”Förhastade var dessa mina bröders ord i stridens hetta och stundens affekt, förblindade var de av ditt bedrägliga yttre”, svarade alvkonungen lugnt och artikulerat utan att ens se åt hennes håll. ”Men alver förblir alver och människor förblir människor.”

När Minn hörde svaret blev hon alldeles röd i ansiktet och hennes underläpp började skälva. Hon var på väg att brista ut i något men i sista stund höll hon det tillbaka. I stället ryckte hon till sig Elendors kortsvärd på bordet. Innan någon hunnit reagera så hade hon med den andra handen gripit tag i sitt eget hår och med ett enda skarpt snitt kapade hon det längs med hjässan.

”Här har ni er alvprinsessa!” skrek hon och slängde både svärd och hårtestar på bordet. Sedan vände hon sig om och lämnade rummet.

Ale försökte följa efter men förgäves, när han kom ut på gatan så var hon redan borta. Det enda spåret efter henne var ett par ensamma silverblonda hårstrån som sakta seglade ned mot marken.

17. Inför dödens käftar

”I naturen kan vi definiera starka och svaga djur genom att identifiera vem som äter vem och därav deducera att de starka är de som äter och de svaga de som äts. Således bör människan äta rovdjurs kött och ävenledes bespisa sin boskap med dylikt på det att vi inte skola frukta rovdjuren och att rovdjuren skola veta sin plats.”

Ur samlingen Cindarelle bestiarium, utgiven av Serena lärdes akademi

Resten av dagen ägnades åt förberedelser, såväl bland belägrarna som bland de belägrade. Orcherna monterade sina fruktade kastmaskiner på höjderna runt staden för sin planerade stormning medan alverna och människorna mottog befallningar för sitt planerade utfall.

Det var uppenbart att orcherna inte tänkte upprepa det planlösa anfallet mot murarna utan hellre väntade tills deras maskiner kunde göra arbetet åt dem. Då och då prövade visserligen en grupp svartfolk stadens vaksamhet men en skur av pilar tvingade dem tillbaka varje gång. Annars höll sig såväl

orcherna på marken som vakterna på murarna lugna och nöjde sig med att noga iaktta alla mått och steg som respektive motståndare vidtog. Det rådde ett bedrägligt lugn i och kring Tann och hade det inte varit för alla vapen som blänkte i solen så hade det varit svårt att föreställa sig den storm som hotade att bryta ut när som helst.

Bland alla soldater på murarna befann sig också en ung och slarvigt klippt kvinna. Hon höll sig för själv på ett mindre hotat avsnitt och blickade ut över omgivningarna. Under dagen hade många nyfikna stadsbor avvisats från muren men av någon anledning hade ingen kommit sig för att gå fram till henne, än mindre köra bort henne därifrån. Hon fick därför stå kvar där, ensam i sina funderingar.

Det var kanske bäst så för Minn var på ett rasande humör och det hade inte varit nådigt för den som vågat närma sig henne nu. Varför ställdes hon ständigt åt sidan? Varför nekades hon rätten att försvara sig själv och sitt land? Att hon skulle vara svag var en dålig ursäkt, det fanns inte en man i hela Tann som var starkare än en orch utan det var deras vapen-

färdigheter som gjorde dem starkare. Varför skulle inte hon också kunna gå ut och möta dem med vapen i hand?

Hon kunde faktiskt hantera vapen. Hade inte Elvina anförtrott henne sitt försilvrade kortsvärd? Hade hon inte sedan använt det för att försvara sig och Elvin mot en orch? Hade Elvina förutsett det? Om hon nu litade på Minns förmåga, varför kunde inte den tjockskallige Elendor förmå sig att göra det?

Kortsvärdet var inte längre hos henne och hon ångrade lite att hon lämnat det ifrån sig. Hur skulle hon nu kunna försvara sig? Visserligen hade hon fortfarande sina outforskade krafter men hon hade ju svurit att inte använda dem mer. Å andra sidan hade hon då befunnit sig i trygghet på Cindarells slott utan någon fara som hotade henne. Nu befann hon sig mitt i ett krig. Skulle hon kunna hålla sitt löfte om dödens skugga skulle falla över henne? Anoëls ord om Morvan kom åter till henne. Hon ville inte dela den av hämndlystnad förärda magikerns öde. Ändå tycktes händelser ständigt föra henne närmare och närmare den vägen.

Timmarna gick och tidpunkten för att sätta de belägrades planer i verket närmade sig. Nedanför muren kunde hon se hur alver förberedde sig för nattens sorti. I grupper om dussinet skulle de smyga sig ut, förstöra så många maskiner som de kom åt och sedan återvända innan orcherna upptäckte vad som pågick.

Målet för gruppen närmast Minn var antagligen ett halvdussin katapulter på en höjd nära stranden. Dessa var de närmast belägna kastmaskinerna och därmed också de farligaste med kapacitet att slunga sin dödliga last långt innanför stads-

murarna. Ironiskt nog var det samma höjd som Minn och Elendor stått på tidigare när alverna hade varit belägrare. Här hade hon faktiskt kunnat komma till nytta. Hon kanske inte var lika stark som de men hon var observant och hade sinne för detaljer. Hon hade kunnat peka ut många buskar och skrevor att gömma sig i på vägen fram till och upp på höjden. Men nu tänkte hon inte göra det ens om de bad om det!

Skymningen föll och Minns blick drogs nu obevekligen bort mot citadellet. Hade Ales och Elendors djärva plan lyckats? Hade de lyckats ta sig in obemärkta och hade de i så fall lyckats i sitt uppsåt? Två man mot två hertigar med en hel garnision och kanske också orcher emellan. Den här gången kunde inte ens hennes krafter hjälpa Ale, vare sig hon ville använda dem eller ej.

Nedanför henne smög nu alvgruppen in i porthuset en efter en. Minn räknade dem förstrött men hejdade sig plötsligt. Det hade varit tolv alver under förberedelserna men tretton hade gått in. Hade hon räknat fel eller var där någon som försökte infiltrera gruppen?

Hon vågade inte ropa av rädsla för att väcka uppmärksamhet hos orcherna utanför men kanske kunde hon hinna ikapp dem innan de kom utanför murarna? Med all hast rusade hon ned för porthustrappan. Därifrån kunde hon se hur den yttre porten försiktigt öppnades för att släppa ut alverna. Men nu var där bara tolv av dem. Hade hon ändå räknat fel?

Plötsligt lösgjorde sig en skugga ur mörkret bakom henne och en hand grep om hennes mun.

”En god jägare förbereder sig för sitt byte innan hon ger sig ut på jakt”, väste en röst i hennes öra. Var hade hon hört den rösten förut? Den lät bekant men var bruten, som av kraftig sinnesrörelse. Innan hon hann reagera stacks två föremål i hennes hand.

”Katapulterna bevakas av ulvar”, fortsatte rösten. ”Bringa Anoël mina hälsningar och... mina ursäkter.”

Med de orden försvann handen från hennes mun och innan hon visste ordet av hade skuggan glidit ut genom ytterporten. Instinktivt följde hon efter men när hon väl var ute såg hon inte längre skymten av den okände personen. Där emot reagerade alverna längre bort på hennes plötsliga uppdykande.

”*Eywine!*” väste en röst och Minn kunde höra hur en bågsträng spändes. Nu trodde de förstås att *hon* var en infiltratör. I panik svarade hon med det första ord hon kom på.

”*Mayëlwa.*”

Till sin lättnad hörde hon hur bågsträngen slappnade av igen och en av alverna gick fram mot henne.

”Du här?” frågade han förvånat på människospråket. ”Men vem var det du talade med?”

Innan Minn hann svara kastade alven en blick på det Minn hade i händerna.

”Elendor?” frågade alven förvånat. ”Är han med oss?”

Minn förstod först ingenting men så insåg hon överraskat vad det var som främlingen i porthuset hade gett henne. Det

var Elendors försilvrade kortsvärd och den visselpipa i silver som hon hade tvingats ge i pant till värdshusvärden samma kväll som hon avreste med Bahran till Sagoöarna. Vilka händelser kunde ha bringat dessa föremål hit? Var det Elendor själv som hon hade mött och som hade gett dem till henne? Hade hans uppdrag i citadellet krönts med framgång och hur hade det i så fall gått för Ale? Alven tycktes emellertid inte grubbla över några sådana frågor utan såg det hela som ett gott tecken.

”Stjärnorna lyser över oss i vårt uppdrag”, sade han till de andra. ”Elendor vaktar våra steg och *mayëlwa* har han sänt till vår hjälp.”

Förundrade utrop hördes från resten av gruppen men innan Minn hann yttra sig så grep alven tag i hennes hand och drog henne med sig.

”Det är gott att se dig igen, *mayëlwa*, men vi måste hasta. Det orcherna saknar i skarpsynthet har de igen i väderkorn. Om vi dröjer för länge kan de få upp vittringen på oss.”

”Har vi setts förut?” undrade Minn.

”Känner du inte igen mig? Mitt namn är Noël och det var jag som tog emot dig när du landsteg på våra öar.”

”Noël? Men är du då...?”

”Jag är bror till vår drottning Anoël. Hon har talat väl om dig och jag är hedrad över att ha dig vid min sida.”

Minn häpnade över den respekt varmed alven Noël tilltalade henne, så olikt Elendors sätt. Vad berodde det på?

”Vad är egentligen *mayëlwa* för något?” frågade hon.

”Vet du inte det? *Mayëlwa* och *mayëlwin* är den alvprinsessa och alvprins som vi har väntat på sedan tidernas gryning och som ska ge nytt liv till alverna. I födelsen av Elendor och Anoëls son ser vi *mayëlwin* och när du ledde oss bort från döden var det många av oss som i dig såg *mayëlwa*. Längre kommer alverna att besjunga ditt dåd.”

”Men jag är ju människa och inte alv”, protesterade Minn. ”Det har ju Elendor själv sagt.”

”Våra sägner säger heller ingenting om det är en alv eller en människa som ska ge oss nytt liv. Det är min systers egna ord.”

Minn tystnade. Varför hade Anoël sagt så? Varför framhärdat i så fall Elendor i sin motvilja mot henne? Men det fanns inte tid för fler frågor nu. De närmade sig höjden och hon erinrade sig med ens den varning som hon fått tillsammans med svärdet och visselpipan.

”De har ulvar”, viskade hon och höll tillbaka Noël.

Resten av gruppen stannade också upp och såg frågande åt deras håll. Noël spanade bort mot höjden och tycktes använda öronen snarare än ögonen.

”Fjorton eller femton, kanske upp till sexton, i beredskap bakom höjden. De har dolt dem för murarnas vaktposter. Men hur kunde du se dem?”

”Han... Elendor sade det till mig”, svarade Minn. Men tyst undrade hon hur han kunnat veta det om inte någon av de andra alverna hade vetat det.

”Vi måste slå ut dem allesamman innan de hinner ge skull. Det blir svårt men vi har inget annat val. Era första pilar får inte missa.”

Minn grubblade över den okände främlingens ord. Han hade velat förbereda henne och sedan gett henne de två föremålen. Kunde de vara till någon nytta. Inte silversvärdet i alla fall, ulvarna skulle upptäcka henne innan hon kom inom räckhåll för en svärdstöt, men kanske silvervisselpipan? Hur var det Bard hade använt den? Han hade kallat till sig Vandrarernas många djur bara genom att blåsa i den. Kunde hon göra samma sak?

”Jag kan locka bort ulvarna från katapulterna”, viskade hon.

Noël såg tvivlande på henne.

”Djur brukar sky människor, inte dra sig till dem.”

”Lita på mig”, svarade Minn. ”Ge mig bara lite tid.”

Alverna såg till en början inte övertygade ut men så nickade Noël fundersamt.

”Större ting än så har vi sett dig åstadkomma, *mayëlwa*. Vi ska lita på dig.”

Minn uppfylldes av stolthet. Äntligen någon som litade på henne!

”Vänta här”, sade hon. ”Om allt går vägen så kommer de försvinna från höjden inom kort och då har ni chansen.”

Med de orden smög hon iväg längs höjdens vänstra sida, åt vattnet till, i hopp om att orchernas posteringar skulle vara

fåtaligare på den sidan. Med tur eller skicklighet lyckades hon kringgå höjden utan att bli upptäckt och nådde tryggt fram till strandkanten. Där plockade hon så fram silvervisselpipen.

Minn drog sig till minnes att Morvan hade berättat för henne om magiska föremål. Hon hade liknat dem vid slumrande eldar som man kunde blåsa liv i om man kände till dess hemlighet. Bard hade helt enkelt blåst i den. Räckte det? Prövande förde hon den till munnen och blåste försiktigt.

Från pipan kom det inte så mycket som ett ljud men inom sig kände Minn desto mer. För sitt inre uppfattade hon med ens otaliga sinnesintryck, såväl bilder som ljud, dofter som smaker. Där var daggvått gräs och fladdrande löv, blommors nektar och buskars bär, parningens fröjder och hoten från rovdjur. Alla dessa sinnesintryck slog Minn med en sådan överraskning och en sådan kraft att hon blev fullständigt överväldigad. Med en ansträngning slet hon ut visselpipan ur munnen och föll utmattad ihop i gräset. För några ögonblick kunde hon varken se eller höra någonting utan bara låg där alldeles bortdomnad.

Sinnesintrycken hade försvunnit lika plötsligt som de hade kommit och långsamt och försiktigt började hon samla sina tankar igen. Vad hade hänt egentligen? Det hade påmint om den känsla hon erfarit när hon försökt hela andra och fått en inblick i deras inre men det här hade varit tiofalt starkare.

Var det samma typ av sinnesintryck hon hade fått nu och varifrån kom de i så fall? Kunde de komma från slättens många smådjur? Ja, så måste det förstås vara. Med ens tyckte

hon sig känna igen insekter och fåglar och harar och många andra smådjur. Levde de alla runt omkring henne trots att hon inte kunde se någon av dem?

För ett ögonblick glömde hon bort sitt uppdrag och lät sig i stället fascineras av hela den natur som omgav henne. Så stillsam i nattdunklet men ändå så full av liv. Var det så här alverna betraktade naturen? Undra på då att de föraktade andra folk som inte visste att respektera den.

En sträv röst på svartiska återförde henne till verkligheten. Hade hon blivit upptäckt? Hon satt blickstill och försökte se varifrån rösten hade kommit. Efter en stund hördes den igen, men nu längre bort. Kanske hade det bara varit en nattpatrull som passerat nära henne. Men hennes tur kunde inte vara för evigt, hon måste skynda sig.

På nytt förde hon visselpipan till munnen. Den här gången försökte hon först föreställa sig de djur hon ville få kontakt med. Hon hade sett ulvar för många år sedan, under deras färd med Elrind och Legim. För sitt inre återkallade hon minnet av dem, deras raggiga päls, deras salivdrypande käftar och deras gula ögon. Så blåste hon.

Den här gången såg hon bara mörker men hennes näsa fylldes av stanken av rått kött och munnen tycktes full av blod. Hon höll tillbaka sina kväljningar och fortsatte förtvivlat att blåsa och till slut började det hända saker också utanför henne.

Från höjden hördes skall, inte aggressiva utan snarare förvirrade och undrande. Det var som om de förstod att något

kallade dem men inte vad. Fler skall stämde in och på toppen av höjden kunde hon nu se fyrfota silhuetter avteckna sig mot månen i bakgrunden. De var på väg!

Minn fortsatte att blåsa och såg nu hur ulvarna en efter en begav sig ned från kullen och bort mot henne. Alverna måste också ha förstått det för när hon såg åt deras håll kunde hon uppfatta skuggor på väg upp för höjden. Planen fungerade verkligen! Först då insåg hon att hon hade förbisett en viktig detalj. Ulvarna var visserligen på väg bort från höjden men de var på väg mot henne!

Hon slutade blåsa och backade förskräckt undan från kullen men det var för sent. Framför henne tornade nu den första av ulvarna upp sig, en väldig best med en mankhöjd som en ponny och ett huvud som nådde upp till hennes eget. Dess vassa tänder glimmade i mörkret och från strupen hördes ett dovt morrande.

Minn var stel av skräck men hade ändå sinnesnärvaro nog att föra visselpipan till munnen igen. Hon hann inte mer än börja blåsa förrän ulven reagerade. Den drog in tänderna igen, närmade sig nyfiket och viftade till och med lätt på svansen. Den betedde sig som en stor hund! Det räckte dock inte för att Minns obehag skulle försvinna. Det här var ett vilddjur, uppfött och tränat av orcher för att döda, och hon kunde rent av känna hur många strupar som de väldiga käkarna hade trasat sönder under åren.

Men för stunden höll sig ulven lugn och detsamma gjorde de andra ulvarna när de anslöt. De kom fram till henne, nosade försiktigt och backade sedan undan en bit under det att de

nyfiket betraktade henne. Tills vidare var hon alltså säker men hur länge skulle hon orka blåsa?

I vad som verkade vara en evighet stod hon så och till slut kände hon hur luften höll på att slut. Då hände plötsligt något oväntat. På toppen av höjden flammade en eld upp. Den spred sig snabbt till andra delar och snart stod hela kullen i ljusan låga. Hon såg nu att det var de väldiga kastmaskinerna som brann och det sprakande ljudet hördes ända bort till henne. Gode Noël! De måste ha antänt dem för att ge henne en chans att komma undan. Snart hördes också upprörda rop på svartiska och ulvarna vände sig oroliga åt det hållet. Kallade deras husbönder på dem?

Hon tog provande ut pipan ur munnen och tog begärligt in den friska nattluften i ett djupt andetag. Några ulvar dröjde sig kvar och gav henne något som såg ut som misstänksamma blickar men de flesta drog sig tvekande tillbaka. Snart började de första löpa tillbaka till sina herrar och det blev ett tecken till hela flocken att ge sig av. Kvar stod bara Minn, blöt av svett och darrande som ett asplöv. Men hon blev inte kvar länge hon heller. Så snart den sista ulven försvunnit ur hennes åsyn så vände hon på klacken och sprang så fort hon bara förmådde tillbaka mot Tanns skyddande murar.

När hon kom fram stod alven Noël där och väntade på henne med porten på glänt.

”Väl handlat, *mayëlwa*”, sade han. ”Är du ensam eller är Elendor med dig?”

”Jag är ensam”, flämtade Minn men tystnade plötsligt med en rysning. ”Vad var det?” frågade hon. Någonting hade passerat genom luften ovanför dem och skymt månens ljus.

”Bara en nattens rovfågel på jakt”, svarade Noël lugnande.
”En falk.”

18. Huvud för huvud

”Seren den store lät så i Cindars Nåd förfärdiga en avgudabild, i vilken han dolde sig med sina män medan resten drog sig tillbaka. Hedningarna trodde då att deras gud hade stigit upp ur jorden och drivit Cindars folk på flykten och tog därför in avgudabilden i sin stad. Men ur gudabelätets inre kom deras straff då Seren den store med Cindars kraft slog sina fiender till marken. Således besegrades hedningarna av sin egen vantro.”

Cindars Ord, kap 7, tal 4

Ale var så nervös att han skakade där han satt gömd i tunnan. Under krigsrådet hade han bara sett fördelarna med sin plan men nu när den skulle sättas i verket kom alla riskerna inför honom. Vad skulle hända om Minn fick rätt och de försökte öppna hans och Elendors tunnor också? Eller om de upptäckte att deras tunnor var märkta som vinäger innan de fått in dem i köket och helt sonika dumpade dem i havet? Tänk om de genomskådade försöket och om hela garnisonen väntade på dem när de klev ut?

Alla dessa frågor ansatte honom med tvivel men det var för sent att ångra sig nu. Tunnorna hade lastats på en vagn och han kände hur den rullade fram på vad han visste var en gata som passerade en av citadellets portar, samma port varifrån garnisonen tidigare hade gjort en sorti. Om han skulle kliva ur tunnan nu skulle det synas från citadellet och förstöra alla chanser att lyckas med planen. Han kunde bara vänta och hoppas.

Så långt hade annars allt utförts enligt plan. Sitt stora svärd kunde han förstås inte få med sig men Elendor hade lånat honom sitt kortsvärd – Minns kortsvärd – och själv beväpnat sig med en förgylld långsmal dolk. Dessutom hade han tagit med sig silvervisselpipan för den händelse att de skulle stöta på vakthundar. Choran hade, efter lång köpslagan, förvärvat köpmannens vintunnor samt de två tomma tunnor som Ale och Elendor nu satt gömda i. Han hade sedan själv satt sig på kuskbocken och fört vagnen nära citadellet som lockbete för den förhoppningsvis törstiga garnisonen. Snart skulle de alla få reda på hur bra planen var.

Plötsligt hörde Ale springande steg bort från vagnen. De följdes snabbt av stridsrop och vapenskrammel i riktning mot densamma. Hästarna gnäggade oroligt men måste ha lugnats av någon för de tystnade snabbt igen. Så kom vagnen åter i rörelse och Ale kände att de nu rörde sig uppåt. Det kunde bara betyda att de nu var på väg upp för rampen och in i citadellets hjärta!

Ale vågade knappt andas. Han såg inte vad som hände men en skugga föll över hans tunna och han antog att den tillhörde citadellets murar. Efter en stund stannade vagnen igen och kring den bröt ett meningsutbyte ut. Av tonfallen att döma var det en av rösterna som befallde och de andra som motvilligt lydde. Ales tunna lastades nu ur och vältes omilt och utan förvarning omkull på marken. Hans hjärta slutade nästan slå. Vad skulle hända nu?

Han behövde inte vänta länge på svaret för med ens började tunnan rullas framåt. Det här hade han inte räknat med. Han pressade armar och ben mot tunnans väggar så mycket han förmådde så att han inte skulle ramla runt i den och avslöja sig. Trots det fick han sig en och annan smäll och fick bita ihop för att inte ge något ljud ifrån sig. Till slut upphörde i alla fall rullandet och tunnan ställdes åter upp. Ljuden av flera rullande tunnor hördes men sedan blev allting tyst runt omkring honom. Från något intilliggande rum hördes skrammel av grytor och köksgeråd men snart upphörde också det ljudet. Ale andades försiktigt ut men än vågade han inte lämna sitt gömställe utan höll sig fortsatt stilla.

Medan han satt och väntade på det sättet gjorde sig en annan brist i planen långsamt gällande. Hur skulle han kunna veta om och när det var säkert att öppna tunnan? Han försökte hitta ett litet hål att se ut genom men förgäves, tunnbindaren hade gjort ett bra jobb. Till slut kom han på att ta fram kortsvärdet och med dess hjälp karvade han försiktigt upp en liten springa.

Det tog ett tag innan hans ögon hade vant sig vid dunklet utanför men snart kunde han skönja rummets detaljer och hans hjärta tog ett glädjeskutt. Han kände igen sig, de befann sig verkligen i det förråd som han och Chorán hade kommit till efter sin flykt från hertigens cell. Planen hade gått i lås!

Men glädjen blev inte långvarig. Genom hålet kunde Ale också se hur en skugga smög omkring i rummet och tycktes leta efter något. Vem kunde det vara? Han hade inte mer än hunnit upptäcka skuggan förrän den vände sig åt hans håll och gick mot honom med bestämda steg. Någonting glimmade till i dess hand, en blank klinga höjd till anfall. Skuggan stannade vid Ales tunna och all den skräck som Ale genomlevt så långt kom nu tillbaka till honom med full kraft. Med kallsvettiga händer grep han hårt om sitt kortsvärd och stålsatte sig för vad som komma skulle.

”Lugn, människopojke”, hördes en röst. ”Din andning hörs ju genom hela citadellet.”

Ale slappnade av i varenda muskel. Det var Elendor och inte någon fiende. De var alltså ensamma i förrådet. Alvkonungen öppnade tunnan och hjälpte honom ut.

”Varthän nu?” viskade han.

Ale pekade bort mot den gamla serveringsgången. Elendor var inte sen att kliva in och tillsammans smög de osedda för citadellets ögon bort mot hertig Harold's gemak. Gången var lika tom som då Ale hade smugit genom den tidigare och de nådde obehindrat fram till det sidoschakt som mynnade i hertigens sovrums.

Elendor stoppade sin dolk mellan tänderna och kröp först genom schaktet. Han var inte det minsta orolig utan tycktes tvärtom se fram emot att få träffa hertigarna. Ale kom tätt efter och fann att sovrumsrummet inte hade förändrats sedan hans förra besök. Alvkonungens förhoppningar hade emellertid inte infriats, varken hertig Harold eller hans bror Harald fanns i rummet, och han sökte nu otåligt igenom det. Hur kunde någon som levt i hundratals år vara så otålig?

”De befinner sig kanske i bankettsalen”, föreslog Ale. ”Av ljuden i köket att döma har tjänarna precis förberett kvällsvaran. De där kistorna är hur som helst för små för att gömma sig i, de innehåller bara kläder.”

”Varför är den här kistan i så fall låst”, muttrade Elendor och satte sig att bearbeta låset med sitt vapen. ”Men vad är det här?”

Han hade inte haft några problem att få upp låset och till bådass förvåning lyfte han upp ett huvud ur kistan. Det var ett uppstoppat orchhuvud och Ale kände omedelbart igen det. Det var samma orchhuvud som han hade sett på sin väg in till mottagningsrummet och som sedan hade varit försvunnet

när han hade förts ut igen. Det var alltså hit det hade förts, antagligen för att inte väcka de allierade orchernas vrede.

”Jag har kanske underskattat människorna”, mumlade alvkonungen. ”Aldrig trodde jag väl att den orcherhövding som så länge gäckat oss alver skulle falla för en människas hand.”

”Vet du vem det är?” viskade Ale. ”Eller var?”

”Ja, hans namn var Grishnak och många var de räder som han ledde, både mot våra bosättningar på den tiden vi levde i Östmark och mot människornas gårdar och byar. Till slut drev vi upp dem bland bergen men trots att vi dödade många av dem så undkom Grishnak själv. En skicklig spårare måste det ha varit som fann honom och bringade honom hans välförtjänta slut.”

För ett ögonblick tycktes det Ale som om den annars så överlägsne alvkonungen lät sig imponeras av en människa, tillika en fiende. Det ögonblicket drog dock snabbt förbi och han höjde sitt vapen framför sig.

”Emellertid kommer inte ens detta dåd att rädda hertigarna. De kommer att gå samma väg som orcherhövdingen.”

”Men ditt löfte till greve Gyls då?” flämtade Ale.

”Vad var hertigens löfte till alverna värt? Men jag kommer inte att besudla mina händer på dem. Nej, min dolk kommer att utföra jobbet och den kommer inte att vila förrän den har tagit livet av de ansvariga för min sons bortförande. Du kan välja att stanna ensam här eller visa vägen till den där bankettsalen. Deras sista måltid är snart förbi.”

Ale insåg att det var lönlöst att protestera men att inte hjälpa Elendor skulle bara göra deras sak än svårare. Han tecknade därför åt dörren som ledde ut till mottagningsrummet och tillsammans smög de genom den. Också detta rum var sig likt men inte heller här fanns det någon utan det vilade i mörker och tystnad. Utan att ödsla någon mer tid fortsatte de genom rummet och fram till nästa dörr. Under dörren syntes ett svagt ljus men inget ljud kunde höras och Elendor öppnade den försiktigt. Bakom dörren ledde en upplyst korridor vidare mot, efter vad Ale kunde minnas, bankettsalen där de båda hertigarna förhoppningsvis befann sig. Men de hann inte ens kliva ut i korridoren förrän en befallande röst plötsligt hördes bakom dem.

”Stanna där ni är! Ni syns tydligt mot ljuset och Ale känner mig tillräckligt väl för att veta att jag inte missar ett sådant mål.”

Ale stod som fastfrusen. Allt för väl kände han igen rösten. Den tillhörde den man som ledsagat dem genom Östmark och så när tagit Elvin från dem. Den man som stod bakom dem var ingen annan än hertig Haralds trogne kunskapare, Bard Falköga.

”Jag känner dig också”, replikerade Elendor förnärmat. ”Du är hertigens lismande sändebud som jag till slut skickade bort från vårt land.”

”Då vet du också att jag aldrig skämtar. Ni får själva välja om ni vill träffa hertigarna ståendes eller liggandes i träkistor. Gå tillbaka in i rummet nu och bort till skrivbordet.”

Ale tittade hjälplöst på Elendor och denne lydde motvilligt befallningen.

”Ale, Ale”, suckade Bard. ”Har jag inte lyckats lära dig att dölja dina spår bättre? Det var inte svårt att finna dina spår från eldstaden och sedan lista ut din flyktväg. Hertig Harald blev mycket besviken över att inte få träffa dig. Men jag måste gratulera dig till din sinnrika plan. Jag visste att du skulle använda samma lönngång för att komma in igen men inte hur du skulle ta dig in i själva citadellet. Det var först när jag såg tunnorna föras in på borggården som jag förstod.”

”Du ljuger”, bröt Elendor in. ”Om du visste att vi skulle komma hade du inte mött oss ensam, då hade du tagit hela garnisonen med dig.”

”Och dela äran med andra? Absolut inte. Jag har lovat hertigarna en överraskning och de sitter nu och väntar på den i bankettsalen tillsammans med sina skabbiga orchkaptener. Se så, lägg nu era vapen på skrivbordet och backa sedan bort från det. Vi vill ju inte ge hertigarna några obehagliga överraskningar. Och du, Ale, om du har min visselpipa vill jag ha tillbaka den också. Både jag och min falk har saknat den.”

Ale kunde nästan känna alvkonungens illa återhållna vrede i luften när denne motvilligt lade ifrån sig dolken. För stunden var de dock helt och hållet i kunskaparens händer och kunde inget annat göra än att lyda. Bard däremot tycktes njuta av situationen.

”Jag hörde förresten att ni träffade min gamle vän Grishnak också. Tyvärr är han inte bjuden till kvällens gille. Jag är rädd att hans fränder skulle ta illa upp.”

Bard var alltså den skicklige spåraren som dräpt orcherhövdingen, tänkte Ale för sig själv, och nu stod han och skröt om det. Och han som en gång hade beundrat honom och hans färdigheter.

”Dessutom”, tillade Bard medan han rafsade åt sig föremålen, ”så har jag personliga skäl att först möta er ensam. Hertigarna må ha gett upp hoppet om att återfå tronarvingen men det har inte jag så säg mig nu, var är vår son?”

Nu kunde Elendor inte längre hålla tillbaka sin vrede.

”Er son?” exploderade han. ”Elvin är min och Anoëls son.”

För första gången under samtalet så tycktes kunskaparen tappa fattningen.

”An... Anoël?” stammade han. ”Det kan inte vara sant. Han kan inte vara Anoëls son. Han är hertiginnans son.”

”Jag vet inte vad du talar om men så mycket vet jag att det var jag själv som förläste Anoël och hjälpte alvernas gåva Elvin till världen.”

”Det kan inte vara sant”, upprepade Bard medan han stapplade baklänges. ”Det kan det inte.”

Plötsligt vände kunskaparen tvärt på klacken och rusade in i sovrummet. Med ett kattlikt språng var Elendor efter honom men för sent, dörren hann stängas och reglas framför ho-

nom. Han gav emellertid inte upp utan kastade sig mot dörren upprepade gånger och till slut började den faktiskt ge vika. Med förenade krafter lyckades Ale och Elendor forcera dörren men bara för att finna att sovrummet var tomt. Bard hade försvunnit, av några svävande sotflagor att döma genom den lönngång som de själva använt sig av, och med honom också deras vapen.

”Vad tog det åt honom?” undrade Ale. Hade Bard också låtit sig luras av hertigen och hertiginnan? Även om så vore, varför hade han tagit det så hårt att han övergett sina två värdefulla fångar?

”Det kan bara de svara på”, yttrade alvkonungen bistert och spädde därmed på Ales förvirring. Vilka de? Men det fanns ingen tid att fundera på det nu.

”Vad ska vi göra nu?” frågade han. ”Utan vapen kan vi inte möta hertigarna.”

”Så länge jag har mina händer kan jag strypa dem till döds”, genmälde Elendor, full av ett plötsligt och nyuppväckt raseri.

”Men de är ju inte ensamma, deras orchkaptener kommer att döda dig.”

”Döden bekommer mig inte så länge jag tar hertigarna med mig.”

Ale häpnade över hans ord. Någoting hade hänt som fått alvkonungen att fullständigt förlora besinningen. Han måste hitta på något. Förtvivlat såg han sig om i sovrummet efter något tillhygge att använda som vapen. Hans blick föll på or-

chen Grishnaks uppstoppade huvud och han fick en plötslig idé.

”Är Grishnak känd bland orcherna?” frågade han.

”Naturligtvis är han det”, snäste Elendor. ”Han var lika mycket hjälte för dem som han var ett gissel för oss och för er.”

”Och hertigarna sitter nu i bankettsalen tillsammans med sina orchkaptener?”

”Varför frågar du det uppenbara?” började Elendor men hejdade sig och fixerade honom med blicken. ”Du är full av överraskande infall”, fortsatte han och hans ansikte sprack upp i ett bistert leende.

”Hertigarna väntar på en överraskning så låt oss ge dem en.”

”Nåväl, du kan hälsa din greve att jag håller mitt löfte, jag kommer inte att lägga hand på hertigarna, det får orcherna sköta. Låt oss nu bjuda in gamle Grishnak till festen.”

Med de orden tog han huvudet i famnen och följde Ale ut i korridoren och bort mot bankettsalen. Redan på håll hördes skramlet av stänkor som svingades mot varandra, ackompanjerade av rop och skratt på såväl människors som svartfolks tungomål. Såväl hertig Haralds som hans broder Harold's bullrande stämmor hördes då och då över alla andra. Bard hade talat sanning.

”Farväl, Grishnak”, viskade Elendor. ”Stor skada åsamkade du mitt folk men nu är stunden inne att återbetala din skuld.” Med de orden kastade han in huvudet i bankettsalen.

Den tystnad som följde blev så fullständig att de kunde höra hur huvudet studsade på bordet. Tystnaden varade emellertid inte länge. Vrål av raseri följde och vapen drogs ur sina skidor. Inom kort blandades klangen av korsade klingor med dunsarna av livlösa kroppar som föll till marken. Hornstötar hördes och springande steg närmade sig från alla håll.

”Vi har gjort vårt”, viskade Elendor och drog med sig Ale tillbaka varifrån de hade kommit. ”Nu får andra ta vid.”

Lönngången övergick i en lodrät rökgång ut i det fria men det var inget problem för alvkonungen. Han tog sig lätt och ledigt upp och firade sedan ned ett rep till Ale. Snart satt de båda på taket och blickade ut över borggården. Män med facklor rusade fram och tillbaka men från deras position såg de ut som eldflugor som irrade runt. Striderna hade spridit sig över hela citadellet och överallt utbröt skärmytslingar. Order ropades ut från alla håll och från murarna avfyrades pilar planlöst och tycktes träffa både vän och fiende.

Ale såg inte så bra i mörkret men Elendor pekade ut flera detaljer åt honom. När emellertid en större trupp tågade ut ur huvudbyggnaden ledda av två män med långa spjut kunde han bara alltför väl gissa vad det var för något som hade spetsats på dem. Med avsmak vände han bort blicken. Grishnak hade fått sin hämnd och med den hade också alverna fått sin hämnd.

Orchernas övertag varade dock inte länge. På något sätt måste portarna ha öppnats ty nu välldes plötsligt en rytteritropp in på borggården och sablade ned de chanslösa orcherna. Murarna intogs av alvkonungens pricksäkra bågskyttar

och snart riktades pilarna helt och hållet mot de nu panikslagna svartfolken. Några av dem kämpade tappert vidare men andra kastade sig nedför murarna eller ut i havet, i bägge fallen med samma fatala slut. När solen gick upp var striderna över och Fornmarks fana hissades över citadellet.

Ale och Elendor tog sig ned från taket lagom till det att greve Gyls gjorde sin entré. Greven hälsade dem emellertid inte omedelbart utan gick först fram till huvudbyggnaden. De två spjutbärarna hade sedan länge lämnat slagfältet men deras spjut satt ännu fastkilade i marken och från dem blickade de båda hertigarnas avhuggna huvuden ut över det förlorade citadellet.

”De var ändå hertigar”, mumlade greven med tjock röst.
”Att vi skulle leva att se detta. Så dör alltså huset av Mark.”

19. Slaget vid Tann

”Lika lätt som det är att besegra en fiende i flykten, lika svårt är det att besegra en fiende som inte längre har någonstans att fly.”

Ur hövitsman Ranulfs bok *Kriget som konst*, nyttjad i kungliga cindariska arméns officersutbildning

När morgonen kom till Tann kom också resultaten av nattens räder i dager. Utanför staden återstod av de fruktade belägringsmaskinerna endast förkolnade rester och från det ointagliga citadellet steg ännu rökmoln mot himlen. De orcher som hade befunnit sig i citadellet hade alla nedgjorts eller gått under i havets vågor. Deras fränder utanför staden var emellertid ännu manstarka och varken belägringsmaskinernas förstörelse eller citadellets fall tycktes ha tagit ur dem stridslusten utan tvärtom eggat dem än mer. Kroksablar slogs mot sköldar och ur otaliga strupar ljöd ilska och blodtörstiga vrål. Det var uppenbart att slaget om Tann bara hade börjat.

På stadsmuren stod greve Gyls och alvkonungen Elendor och betraktade skådespelet med upphöjt lugn. Ale och Minn befann sig också där och den här gången var det ingen som ifrågasatte deras närvaro. Deras dåd under den gångna natten åtnjöt stor respekt och ryktet därom hade redan spridits bland både alver och människor.

Själva hade de knappt hunnit prata med varandra ännu. De hade dock insett så mycket som att deras forne fiende Bard Falköga hade ingripit i bådass öden. Varför kunde emellertid ingen av dem förstå. Kunskaparen hade jagat dem ända till Tann och när han till slut fått dem i sitt våld så hade han låtit dem löpa och sedan försvunnit. Det var ett mysterium men inget som de hade tid att grubbla vidare över nu. Trots nattens framgångar så återstod ännu svåra utmaningar.

”I sanning en unik händelse”, kommenterade greve Gyls. ”Alver försvarar människornas murar medan människor försvarar alvernas skogar.”

”Ovanlig men ingalunda unik”, genmälde Elendor. ”Mot svartfolken har alver och människor slagits tillsammans

många gånger förr, även om det var länge sedan sist. Är era ryttare redo?”

”Så snart era pilar skingrat deras led kommer våra ryttare att uppta förföljandet. Inga orcher kommer att tillåtas nå skogarna.”

”Och inga orcher kommer att tillåtas komma upp på murarna.”

”Gott. Vi kommer personligen att leda utfallet”, förkunnade greve Gyls. ”Det är oss en ära att återuppta vår anfaders nedlagda fana och åter rida i strid för Cindarell. Vi ser också gärna att unge Alemon rider vid vår sida.”

”Jag?” utbrast Ale. ”Men jag har aldrig ridit i strid förut.”

”Lappri”, sade greven avfärdande. ”Han gjorde väl ifrån sig i torneringen under Konungens fred. Gildor skadades under citadellets intagande och vi kan inte rida ut utan en fulltalig skara livvakter vid vår sida. Det är nu hög tid att han får visa sin manlighet i strid och göra sig ett namn.”

”Ett namn?” viskade Ale hänfört.

”Alvernas konung kommer inte att vara sämre”, inföll Elendor. ”Jag kommer att leda mina män på murarna och de som undkommer mina pilar kommer att möta mitt svärd.”

Elendor vände sig därpå överraskande till Minn.

”Människodotter”, sade han. ”Du har visat på egenskaper långt bortom din ras. Alvernas svärd lämnade du men fick åter, ett tecken om något på att du är värdig att bära det. Alvernas vänskap får du nu. Om du vill vara vid vår sida så

kommer ingen att hindra dig, varken nu eller senare. Vi behöver alla skarpa sinnen och vapen vi kan uppbåda.”

Minn rodnade men ingen kunde ta miste på glädjen i hennes ansikte.

”Jag kommer inte att göra er besvikna”, sade hon tyst.

”Synnerligen mot protokollet”, mumlade greve Gyls förnärmat. ”Men så har också världen kullkastats många gånger om under dessa märkliga dagar.”

Om Ale var hänförd så kände Minn raka motsatsen. Det hade varit en sak att sitta i ett skyddat rum och kräva att få delta i stadens försvar men en helt annan att verkligen befinna sig mitt i striden. Den gångna nattens möte med de blodtörstiga ulvarna vilade ännu färskt i henne minne. Då hade hon kunnat lita till sin visselpipa. Nu hade hon bara ett kortsvärd till sin hjälp. Skulle den räcka mot de vildsinta orchererna? Hon suckade och lät blicken vandra mellan de församlade.

Vad försökte hon bevisa egentligen? Hade hon inte gjort tillräckligt redan? Hon hade ju vunnit både människornas och alvernas respekt. Till och med den annars så högdragne alvkonungen Elendor hade till slut fallit till föga och tagit henne till sin famn. Vad mer hoppades hon uppnå? Ingen skulle klandra henne om hon nöjt sig med att stanna bakom linjerna. Hon skulle ha kunnat ta hand om de sårade, så som hon hade gjort efter dvärgarnas slag i Djupeklyft. Hon skulle rent

av ha gjort mer nytta där än uppe på muren. Än var det väl inte för sent att svälja stoltheten...?

Men så föll hennes blick på alven Noël. Hur många år hade han levt? Hur många år till skulle han komma att leva? Ändå stod han på muren utan fruktan, redo att offra sitt odödliga liv för de dödliga människornas skull. Vad som än hände idag så skulle alla människor i Tann ändå vara borta nästa sekel och nya människor ha kommit i deras ställe. Men vem skulle ersätta Noël om han stupade? Vem skulle fylla det oåterkalleliga tomrum i världen som hans död skulle skapa? Ingen!

Det var alvernas öde att långsamt tyna bort. De må vara odödliga men mot en plötslig och våldsamt död hjälper inte ens odödlighet. Var det då så konstigt att de vände de plötsliga och våldsamma människorna ryggen för att undvika att dela deras öde? Så länge de levde ensamma på sina öar kunde de ännu ett tag skydda sig från omvärlden och undandra sig döden. Men till slut skulle döden komma också dit. Det var därför som nu Noël och hans fränder stod här och såg döden i vitögat, för att ännu ett tag fördröja den våldsamma dödens oundvikliga ankomst. Hur skulle då hon, en dödlig, kunna dra sig undan och lämna dem ensamma?

Hon började nu förstå varför det var så viktigt för Ale att delta i striden. Han hade i sin naiva dröm om hjältedåd förstått vad hon inte förstått, att enskilda människor faktiskt kunde åstadkomma förändringar för ett helt folk och att enskilda liv i det sammanhanget tedde sig futtiga. Hon drog sitt försilvrade kortsvärd och granskade det noga. Ett liv hade hon re-

dan tagit med det, när hon skyddat alvbarnet Elvin från en hotande orch. Svärdet var nu redo att ta fler liv om det var nödvändigt för att skydda alverna. Frågan var om hon var redo. Hon slöt ögonen och tryckte klingan hårt mot sitt bröst. Var hon redo?

Ett namn. Greve Gyls ord hade träffat Ale rakt i hjärtat. Han kunde inte riktigt förklara varför. Det var som om en bit av honom länge hade fattats och nu äntligen fanns inom räckhåll, som om han äntligen skulle bli hel. Men han hade ju redan ett namn, han var Ale, eller hur? Eller var han det? Han visste ju ingenting om vem han var eller var han kom ifrån. Precis som Minn så var han föräldralös, född av okända föräldrar och uppfostrad av främmande människor i klostret i Gylde. Det enda som han fått med sig från sitt okända förflutna var just namnet Ale.

Men tänk om han inte ens fått med sig det. Hade inte Sartor svärdsmästaren hävdade att Ale inte var hans riktiga namn? Hade inte någon annan sagt till honom att han inte ens hade något namn, att han inte var en man, att han inte var någonting. Hans minnen var vaga och dimmiga. Varför kunde han inte komma ihåg det? Varför fick blotta tanken på det att kännas som en kall hand som slöt sig kring hans hjärta?

Ale försökte skaka av sig de obehagliga funderingarna. I stället sökte han intala sig att det förflutna inte längre betydde någonting. Det var nuet som var det viktiga, nuet var det enda. Hans liv formades inte av något avlägset förflutet utan

vad han gjorde här och nu. Greven hade manat honom att göra sig ett namn och det var precis vad han tänkte göra.

Hans hand vandrade till svärdsfästet och blotta beröringen av svärdet räckte för att lugna honom. Svärdet hörde inte heller till hans förflutna utan hade skänkts till honom av Legim Järnklinga till att utföra lika stora dåd som den gamle krigaren hade utfört. Nu skulle det hjälpa honom att göra sig ett namn!

Greve Gyls hade fört Ale till ett stall där hans springare och livvakter väntade. Till Ales förvåning visade de honom all tillbörlig respekt. Han förstod senare att ryktet om nattens räd mot citadellet hade föregått honom och att det faktiskt inte var grevens förtjänst utan hans egen förtjänst att de respekterade honom. Till och med Gildor, den livvakt som han tidigare varit i delo med och vars plats han nu tog, bemötte honom som en jämlike.

”Ta väl hand om honom”, sade han medan han hjälpte upp Ale på sin häst. ”Jag har ridit honom i många strider och ämnar inte skiljas från honom än. Var bestämd och håll din plats i stridslinjen men håll inte tillbaka honom utan låt honom löpa. Då kommer ingen fiende åt dig och du kan utnyttja hans kraft i dina hugg.”

”Tack, Gildor”, svarade Ale. ”Jag lovar att föra honom tillbaka till dig.”

Gildor nickade bistert men i morgonljuset kunde en glans anas i hans ögon och han klappade hästen en extra gång in-

nan Ale red iväg. Fornmarks ryttarskvadroner stod församlade vid västra stadsporten och lyssnade till grevens brandtal.

”Länge har Fornmarks ryttare sovit men nu är tiden inne att vakna. Våra fäders hovslag från förr ekar ännu över Cindarells slätter. Vi har inte glömt dem och fienden har heller inte glömt dem. I våra fotspår kommer våra söner att följa. Vi älskar dem och fienden fruktar dem. När vi nu rider ut gör vi det inte ensamma. Nej, med oss rider våra begravda fäder och med oss rider våra ofödda söner. För Fornmark och för Cindarell!”

Ryttarna höjde sina svärd som svar och stämde upp i ett trefalt ”Leve konungen”. Ale gjorde detsamma och rycktes med av den hänförda stämningen. Med stigande otålighet betraktade han de ännu stängda stadportarna. Bortom dem väntade döden på många av dem men i detta nu såg han bara hur han skapade sin egen framtid och sitt eget liv.

Orchernas tjut och vapenskrammel ökade ständigt i styrka och de tryckte sig allt tätare och närmare. Snart var hela slätten som en enda svart massa som långsamt kröp mot stadsmuren. Som på en given signal började orcherna plötsligt rusa framåt. De främre leden höjde sina träskärmar som skydd medan de bakre leden svingade sina äntherhakar och höjde sina stormstegar. Alverna svarade omedelbart och som en man med ett pilregn över anfallarna.

Från sin upphöjda position kunde alverna skjuta över träskärmarna och många orcher föll för deras pilar. Men or-

cherna var mångdubbelt fler än alverna och för varje orch som stupade fanns där ett dussin andra redo att ta vid. De svarade också med ett eget pilregn och även om de var mindre träffsäkra än murens försvarare så var det många av deras svartfjädrade pilar som lyckades leta sig in mellan kreneleringarna och träffa sina mål.

Runt omkring Minn föll flera alver för orchernas pilar. De flesta kunde dra ut pilen ur en arm eller en axel och dra sina svärd i stället men där var också en och annan som inte reste sig upp igen. Nu hördes de dova dunsarna av stormstegar som slog emot bröstvärnen och inom kort korsades klingor överallt längs muren.

Alldeles intill Minn hördes ljudet av metall mot sten och när hon tittade ditåt såg hon att en änterhake hade fastnat i kreneleringen. Med bultande hjärta och vapnet i högsta hugg kikade hon över muren och kvävde ett skrik. En hångrinande orch med en sotad huggare mellan sina gula betar mötte hennes blick. Med förbluffande hastighet tog han sig upp för ett rep som änterhaken var fastsatt i och det såg ut som om han illvilligt blinkade åt henne. Med ett tjut av avsky sträckte ut hon armen och högg mot repet med sitt kortsvärd. Den skarpa alvklingen skar med lätthet genom repet och hon hann notera orchens förvåning innan denne skrikande och fåfängt klösande i luften föll till marken.

Minn kastade sig snabbt i skydd igen och undkom med nöd och näppe en eldpil som svischade förbi hennes huvud. För ett ögonblick undrade hon varför den inte hade satt eld på hennes hår men så kom hon på att hon hade kapat det och

tackade sig själv för sin impulsiva handling. Hon såg sig hastigt om men inga fler änterhakar syntes till. Däremot såg hon hur två alver låg orörliga på ett muravsnitt längre bort där en stormstege hade rests.

”Noël!” skrek hon och gestikulerade åt det hållet.

Alven hann se vad hon menade men i detsamma restes en stege mot honom och högst upp på den satt en orch med ett kastspjut och en kroksabel i händerna.

”Täck den!” skrek han tillbaka, lade undan bågen och sköt ut sitt svärd mot den inkommande fienden.

Orchen såg inte stöten förrän det var för sent och föll med sådan kraft på den mötande klingan att han genomborrades. Medan Noël kämpade med att få loss sitt svärd igen sprang Minn hukande bort mot den övergivna mursektionen utan att egentligen veta vad hon skulle göra.

Hon hann inte mer än komma fram förrän ett ringbrynjeklätt ben och en naken fot stack fram mellan kreneleringarna och instinktivt svepte hon med kortsvärdet åt det hållet. Hon kände hur den skar genom något och hur en tjock vätska träffade henne i ansiktet. När hon tittade upp såg hon hur en orch hade hoppat ned på bröstvärnet framför henne men han blödde ymnigt från hälen och stod nu och svajade på kanten. Bakom honom var ännu en orch på väg upp.

Utan att förlora någon tid knuffade Minn undan den förste orchen så att han handlöst föll ned på insidan av muren och stötte sedan sitt kortsvärd mot den andre. Denne såg henne aldrig komma och klingan trängde in genom hans öga och

djupt in i hans skalle. Äcklat drog Minn ut kortsvärdet igen men inte bättre än att hon föll omkull utan att kunna hindra en tredje orch från att ta sin fallne kamrats plats. Med ett triumferande skratt höjde orchen sin tunga spikklubba över Minn och hon höjde förtvivlat sitt vapen som skydd.

Men skrattet fastnade bokstavligen i halsen. En kvick svärdstöt trängde in i nacken och ut genom andra sidan och orchen föll som en klubbad oxe. Minn såg upp och mötte Noëls blick.

”Väl kämpat, *mayëlwa*”, sade han, kastade en snabb blick ut över stegen och sparkade sedan undan den. ”Vi har utfört vår plikt, nu är det dina fränders tur.”

I detsamma ljöd ett stridshorn nedanför muren, tätt följt av klapprande hovar. Rytteriets utfall hade inletts!

Ale betraktade med stigande spänning hur stadsportharna långsamt öppnades. Fram till nu hade han hört orchernas vildda stridstjut på andra sidan dem och känt mer än hört de tunga stötarna av en murbräcka mot det massiva träet. Men trots den febrila aktiviteten runt omkring dem, både bland bågskyttarna på murarna och de utkommenderade eldsläckarna på gatorna och taken, så hade ryttarna hållit sig stilla och väntat, väntat på att orchernas anfall skulle brytas och turen komma till dem. Den stunden var inne nu.

När portarna gled upp skymtade han de många vågorna av orcher. Men också de kraftigaste vågorna måste till slut ge upp och återvända varifrån de kommit och detsamma gällde

orcherna. Deras kraftiga anfallsvåg hade slagits sönder mot murarna och de var inte längre på väg mot staden utan bort från den. Nu var det deras tur.

”För Fornmark och Cindarell!” skanderade ryttarna vid alla Tanns stadsporthar samfällt och stormade sedan ut.

Ale behövde aldrig mana på sin häst. Så väl stridstränad var den att den kände striden som nalkades och kastade sig ut i den lika ivrigt som en jakthund som fått vittring på en räv.

”Marsch marsch!” kommenderade greven och ryttarna spred ut sig och formade en enda lång linje. Sedan skakade slätten av hundratals hovar som galopperade mot de flyende orcherna.

Några av dem insåg vad som höll på att hända och försökte sätta sig till motvärn med långa pikar. De fälldes emellertid snabbt av alvernas vaksamma bågskyttar och därefter dundrade ryttarna obehindrat genom orchernas flyende led.

Ale följde Gildors råd och lät hästen springa fritt. Han förvissade sig om att han hade ryttare både till vänster och höger om sig och fokuserade sedan på de flyende orcherna rakt framför honom. Med en svepande rörelse högg han mot den första men underskattade fullständigt hästens fart och missade grovt sitt mål.

”Håll ned svärdet!” röt ryttaren intill honom. ”Låt hästen göra jobbet!”

Ale svor för sig själv men gjorde som han sade. Den här gången träffade svärdet en springande orch i nacken med sådan fart att huvudet klövs och dess vita inre sprutade. Äcklat

tittade Ale bort och missade därmed hur näste orch försökte kasta sig upp på hans häst. Hästen var dock för snabb och orchen hamnade i stället under hovarna, rullade runt på marken och blev liggande orörlig i en hög av blod och uppfläkt kött.

Allting gick så snabbt och innan Ale visste ordet av så hade de ridit förbi orcherna och befann sig nu i deras flyktväg.

”Helomsväng!” löd nu grevens kommando och som en enda kropp företog ryttarna en stor sväng och red tillbaka mot de flyende orcherna.

Ales häst följde de andra hästarnas rörelser och han kunde inte annat än förvånas över hur väl tränad den var. Inte sedan han stred i dvärgarnas täta formationer hade han upplevt en sådan väldisciplinerad attack.

När orcherna såg dem komma utbröt panik bland dem. Några försökte springa åt sidan, medan andra vände om helt men resultatet blev bara att de kolliderade med de bakre leden som ännu inte uppfattat den nya faran. In i detta kaos red så Fornmarks ryttare med samma blodiga resultat som vid första chocken. Detta var inte strid, det var slakt!

Men ryttarna var få och orcherna många. Ale hade sedan länge tappat räkningen på hur många vändor de hade ridit och ändå tycktes orchernas led aldrig tunnas ut. Nu började också deras panik att lägga sig. Spridda grupper hade lyckats förskansa sig i gårdar och boningshus där de var mindre åtkomliga för ryttarnas attacker. För stunden var de inringade men i säkerhet. De hade också fått fram sina pikar och arm-

borst och utgjorde nu en dödlig fara för varje ryttare som närmade sig. Flera hade redan sett sina hästar stupa under sig och greve Gyls höll förtörnat tillbaka sina män.

”Fördömt!” utbrast han. ”Trumpetare! Signalera avsättning. Vi måste göra slut på dem man mot man. Detta kommer att bli ett blodbad utan dess like!”

Ale hörde greven ord och hans grepp om svärdet hårdnade. Det hade varit en sak att rida ikapp dem bakifrån men att konfrontera dem till fots framifrån lät som rena självmordet. Om inte skäktorna skulle göra slut på dem så skulle deras underlägsenhet i manskap göra det. Men de hade inget val, om de inte handlade snart så skulle orcherna samla mod nog att bryta genom deras linjer och nå säkerheten i skogarna. Då skulle varken alver eller människor kunna slå sig fram till Västmark på många år. Medan trumpetarens signal ljöd ställde sig Ale för den slutliga striden.

Det var inte bara Ale som var bekymrad över situationen. På stadsmurarna hade alverna med stigande oro betraktat slaget.

”Varför slåss de inte längre?” frågade Minn Elendor.

”Hertigen har drillat sina orcher väl”, svarade alvkonungen sammanbitet. ”Så länge paniken behärskade dem flydde de likt råttor.”

”Men trängd i hörnet biter råttan katten”, mumlade Minn. Elendor såg på henne med ett höjt ögonbryn.

”Vad menar du med det?”

”Åh, det är bara ett cindariskt talesätt. När vi inte längre kan fly så slåss vi.”

”Men när ni kan fly så gör ni hellre det än slåss?” kommenterade alvkonungen syrligt.

”Gjorde inte ni detsamma när Tanns portar öppnades för er?” kunde Minn inte låta bli att replikera i samma ton.

Elendor skulle just till att svara då Noël bröt in.

”Äldste”, sade han. ”*Mayëlwas* ord är både djupa och visa.”

”Skulle vi låta öppna stadsportarna för svartfolken?”

”Inte stadsportarna men väl broarna över floden. Om flyktvägen dit öppnas kanske orcherna väljer den framför strid. Då kan ryttarna angripa dem bakifrån medan vi håller broarna framifrån.”

Alvkonungen rynkade på pannan.

”Jag tror bestämt min maka Anoël talar genom dig ibland, Noël. Nåväl, sammankalla våra fränder. Må flodens vatten rena Östmark från dessa svartfolk.”

”Herr greve”, sade Ale försiktigt. ”Alverna lämnar Tann och jag ser Minn bland dem.”

”Han har skarpa ögon”, menade greven. ”Sällar de sig till oss?”

”Nej, de rör sig uppåt floden, längs flodbädden”, svarade Ale förbryllat. ”Och jag ser att Minn signalerar åt oss.”

”En dam full av överraskningar minsann. Vill hon kalla oss till floden?”

”Oss eller... kanske orcherna”, föreslog Ale. ”De vill kanske locka dem i en fälla.”

Greve Gyls begrundade Ales ord.

”På min ära”, sade han. ”Föga ridderligt men i krig och kärlek heter det ju. Detta kommer förvisso inte att bli Fornmarks finaste stund men kanske den mest givande. Trumpetare, signalera uppsittning igen. Ryttnästare, formera för en skenattack till trehundra fots avstånd följd av fingerad reträtt. Låt orcherna för en stund tro att de avgått med segern.”

Med ryggen mot floden översåg greven hur cirkeln sakta slöts runt de förskansade orcherna och höjde sedan handen.

”För Fornmark och Cindarell!” ropade han ut och under rungande bifall stormade ryttarna in mot mitten.

Orcherna höjde sina pikar som svar och redan från långt håll avfyrades de första skäktorna mot dem. Men lika rasande som anfallet kommit, lika plötsligt upphörde det trehundra fot från orcherna och ryttarna drog sig tillbaka under till synes oordnade former. På Ales sida bröts linjen fullständigt och en stor lucka mot floden blottades. Effekten lät inte vänta på sig.

De närmaste orcherna tjöt i triumf och störtade huvudstupa mot luckan och andra följde raskt deras exempel. Enstaka befallningar vrålades ut men den väldiga stormfloden lät sig inte hejdas. De hade inte längre fienden för ögonen, bara den hägrande friheten bortom broarna.

”Helomsväng!” kommenderade greven och de ryttare som alldeles nyss dragit sig tillbaka med svansarna mellan benen vände plötsligt om och gick till förnyad attack. ”Driv dem mot floden!”

Orcherna fanns sig med ens avskurna från sina förskansningar och skyndade på sin flykt än mer. Efterslänt-rarna höggs skoningslöst ned av de framryckande ryttarna men de flesta hann fram till floden och en vild kamp utbröt om de trånga broar och spångar som ledde över den. Plötsligt reste sig en lång linje av alviska bågskyttar på andra sidan floden och lät avfyra sina dödliga projektiler in i den fullständigt överrumplade massan.

Än en gång och med förnyad styrka grep paniken tag i svartfolken. Några försökte desperat tränga sig fram till de alldeles för få broarna och spångarna men genomborrades av pilar och inom kort var alla överfarter blockerade av döda kroppar. Andra kastade sig i floden men de få som inte blev flodens rov blev ett lätt byte för bågskyttarna på andra sidan. Åter andra försökte slå sig tillbaka till förskansningarna men reds ned till siste man. När lugnet till slut lade sig över slätten stod inte en enda orch upp längre. Slaget vid Tann var över. Hertigarnas mödosamt hopsamlade och drillade armé hade rönt samma öde som sina herrar.

20. Intåget i Hemm

”Om du vill lära känna en man, lär först känna hans kvinna.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Slagets två segerherrar gick varandra till mötes med lugna och värdiga steg. Greve Gyls av Fornmark hade klivit av sin häst medan alvkonungen Elendor av Sagoöarna hade lagt av sig sina vapen.

”Cindarells folk kommer länge att tala om alvernas hjälp i nödens stund”, inledde greven högtidligt. ”Vi kan lämna slagfältet med högburna huvuden.”

”Jag tackar er, herr greve”, svarade alvkonungen. ”Tyvärr kan jag inte säga detsamma om mina fränder. Många av dem kommer aldrig att lämna slagfältet, än mindre tala om vad som här skett.”

”Både människor och alver har stupat idag men deras minne kommer att leva så länge Cindarell består.”

”Förvisso, men människorna kommer åter medan alverna tynar bort. Det är vårt öde.”

”Man förtalte oss att ett alvbarn har fötts bland er. Bringar inte det hopp också för alverna?”

”Ett barns ankomst förslår inte långt när så många lämnat oss. Vi måste därför återvända till våra öar och se om våra skadade. Sagoöarna förblir vårt land och där kan vi leva trygga. En dag kommer dock Elvin och hans efterkommande att fara till ert land och med ert folks välsignelse åter uppfylla era skogar. För vår del är kriget över.”

Greven nickade fundersamt.

”Vi förstår. Det hade annars varit gott att marschera in i Hemm sida vid sida, till varnagel för rikets fiender och för att påvisa att segern icke blott är människornas. Men var viss om att ingen möda ska sparas på att ge alverna den ära som alverna tillkommer.”

”Jag tackar er åter, herr greve. Er anfader skulle ha varit stolt över er.”

Elendor vände sig så till Minn.

”Människodotter”, sade han. ”För många sekler sedan lämnade vi detta land för att aldrig mer beblanda oss med människorna. När vi nu åter far så är det bara landet vi lämnar och inte människorna. Jag vet att du ansätts av frågor och att du tror dig kunna finna svar hos oss. Jag ber dig därför följa med oss så att du kan lära känna oss och vi kan lära känna människorna. Min drottning Anoël trodde redan när hon såg dig att du kan överbrygga skillnaderna mellan alver och människor och nu tror också jag det.”

Han räckte henne handen.

”Följer du med oss?”

Minn höjde instinktivt handen först men tvekade sedan att fatta alvkonungens hand. Hon försökte möta Elendors blick men den vilade inte på henne utan mot havet och de fjärran Sagoöarna. Han var redan tillbaka i sitt land men var var Minn?

”Minn!” utbrast Ale. ”Du tänker väl inte fara?”

Minn gav honom en sorgsen blick.

”Jag måste”, svarade hon matt. ”Vi har talat om det här förut. Jag hör inte hemma här.”

”Men du hör väl inte hemma där heller?”

Ale hade rätt. Hon var uppvuxen i Cindarell och både Elendor och Anoël hade gjort klart för henne att hon inte hörde hemma där. Men ändå...

För ett hastigt ögonblick återupplevde Minn sin vandring genom alvernas lummiga skogar och sin vistelse i deras välkomnande jordkolor. Det hade känts annorlunda men inte främmande, ovanligt men inte obekant. Hade hon i någon avlägsen barndom varit där förut, fanns det i hennes okända ursprung någon länk till de odödliga alverna? Elendors tidigare så högdragna bemötande hade fått henne att förkasta alla sådana tankar men innerst inne hade ändå en känsla dröjt sig kvar, en känsla av samhörighet. En hemkänsla.

Men alla dessa tankar och känslor behöll Minn inom sig. Hur skulle hon kunna förklara för andra vad hon själv inte förstod?

”Nej”, sade hon bara. ”Men jag kan kanske förstå var jag hör hemma någonstans.”

Ale tittade uppgivet på henne. Han försökte säga någonting men tycktes inte finna några ord. Till slut bröt greve Gyls tystnaden med en harkling.

”Än är inte striden över. Vi måste snarast föra armén och flottan till Marks huvudstad Hemm och avväpna de anhängare som hertigarna kan ha kvar. Varken tid eller resurser kan avvaras till någonting annat.”

Han vände sig till Ale.

”Unge Alemon, väl har han kämpat och ett namn har han gjort sig. Det förringar inte dagens insats om han nu väljer att stanna.”

Ale tvekade men Minn rusade fram till honom.

”Nej, Ale”, sade hon bestämt. ”Kasta inte bort dina drömmar för min skull. Det är min väg som leder till alverna och den vet jag ingenting om. Din väg däremot är ärofylld och leder tillbaka till Serena. Jag skulle aldrig kunna förlåta mig själv om du valde bort den.”

Ale tog hennes hand i sin och såg henne djupt i ögonen. Hans läppar rörde sig tyst, som om han försökte samla mod att säga någonting, men Minn förde ett finger till hans läppar.

”Far!”, sade hon bestämt. ”Om ödet vill så kommer våra vägar att korsas igen.”

Ale svalde hårt men nickade till slut instämmande.

”Det kommer de”, sade han bestämt. ”Vare sig ödet vill det eller inte.”

Han gjorde en ansats att vända sig om men tycktes komma på något och tog i stället fram en märklig tingest ur fickan, en liten stenskiva försedd med små inskriptioner.

”Det här är ett föremål jag hittade i Tanns citadell. Rådets talman kallade det för en fjärrskrivare. De säger att det finns en likadan i Hemm och att de kan utbyta tecken med varandra.”

Han överräckte den till Minn.

”Jag vill att du tar den. Om vi hittar den andra så kommer vi åtminstone att kunna prata med varandra trots de många mil som kommer att skilja oss åt.”

Minns log och tog tacksamt emot den.

”Jag har en sak till dig också. Som minne av mig. Alverna tog vara på den åt mig.”

Med de orden räckte hon fram en fläta av silverblont hår, det hår som hon i vredesmod skurit av sig under krigsrådet.

”Tack”, sade Ale med grötig röst. ”Inte för att jag behöver den för att komma ihåg dig men... tack.”

Nu kunde Minn inte heller hålla tillbaka tårarna och i brist på ord omfamnade hon honom. Ale tryckte henne hårt till sig och hon kunde hans kropp mot sin, hans hjärtas slag och tunga andedräkt och till och med hans stickiga skäggstubb. Nog hade han blivit man alltid, på många sätt. De höll om varandra länge och den här gången kom sig inte ens greve Gyls för att avbryta dem.

Till slut skildes de i alla fall motvilligt från varandra och gick var och en åt sitt håll, Ale mot ryttarna med blicken vänd västerut och Minn till alverna med blicken vänd österut.

De följande dagarna försvann som i ett töcken. Ale red hela tiden i greve Gyls närhet men talade inte med någon och ingen försökte heller tala med honom. För varje steg som hästen tog så kom han längre bort från Minn men i tankarna var han ännu kvar hos henne. Varför var det så svårt att skiljas från henne? Hade han inte uppnått allt han drömt om? Han hade utfört hjältedåd, han hade räddat riket, han hade gjort sig ett namn. När de väl var tillbaka i Serena skulle hans ryk-

te sprida sig över hela Cindarell. Vad mer kunde han önska sig?

Han kände mycket väl till svaret men ändå hade han så svårt att formulera det för sig själv. Skulle han verkligen vilja byta bort allt detta för att få vara med Minn i stället? Känslorna sade ja och förnuftet sade ja men trots det ansattes han av tvivel. Varför? Var det Minn han tvivlade på? Nej, han hade ju inte så mycket som sett åt en kvinna utan att medvetet eller omedvetet göra en jämförelse med Minn, en jämförelse som alltid utfallit åt Minns fördel. Det var snarare sig själv han tvivlade på. Vad hade han, en enkel och obetydlig yngling, att erbjuda henne? Ingenting.

Hon hade ju också avvisat honom, vilket tydde på att han inte var tillräcklig i hennes ögon. Men hade inte också han haft svårt att närma sig henne? Hade han ens förklarat sina känslor för henne? Kanske var det därför han med sådan iver ständigt sökte faran? För att bevisa att han var henne värdig. Men vem försökte han övertyga. Henne eller sig själv? Eller båda?

Åh, varför skulle livet vara så komplicerat. Osökt rörde sig hans hand mot svärdsfästet. Hur mycket lättare var det inte att möta en fiende i strid än någon man tyckte om? Var det därför som svärdets förre herre Legim hade valt krigets väg utan någon kvinna vid sin sida? Eller fanns det andra förklaringar? Lika lite som Ale hade yppat sina känslor för Minn, lika lite hade den dystre krigaren yppat sina känslor för honom. Nu när Ale tänkte efter, hade inte Minn talat om Legims känslor, som om hon anat en hemlighet hos den nu dö-

de svärdsmästaren? Men hur mycket Ale än försökte rannsaka sitt minne så kunde han inte erinra sig hennes ord. Kanske spelade hans känslor honom helt enkelt ett spratt.

Nej, det här dög inte! Han kunde inte ha sina tankar på annat håll när så mycket fortfarande stod på spel. Än kunde det finnas spridda grupper av svartfolk i skogarna. Än kunde hertigarna ha hämndlystna anhängare i Hemm. Han måste vara på sin vakt. Genom att intala sig detta lyckades Ale tvinga tillbaka tankarna och fokusera på det som hände i detta nu och i hans omedelbara närhet. Men det dröjde aldrig länge förrän tankarna åter för iväg och så höll det på hela ritten genom Mark och ända fram till huvudstaden Hemm.

Återseendet av de höga stadsmurarna återförde åtminstone för stunden Ale till verkligheten. Så lång tid hade förflutit sedan de lämnat Hemm bakom sig i sällskap av kunskaparen Bard Falköga och så mycket hade hänt sedan dess. Alvbarnet Elvin hade återförts till sina föräldrar, svartfolken hade besegrats och de båda hertigarna hade störtats och pliktat med sina liv för sitt förräderi. Hur skulle de nu tas emot av hertig Haralds undersåtar, här i hjärtat av hans hertigdöme? Samma fråga måste flera av greve Gyls män ha ställt sig och livvakten Gildor var den som till slut ställde den högt.

”Ers Nåd”, sade han. ”Vad är er befallning nu?”

”Vi är konungens ställföreträdare i Mark nu och vi rider under hertigdömets fanor. Vi rider in, om än under vaksamhet.”

De red fram mot stadsporten till ett fåtal bönders och stadsbors förvåning. Storögda och gapande betraktade dessa hur leden av ryttare och fotsoldater marscherade in i deras stad. Några stadsvakter syntes dock inte till och ingen försökte heller hindra deras inträde. Tvärtom var gatorna ovanligt tomma, trots att dagen ännu var ung och staden borde sjuda av liv, och de få som fanns där drog sig snabbt undan när de red förbi. Ale noterade att det var företrädesvis stadens fattiga som dröjt sig kvar, som om de mer bemedlade hade anat att fara var på färde och tagit sin tillflykt från Hemm i väntan på att stormen skulle driva förbi.

”Illavarslande är detta”, anmärkte greve Gyls. ”Låt oss omedelbart rida till hertigens slott.”

Inte heller vid slottet syntes några vakter till och de kunde obehindrat rida genom porten, sitta av och kliva in i det kusligt tomma herresätet. Slottet föreföll övergivet och deras fotsteg ekade ensamma genom ödsliga salar och korridorer. Plötsligt nådde dem det klirrande ljudet av flaskor och glas som slogs mot varandra. De styrde raskt stegen åt det hållet och slog upp en dörr som visade sig leda till en bankettsal. Där inne satt ett antal personer med flera halvtomma vinflaskor framför sig och än fler urdruckna vinglas.

”Ragnvald!” utbrast Ale, som bland dem hade igenkänt den jovialiske gamle adelsmannen som stannat kvar hos hertig Harald som gisslan.

”Alemon, min vän”, sludrade Ragnvald. ”Välkommen att förena dig med oss. I eder frånvaro har vi löst alltsammans.”

”Hur menar du?”

”Jo, min vän, kan du tänka dig. ”Hertigens son är inte alls hertigens son. Det är ett alvbarn. Amman här har förtäljt allt.” Han pekade på en medelålders fryntlig kvinna som satt vid hans sida. ”Fröken Nora har hållits fångslad alldenstund hertigen önskade dölja sanningen men befriades när slottet utrymdes.”

”Utrymdes?” frågade greve Gyls skarpt.

Ragnvald, som först nu blev varse grevens närvaro, reste sig hastigt.

”Var hälsad, herr greve”, sade han och ansträngde sig för att hålla rösten stadig. ”Vi var av uppfattningen att ni var i Tann tillsammans med hertig Harold. Är Hans Nåd också här?”

”Varken Harold eller hans bror Harald kommer att återvända till detta slott”, yttrade greven torrt och betonade särskilt deras namn, som för att understryka att han utelämnade deras titlar. Adelsmannen tycktes förstå antydningen och svalde hårt. ”Vem lät utrymma slottet och varför?”

”Ers Nåd”, svarade Ragnvald med darrande röst. ”Västmarks armé och flotta lämnade Hemm tidigt i morse. De förväntade sig att Östmarks styrkor skulle ansluta.”

”Vafalls?” utbrast greven. ”Varåt då?”

Adelsmannen dröjde med svaret och när det väl kom vågade han inte möta greve Gyls blick.

”Till Serena, Ers Nåd.”

Greve Gyls stirrade misstroget på honom.

”Omöjligt”, fick han fram. ”Hertigarna är döda. Vem kommanderar Västmarks armé och flotta i deras ställe?”

Ragnvald dröjde nu ännu längre med svaret.

”Med all respekt, herr greve, men vi förstår inte vad ni menar”, sade han till slut. ”Västmarks armé och flotta kommanderas ännu av Harald.”

Nu var det grevens tur att bli svarslös.

”Hertiginnan”, fick han fram till slut. ”Var är då hertiginnan?”

”Hon följde också med”, herr greve.

Svaret fick greven att tappa det sista av sina manér.

”Hur är det möjligt att en falsk hertig förmår föra bort en värnlös kvinna mot hennes vilja utan att en enda man ingriper?” utbrast han indignerat.

Den stackars Ragnvald vågade inte längre svara men den gamla amman Nora gjorde det i hans ställe.

”Det var snarare tvärtom”, sade hon lakoniskt. ”Hertiginnan såg varken värnlös eller ovillig ut.”

21. Lögner och sanningar

”Varför pratar kvinnor så mycket?” frågade maken sin maka.

”Därför att män lyssnar så lite”, svarade maken sin make.

Ur Maka föredrar kaka, ett traditionellt cindariskt folklustspel

”Mitt barn, vad har du gjort med ditt hår?”

Alvdrottningen Anoël var den första att ta emot dem när de landsteg på Sagoöarna och hennes första ord riktade sig inte till sin make utan till Minn. I sin famn bar hon den sovande Elvin.

”Det hör till det förflutna”, svarade Minn. ”Det är för att blicka framåt som jag har återvänt till er.”

Anoël gav Elendor ett frågande ögonkast men han mötte inte hennes blick utan vände sig i stället mot havet.

”Det är som hon säger”, sade han till slut. ”Det är tid att blicka framåt.”

Under vandringen genom skogarna redogjorde Minn och Anoëls broder Noël omväxlande för hur alliansen mellan alver och människor blivit till och hur de sedan besegrat orchererna utanför Tann. Elendor höll sig dock för sig själv och yttrade intet. Alvdrottningen lyssnade uppmärksamt och nickade flera gånger instämmande men ställde inga frågor. När de väl var framme vid den glänta där Minn först hade träffat kungaparet förde Anoël henne avsides.

”Kom, mitt barn”, sade hon. ”Ditt hår behöver tas om hand och jag har förstått att du har mer att berätta än vad du har sagt.”

Hon förde Minn till den jordkula där de hade samtalat med varandra sist och där de också hade tagit avsked av varandra. Då hade Minn inte trott att hon någonsin skulle återvända. Ändå befann hon sig redan här igen. Så svårt att det var att råda över sitt öde. Anoël lade varsamt Elvin till ro och tecknade åt Minn att sitta ned. Utan ett ord började hon sedan lugnt kamma igenom hennes hår, som för att ge Minn

den tid hon behövde för att inleda samtalet. Minn tog ett djupt andetag.

”Jag skulle hälsa från någon”, började hon försiktigt. ”En människa från Mark, Bard Falköga.”

För ett ögonblick så stannade kammen i sin rörelse men fortsatte sedan som om ingenting hänt.

”Jag förstår att det inte är en vän till dig”, sade alvdrottningen stillsamt.

”Vi skildes inte åt som vänner”, medgav Minn. ”Han var hertig Haralds hantlangare och försökte ta Elvin ifrån oss. Han försökte till och med döda mig. Men han räddade också mitt liv en gång och utan hans hjälp hade vi kanske inte segtrat vid Tann.”

”Inte heller vi skildes som vänner”, sade Anoël frånvarande. ”Han var Marks sändebud hos oss men vi anade tidigt att han hade andra syften. Han avvisades därför långt före Elvins födelse.”

Minn slogs av en tanke.

”Var det han som sedan förde bort Elvin från er?”

Anoël dröjde med svaret.

”Nej, mycket kan han anklagas för men något sådant skulle han aldrig göra, han skulle veta.”

”Veta vad då?”

Den här gången dröjde alvdrottningen ännu längre med svaret.

”Det hör också till det förflutna”, sade hon till slut. ”Alver och människor må närma sig varandra och lära sig av varandra men våra öden förblir åtskilda. Det är kanske bäst så.”

Minn rynkade på pannan. Det var Anoël som talade men med Elendors ord. Det var någonting som hon dolde för henne. Minn hann emellertid inte fråga alvdrottningen närmare om saken ty plötsligt fångades hennes uppmärksamhet av en rörelse. Det var stenskivan som Ale hade skänkt vid deras avsked. Visaren hade ryckt till och rörde sig nu långsamt runt.

”Fjärrskrivaren!” utbrast hon. ”Det måste vara Ale.”

Hon ryckte till sig den och följde noga visarens rörelser. Men ju mer hon studerade den, desto mer besviken blev hon.”

”Dåliga nyheter?” undrade Anoël.

”Ja... nej... han skriver bara att de är på väg till Serena och kungen och ber mig följa efter så fort jag kan.”

”Var det inte så du ville ha det? Att din vän skulle fara till er huvudstad?”

”Jo, men jag hade hoppats på ett mer... personligt meddelande”, suckade Minn och lade ifrån sig skivan.

Alvdrottningen fortsatte att kamma igenom Minns hår under tystnad.

”Ert sätt att uttrycka er förefaller ha många bottnar”, sade hon försiktigt. ”Ord som för oss inte betyder någonting särskilt kan för er betyda allt från tillgivenhet till avståndstagande. Hur kan ni veta vad ni menar?”

Frågan förvånade Minn. Det var en fråga hon hade kunnat vänta sig av någon som var yngre, inte av en dam med många seklers erfarenhet. Men den verkade vara uppriktigt menad.

”Det känner man”, svarade hon. ”Jag kan inte förklara det bättre än så.”

”Känslor alltså”, fortsatte Anoël drömmande. ”Ännu en sak som skiljer alverna från människorna.”

”Men nog kan väl alverna ha känslor för varandra? Har inte du och Elendor varit ett par under många människors livstid?”

”Förvisso, men en eld som vet att den ska brinna länge brinner heller inte häftigt. Håller du av Ale?”

Det plötsliga bytet av ämne överrumplade Minn.

”Ja”, svarade hon innan hon hann tänka sig för. ”Jag menar, jag tror det i alla fall.”

”Du tvekar. Era känslor ger er alltså inte heller några säkra svar.”

Minn visste inte vad hon skulle svara på det. Vad försökte alvdrottningen säga egentligen? Vad var det för tankar som rörde sig i hennes huvud? Men hon hann inte tänka närmare efter på det för plötsligt trycktes kammens tänder mot hennes hårbotten med sådan styrka att det gjorde ont. Anoël där- emot tycktes inte ens märka det.

”Vad är det för märke du har i nacken?” frågade hon häftigt.

”Blåmärket? Jag vet inte. Jag har haft det så länge jag kan minnas. Jag antar att jag slagit mig som liten.”

”Det är inget blåmärke, det är ett födelsemärke, och jag har sett det förut.”

Minn andades häftigt.

”Har du? Var då någonstans?”

Anoël rätade hastigt på sig och tog upp Elvin i sin famn igen.

”Följ mig! Det är hög tid att berätta hur sammantvinnade alvers och människors öden faktiskt är.”

Minn förstod ingenting men följde alvdrottningen. Till hennes förvåning klev de in i en jordkula där Elendor satt och han såg lika förvånad ut han.

”Maka, vad vill detta säga?” frågade han förebrående. ”Varför för du en människa dit blott vår familj har tillträde?”

”Jag gör ingenting som jag inte gjort förut, käre make”, svarade Anoël med en skärpa i rösten som varken Minn eller Elendor var vana vid. ”Vi behöver samtala.”

Alvkonungen rynkade på pannan men bjöd henne med en gest att fortsätta.

”Nåväl, kära maka, vad önskar du veta?”

”Jag önskar veta, käre make, hur det kommer sig att en dotter av människornas folk kan ha ett likadant födelsemärke som alvernas konung.”

Alvdrottningens ord hade uttalats med ett upphöjt lugn, som om de inte hade rört någonting särskilt, men effekten av dem var slående. Den vanligtvis så oberörde Elendor tog ett steg bakåt och tvingades ta stöd för att inte sjunka ihop. Hans ansiktsuttryck förvreds, hans bröst hävdades och han tog flera djupa andetag innan han förmådde svara. Det var som om all kraft i ett slag hade lämnat honom. Minn själv flämtade häpet till. Menade Anoël verkligen att...?

”Det är omöjligt”, fick han fram till slut. ”Det är inte vårt öde. Alver och människor kan inte få avkommor.”

”Kan inte eller får inte?” frågade Anoël retoriskt och övergick sedan till ett mer försonligt tonfall. ”Käre make, du är den äldste av oss och ser längst av oss alla. Det är dig och din vishet som vi vänder till oss när vi försöker förstå och uttyda naturens vilja, hennes avsikt med oss. Men kanske gör denna din förmåga att se långt dig blind för det som finns i din omedelbara närhet. Kanske är det så att vi likt allt annat i naturen ska ge avkall på vår odödlighet, kanske är det genom människorna som alverna ska leva vidare.”

”Nej!” avbröt Elendor med förnyad kraft. ”Det finns ännu hopp. Elvin, vår son, är den som ska föra vårt arv vidare. Han ska bli den förste i en ny generation alver som kan sprida sig över världen. Genom honom ska de rena och obefläckade alverna leva vidare.”

Alvdrottningen suckade djupt och sänkte blicken mot marken.

”Jag var rädd att du skulle säga så men den här gången kan jag inte längre dölja sanningen för dig. Käre make, du ska veta att Elvin förvisso har fötts ur min kärlek till dig men han har inte fötts ur vår kärlek. Elvins far är inte du utan en man av människornas folk.”

Den här gången var Elendor tvungen att sätta sig ned. Han fick inte fram ett ljud utan kunde bara stirra på sin maka med en vädjande blick som tycktes bönfälla henne om att ta tillbaka sina ord. Men Anoël fortsatte obarmhärtigt.

”I ditt hjärta anade du det säkert redan då. Varför skulle du annars ha skickat bort hertigens enögde sändebud? Ja, Elendor, det är Bard Falköga som är fadern, inte du. Vad har du i din vishet att säga om det?”

Minn tappade nästan andan när hon hörde det. Bard Falköga? Elvins far? Hur var det möjligt? Det snurrade i huvudet på henne av frågor men hon vågade inte avbryta deras samtal.

”Varför?” var allt alvkonungen med matt röst lyckades pressa fram.

Anoël ryckte på axlarna.

”Varför? Kanske var det i vredesmod över dina snedsteg. Du ska inte tro att du lyckades hålla dem hemliga för mig. Eller kanske var jag själv nyfiken på vad det var hos människorna som lockade dig och dina gelikar så. Det var Bard själv som tog första steget, kanske ingick det i hans uppdrag att så split mellan oss. Hur som helst så lät jag honom tro att han förförde mig och i mig avla Elvin.”

”Vrid inte om kniven i såret”, stönade Elendor. ”Varför lät du mig tro att jag var fadern?”

”Därför att du längtade så efter en avkomma. Du har inte sett det själv men jag som så länge levt vid din sida har sett det. Jag har sett hur dina sinnen tyngts och ditt omdöme grumlats. Jag har sett hur du fjärrmat dig från naturens andra skapelser och börjat betrakta dem med avundsjuka och rädsla. Jag har sett hur din oro för framtiden fått dig att glömma nuet. Det var därför, käre make, som jag ville uppfylla din önskan och ge dig det du så innerligt åstundade. Tro mig, allt jag gjorde var av kärlek till dig.”

”Men varför en människa?”

Alvdrottningen betraktade sin make med ett medlidsamt ansiktsuttryck.

”Jag plågar dig, käre make. Orkar du med en sanning till?”

”Det gör ont att se ljuset efter mörkret”, svarade Elendor men nickade sammanbitet.

”Vet då att jag inte är den första alvkvinnas som fått ett barn med en människa. Min syster Anelda anförtrodde mig sin mörka hemlighet innan hon tynade bort.”

”Anelda? Men hon dräptes ju av människorna.”

”Nej, inte av människorna allena, alverna bär också skuld till hennes död. Min stackars syster blev offer för en mans våldsamma lustar men levde länge nog för att framföda frukten av deras förbindelse. Hon visste dock att varken alver eller människor skulle acceptera henne och hennes barn och

sålunda berövad både rötter och ljus förmådde hon inte längre leva.”

”Hur kunde hon tro något sådant?” utbrast Elendor. ”Vad blev det av barnet?”

”Aneldas farhågor besannades i hennes barns öde. Alverna avvisade henne och mot människorna hyste hon det mörkaste hat. Barnets namn var Morvana och det var du själv som förnekade att hon var alvers avkomma.”

Alvkonungen tog emot sanningen utan att röra en min eller yppa något ord men han var askgrå i ansiktet och djupt försjunken i funderingar. Anoël ställde sig framför honom med Elvin i famnen och Minn vid sin sida.

”Jag har ingenting mer att säga dig”, sade hon. ”Det är bara du själv som kan bestämma hur du vill ta till dig mina ord. Naturen har skänkt oss dessa två barn. Vill du avvisa den pojke du hållit för din son eller ta emot den flicka som visat sig vara din dotter? Vill du förbli barnlös eller vill du betrakta dem som *mayëlwin* och *mayëlwa*?”

Elendor svarade inte utan stirrade bara tomt framför sig.

”Far?” frågade Minn med skälvande röst och räckte honom provande sin hand. ”Tidigare räckte du mig handen som en vän. Nu räcker jag dig handen som en... dotter.”

Minn hade svårt att få fram orden. Far. Dotter. Så främmande de lät i hennes mun. Hon hade ju aldrig vetat vad det innebar att ha en far eller vara en dotter. Långsamt mötte alvkonungen hennes blick.

”Så många mansåldrar som jag har levat”, mumlade han. ”Ändå har livet inte förberett mig för detta som för människorna ter sig så naturligt.”

Till slut reste han sig upp och fattade Minns hand med ett matt leende.

”Kanske har jag trots allt mycket att lära av människorna. Kära maka, vi har båda sökt uppfylla naturens syfte på var-sitt håll i stället för tillsammans. Låt oss nu blicka framåt alla fyra, make och maka, son och dotter.” Med de orden omfamnade han dem och Minn tryckte sig tätt intill honom med tår-fyllda ögon. Hon, Minn, hade verkligen en far!

Hur länge de stod så visste inte Minn, uppfylld som hon var av glädje. För egen del ville hon aldrig att det skulle ta slut. Men genom glädjen över att ha funnit sin far trängde så sakteliga en annan fråga fram.

”Men om du är min far”, frågade hon försiktigt, ”vem är då min mor?”

Elendor backade ett steg så att han kom åt att se henne djupt i ögonen.

”Jag beklagar, min dotter, men jag känner inte hennes namn. Allt jag vet är att det var en högättad fru från Mark som inte vågade yppa sitt namn av rädsla för vad som skulle kunna hända om vårt förhållande avslöjades.”

”Men då måste jag återvända till Mark. Jag måste få veta vem det är.”

”Minn”, sade Elendor allvarligt och lade händerna på hennes axlar. ”Din mor lämnade Mark och jag fruktar att hon in-

te längre är i livet.” Han lät orden sjunka in och fortsatte sedan. ”Hon blev havande och flydde från Cindarell tillsammans med en okänd man och en kvinna i samma belägenhet. Jag förstår nu att hon måste ha burit dig men då trodde jag fortfarande att alver och människor inte kunde få avkommor utan att mannen var båda kvinnornas älskare. Jag tog därför inte emot dem och de försvann då över havet.”

”Men...” stammade Minn, ”hur kan du då veta att mor är död?”

”Mannen återvände många år senare med en följeslagare men utan kvinnorna. Han berättade aldrig vad som hade hänt dem men av hans plågade ansiktsuttryck att döma när vi frågade honom så förstod vi att de inte längre var i livet. Jag beklagar verkligen men då visste jag inte att hon var din mor.”

Minn nickade sorgset. Hon kunde inte klandra Elendor för det. Men ännu ville hon inte ge upp hoppet om sin mor.

”Vem var den där mannen?” frågade hon.

”Han sade bara att han inte längre hade något namn. Hans följeslagares namn minns jag dock. Det var Elrind. Elrind besvärjaren.”

”Kära barn, hur är det fatt?” utbrast Anoël.

Alvkonungens ord hade fått det att svartna för Minns ögon och hade inte hans maka skyndat till hade hon fallit ihop. Hur kunde det vara möjligt? Var det Legim som ledsagat hennes mor bort från Cindarell? Samme Legim som ryckt bort henne och Ale från deras tillvaro i Gylde? Vad var det för en

ödets nyck som fått samme man att bli en del av både hennes och hennes mors öde?

”Jag kände dem båda”, sade hon matt. ”Men de är döda nu. Jag kommer aldrig att få veta vem min mor var.”

Anoël lade ömt armarna om Minn och tryckte henne till sin famn. Nu lät Minn tårarna komma fritt. Glädjen över att ha vunnit en far förtogs av sorgen över att ha förlorat en mor. Vad hade hennes mor tyckt om sin dotter? Hur lång tid hade de fått tillsammans innan de skilts åt? Varför hade Minn skickats tillbaka till Cindarell och hon blivit kvar. Så många frågor som aldrig skulle få svar.

”Hon älskade dig”, sade Anoël varsamt. ”Hon lämnade hellre sin älskare och sitt land än avstod från att föda dig.”

Minn nickade tyst. Alvdrottningen hade rätt. Hennes mor hade gjort stora uppoffringar för hennes skull. Vad som än hade hänt i det förflutna så hade det sin grund i hennes mors kärlek till henne. Hon skulle aldrig få träffa sin mor igen men hon hade fått med sig den mest värdefulla gåva man kan få av någon, hon hade fått sitt liv.

”Vill du fortfarande lämna oss?” frågade Anoël men Minn skakade på huvudet.

”Nej, det som har hänt har hänt, det är här jag hör hemma nu. Förlåt mig mina tårar, far. Jag har fortfarande dig och det är mer än jag någonsin vågat hoppas på.”

”Du har inget att be om ursäkt för, min dotter. I dig lever din mor vidare och ditt hem är både hos oss och hos människorna. Lika fel som det var av mig att förneka människornas

plats i världen vore det av dig att förneka människornas blod i dig. Stanna därför hos oss men återvänd också till Cindarell ibland. När kriget väl är över kommer förhoppningsvis alver och människor att kunna vandra sida vid sida igen och tillsammans forma våra öden.

”Men kriget är över. Ale meddelade mig att de har intagit Hemm och är på väg mot Serena.”

Alvkonungen tittade undrande på henne.

”Det var ju bara några dagar sedan vi lämnade dem. De kan omöjligt ha hunnit ända bort till Västmark på den korta tiden.”

Minn stod som fastfrusen. Hur hade hon kunnat undgå att inse det? Men om det inte var Ale som hade skrivit meddelandet så kunde det bara vara... En fruktansvärd misstanke grep henne.

”Hertiginnan Almina”, utbrast hon. ”Hon måste ha tagit över efter sin make för att själv anfalla Serena.”

”Hur skulle en ensam kvinna kunna kommendera så många män mot sin egen kung?” undrade Elendor klenroget. ”Jag trodde att de bara lydde hertigarna.”

Men Minn hade inte bara ställt sig själv samma fråga redan utan visste också svaret. Hon erinrade sig sitt första samtal med Almina, det som de hade fört i Elvins sovkammare i Hemms slott. Hon hade betonat vikten av att kunna förstå sig och antytt att hon känt till Minns krafter. Hur hade hon kunnat göra det... om hon inte själv var i besittning av sådana krafter.

”Ale är i fara!” utbrast hon. ”Vi måste hjälpa dem!”

”Hur menar du?” undrade Anoël och blandade sig i deras samtal.

”Det var inte hertigarna som var era fiender, de var bara omedvetna redskap. Nej, det var hertiginnan som styrde dem för sina egna syften. Hon förvrängde deras sinnen och fick dem att gå i krig mot er. Vem vet om det inte också var hon som genom sina krafter osedd tog sig till era öar och förde bort Elvin. Säkert har hon nu antagit hertig Haralds skepnad för att fullfölja sina ondskefulla syften. Åh, vad ska hon inte kunna åstadkomma mot grevens och till och med kungens armé. Vi måste hjälpa dem!”

”Stilla dig”, sköt Elendor in. ”Hur skulle en ensam kvinna kunna åstadkomma allt detta? Hur kan du veta vilka krafter hon besitter?”

”Därför att... svarade Minn tvekande... jag vet... därför att jag själv har dem.”

Elendor betraktade henne misstroget men hans maka fick någonting fundersamt i blicken.

”Jag känner till att vissa människor behärskar övernaturliga krafter. Käre make, dra dig till minnes den aura som vilade över Morvana när hon kom till våra öar. Helt visst finns hos Minn någonting liknande. Minn, är du helt säker på att denna kvinna hör till dessa människor?”

Minn nickade bestämt och Anoël vände sig mot Elendor.

”Du lämnade människornas land med orden att detta är människornas krig. Står du fast vid dem?”

Elendor fattade sin makas händer.

”Jag står fast vid att detta är människornas krig. Men jag står också fast vid att alvers och människors öden inte kan skiljas åt. Ja, vi måste hjälpa dem. Våra skepp är snabba så med vindens och vattnets hjälp kan vi ännu hinna till deras huvudstad i tid. Vi måste komma till människornas krig innan människornas krig kommer till oss.”

22. Illusioner mot illusioner

”Om inte undsättningen kommer till armén så får armén komma till undsättning.”

Ur hövitsman Ranulfs bok Kriget som konst, nyttjad i kungliga cindariska arméns officersutbildning

Skymningen hade redan hunnit lägga sig när deras skepp till slut siktade de yttersta delarna av Serenas skärgård. I fören spanade greve Gyls otåligt framåt tillsammans med Ale och sina främsta officerare. Resten av flottan hade deras snabba skepp lämnat långt bakom sig. Kaptenen hade försiktigt undrat om de inte bort vänta in den men greven hade indignerat avfärdat det.

”När vi antingen siktar Serena eller fiendeflottan må vi hålla upp, icke förr”, hade han sagt med bestämdhet.

Så blev det också och det var därför som de nu ensamma gled förbi tysta kobbar och skär i jakt på en mångdubbelt större fiende. Skären blev till öar som blev till vikar och landtungor men ännu syntes inga andra skepp till.

”Fortfarande ingen skymt av den falske hertigen och hans flotta”, beklagade sig greven. ”Kan de ha hunnit fram till Serena redan? Kan de verkligen ha vågat utmana den kungliga armén på egen hand?”

”Skulle de kunna erövra Serena?” undrade Ale oroligt men greven skakade på huvudet.

”Västmarks armé må vara stark men ensamma rår de inte på Hovlands armé.”

”Varför väntade de i så fall inte på Östmarks armé och orchererna om de nu trodde att de skulle komma?”

”Den frågan, unge junker, ställer vi oss också. Så länge vi inte känner svaret får vi inte spara vare sig segel eller åra för att nå Serena före dem.”

”Risken är att mörkret når oss innan vi når Serena”, anmärkte kaptenen. ”Utan ljus är detta farliga leder.”

”Vi kan icke sätta vår säkerhet före konungens”, replikerade greve Gyls bestämt. ”Om fiendeflottan kan segla så kan vi det också. Vi fortsätter!”

Medan de höga herrarna diskuterade fortsatte Ale att spana framåt. Plötsligt tyckte han sig skymta ljus längre fram och påkallade deras uppmärksamhet.

”Ah”, sade kaptenen lättat. ”Det måste vara den kungliga flottbasen. Fienden kan inte ha passerat den utan upptäckt. Se så många skepp som ligger där. Än är Serenas lås intakt.”

”Gott”, sade greven. ”Om Serena är säkert känner vi oss också säkra. Ankra där på det att vi må söka fienden vidare i morgon.”

Kvällsbrisen mojnade och deras skepp gled sakta fram mot flottbasen. Den bestod av två öar mitt i den trånga farled som band samman den kungliga huvudstaden med havet. Öarna var nymåneformade och omslöt en naturlig hamnbassäng där flera skepp låg för ankar. De båda inloppen skyddades av vaktorn mellan vilka kättingar kunde hissas upp och hindra fientliga skepp från att segla in. På själva öarna fanns det fler vaktorn och fästningsliknande byggnader som effektivt kontrollerade alla in- och utgående fartyg. Ale kunde inte annat än hålla med om kaptenens ord om Serenas flottbas. Detta var verkligen ett svårgenomträngligt lås.

De revade seglen och bemannade årorna för den sista biten fram till flottbasen. Ale blev först förvånad över att kättingarna inte var upphissade men antog att man höll inloppen öppna så länge det inte fanns fiender i närheten. Desto mer obehaglig blev därför hans nästa upptäckt.

”Skeppen bär ju olika fanor”, utbrast han. ”Se, de innanför är kungliga men de utanför seglar under Marks vapen.”

”Vad vill detta säga?” mumlade greven. ”Hur vågar de ligga så öppet? Varför har flottbasen inte reagerat på deras närvaro? Kapten, håll in årorna och släck lanternorna. Här är mystiska ting i görningen.”

Kaptenen lät omedelbart utföra befallningen och med deras eget skepp mörklagt kunde de alla se det som Ales skarpa ögon redan sett.

”Där har ni er fiendeflotta, Ers Nåd”, sade kaptenen sammanbitet.

”Det är värre än så”, sade greve Gyls och skakade på huvudet. ”Ett av de kungliga skeppen är inget mindre än Serevan VIII:s flaggskepp.”

”Varför anfaller de inte?” undrade Ale.

”De är inte ute efter att besegra den kungliga flottan, de är ute efter konungen själv. De inväntar dagbräckningen för att inte riskera att Hans Majestät slipper ut ur deras fälla.”

”Skulle de verkligen våga bära hand på kungen?” undrade Ale.

”Minns att om konungen dör utan någon efterträdare så tillfaller tronen huset Mark.”

”Men de verkliga hertigarna är ju döda. Vem den falske hertigen än är så kan han väl inte göra anspråk på tronen?”

”Förvisso, men hertiginnan lever än och genom henne lever också hertigarnas anspråk vidare.”

”Menar greven att hertiginnan Almina ligger bakom detta?”

”En kvinna? Icke! Men om hon finge föda usurpatorn en arvinge skulle denne alltid kunna hävda att det är hertigens barn och många rikets fiender skulle vara villiga att tro honom. Det skulle splittra vårt fädernesland i fraktioner och kasta oss ut i ett blodigt inbördeskrig. Ack, varför lämnade Serevan VIII sitt slott? Denne falske hertig måste ha haft spioner djupt inne i Cindarells hov för att ha fått reda på konungens planer. Det var därför som han på egen hand löpte ut från Tann, därför att kungakronan fanns inom räckhåll.”

Han vände sig åter till kaptenen

”Hinner vi vänta in resten av flottan?” frågade han men fick ett nekande svar.

”Solen hinner gå upp innan dess. Vår enda chans är att den kungliga flottan löper ut och förenar sig med vår. Tillsammans är vi starkare än Västmarks flotta och då kan vi besegra dem men bara då.”

”I så fall måste vi allena bryta inringningen och undsätta Hans Majestät.”

”Ett ensamt fartyg mot Västmarks hela flotta? De skulle omringa oss innan vi kom i närheten av konungens fartyg.”

”Hellre dör vi för vår konung än stillatigande åser hur både kung och kungarike går under.”

”Besinna er, bäste herr greve. Vad gagnar vår död konungen om den inte uppnår något. Vi måste finna ett sätt att varna Hans Majestät.”

”Hur då? Varken fågel eller fisk skulle kunna komma genom inringningen utan upptäckt.”

Medan diskussionen pågick spanade Ale ut mot fiendeflottan. Det var långt men visst hade han simmat längre sträckor. Dessutom var han en av de få ombord som träffat kungen och hans närmaste män tidigare. Orden kom innan han hann tänka närmare på hur svårt och farligt det skulle vara.

”Jag kan göra det”, sade han.

Greven och kaptenen tystnade.

”Skulle han verkligen göra det för sin konung och sitt fädernesland?” utbrast greve Gyls imponerat. ”Än finns det hopp om ungdomen.”

”Det skulle kunna gå”, medgav kaptenen. ”Det är en mörk natt och fienden torde inte upptäcka en ensam simmare. Men det är långt att simma.”

”Jag lärde mig simma som liten i Gylde”, svarade Ale utan att nämna att det hade varit det bästa sättet att undkomma ilskna handlare som kommit på honom med att stjäla frukt.

”Gott”, sade greven. ”Då skall vi bara författa en skrivelse till Hans Majestät.”

”Herr greve?” inföll kaptenen försynt. ”Hur skulle pojken kunna föra en skrivelse genom vattnet?”

Han fick en föraktfull fnysning som svar.

”Ingen respekt för konvensansen längre. Nåväl, i beaktande av omständigheterna så må han framföra budskapet muntligen. Se här, medtag min sigillring på det att konungen ska tro på ditt ord. Kapten, förbered unge Alemon så som han finner det lämpligt och försätt sedan manskapet i beredskap. In-

resan blev lugn men utresan kan komma att bli ett veritabelt gatlopp.”

Kaptenen förde Ale under däck, tillsade honom att ta av sig de tyngsta kläderna och hjälpte honom sedan att smörja in sig med klibbigt och illaluktande valfett.

”Det håller både kyla och obehagliga vattendjur borta”, förklarade han.

Det var dock inte valfettet som bekymrade Ale, det var det uppdrag som han huvudstupa kastat sig in i. Skulle han klara simturen? Vad skulle hända om han blev upptäckt? Och även om han skulle komma fram, hur skulle de komma ut efteråt? Men det var för sent att backa ur nu.

Å andra sidan hade greven rätt. Kungens och rikets öde angick dem allesamman, vare sig de ville det eller inte. Att tänka på sig själv skulle bara vara att svika sig själv. Han kunde visserligen önska att han inte vore i den här situationen, att det vore upp till någon annan att handla. Men nu var han här och även om han kunnat backa ur så skulle det ha varit fel. Ale insåg, kanske för första gången i sitt liv, att han inte handlade för sin egen skull eller för sitt anseende i Minns och andras ögon. Nej, han gjorde detta för att han av hela sitt hjärta trodde att det var rätt.

När greve Gyls sedan frågade honom om han kände sig redo mötte Ale honom därför med stadig blick.

”Jag är redo”, svarade han bestämt.

Ett par besättningsmän firade försiktigt ned Ale i vattnet. Han slogs omedelbart av hur kallt det var men tvingade sina

stelfrusna lemmar att ta ordentliga simtag och snart fick han upp värmen igen. Det var längre till fiendeskeppen än han hade trott men vattnet var lugnt och han kom framåt utan att göra slut på sina krafter. Till slut var han så nära att han kunde höra samtal ombord. De flesta verkade befinna sig under däck, antagligen för att vila upp sig för morgondagens batalj, och de vaktposter som var uppe hade uppmärksamheten vänd mot land.

Så långt hade allt gått väl men nu kom det svåra, att komma genom inringningen. Fartygen låg inte närmare varandra än att man utan fara kunde simma mellan dem men sedan skulle hans väg vara upplyst både från fiendeflottan och från land och ett lätt mål för en skicklig armborstskytt. Det enda sättet att förbli osedd var att simma under vattnet så länge som möjligt. Han hade simmat i mörkare och kallare djup än så, minnena av de vattenfyllda katakomberna under Brödernas stad hemsökte honom ännu. Men till och med då hade han kunnat vända om och försöka igen. Nu skulle han bara få en chans.

Ale tog sikte på kungens flaggskepp och simmade sedan fram till de fiendefartyg som låg närmast. Med ett djupt andetag fyllde han lungorna till bristningsgränsen och försvann under ytan.

Det mörka vattnet omgav honom men det var inte mörkare än att han kunde se de fientliga fartygens skrov när han passerade dem. De låg djupt, som om de var tungt lastade med soldater. Skulle ens kungens främsta män ha en chans mot en sådan övermakt om de blev ikappseglade och bordade? Men

han tänkte inte närmare på det utan lämnade hastigt skroven bakom sig. Varje simtag förde honom raskt längre bort från dem men inte tillräckligt raskt i hans tycke. Det räckte med att en av alla de soldater som inringade flottbasen skulle upptäcka honom så skulle allt vara förlorat. Han ignorerade därför kroppens vädjan om luft och höll sig kvar under vattnet. Bara ett simtag till, intalade han sig varje gång han kände att han inte kunde klara mer, bara ett simtag till.

Men till slut gick det bara inte längre. Han bröt vattenytan, tog ett djupt andetag och vred på huvudet för att se om någon upptäckt honom. Den syn som mötte honom var emellertid än mer skrämmande. Vart han än vred huvudet så såg han inte skymten av några fiendeskepp. Fiendeflottan var som uppslukad av havet. Vad hade hänt med dem?

Ale övervägde ett ögonblick att simma tillbaka men uppgav snabbt den tanken. Han var nu alldeles för kall för att klara det och vad skulle han göra om fiendeflottan plötsligt dök upp runt omkring honom igen? Alltså fortsatte han mot det kungliga flaggskeppet, om än med ideliga blickar bakom sig. Fiendens flotta var och förblev dock borta.

Han simmade fram till flaggskeppets sida så tyst han bara förmådde och lyssnade noga på vad som sades på däck. Han tänkte inte komma så här långt bara för att misstas för en fiende och skjutas ned av en vaktpost. Till sin stora lättnad kände han igen ett par av rösterna. Den ene var Ragnvalds gamle skeppare Bahran och han samtalade med ingen mindre än Ranulf, den kunglige hövitsmannen. Ale tog mod till sig och gav sig till känna.

”Bahran! Det är jag, Ale. I vattnet.”

Hans rop gav upphov till förvirring ombord men det dröjde inte länge förrän en tamp kastades ned och den vid det här laget stelfrusne Ale kunde äntligen komma upp ur vattnet. Bahran skyndade till med torra kläder och varm dryck medan hövitsmannen själv lugnt och tålmodigt väntade på att Ale skulle återhämta sig så pass mycket att han kunde besvara frågor.

”Nå, min unge man”, sade han till slut. ”Höves det er att förklara detta okonventionella sätt att borda Hans Majestäts flaggskepp?”

”Jag kommer för att varna er”, fick Ale fram mellan köldskakningarna. ”Greve Gyls har sänt mig. Mark intrigerar mot konungen och deras flotta har inringat flottbasen.” Han räckte fram grevens sigillring som stöd för sina ord.

Hövitsmannen synade sigillringen och höjde frågande på ett ögonbryn.

”Om hertigarnas intriger är vi redan bekanta”, sade han. ”Herr Bahran här har redan varnat oss. Det är därför Hans Majestät nu seglar mot Hemm för att konfrontera dem och besegra dem en och en innan Västmarks och Östmarks arméer hinner förenas. Emellertid har jag svårt att tro att deras flotta redan skulle vara här. Endast konungens närmaste krets kände till våra planer och ingen fiendeflotta kan osedd ha kommit så här nära kungarikets hjärta.”

”Jag förstår det faktiskt inte själv”, sade Ale. ”Alldeles nyss var det en stor flotta här utanför men nu syns de inte längre till.”

”Han kanske själv försöker lura oss”, varnade en av Ranulfs officerare. Betänk att greven av Fornmark lyder under hertigarna. Vem vet om Hans Nåd inte också deltar i sammansvärjningen och nu söker fördröja vårt anfall?”

”Det är inte sant!” utbrast Ale. ”Greve Gyls försöker bara hjälpa kungen. Hans skepp väntar utanför inringningen.”

”Vilken inringning?” krävde Ranulf att få veta och blickade ut mot det hav som till nyss varit fullt av fiendeskepp men nu låg stilla och tomt.

Ale följde förtvivlat hövitsmannens blick men av den stora fiendeflottan fanns inga som helst spår. Hur skulle han kunna få dem att tro på vad han sett när han inte ens själv trodde sina ögon?

”Ska jag slå honom i järn?” undrade officeren och tog ett hotfullt steg mot Ale.

Hövitsmannen skulle just till att ge sitt bifall då han plötsligt spärrade upp ögonen och lutade sig över relingen så långt att han nära på föll över bord.

”Håll!” sade han. ”Ynglingen far inte med osanning. Det finns någonting där ute. Se!”

Först förstod ingen alls vad Ranulf menade. Havet var fortfarande så blankt att månen kunde spegla sig i det och bara lätta krusningar syntes på ytan. Men det var det som inte syntes som hövitsmannens skarpa militära blick hade observerat.

I månens spegelbild syntes en svag men omisskännlig skugga av ett skepp. Själva skeppet syntes inte till men där det borde ha legat rörde sig inga vågor. De passerade i stället runt om en stor avlång fläck där vattnet låg alldeles stilla. Ju mer de tittade, ju fler sådana fläckar såg de och de sträckte sig runt hela flottbasen. Där var Ales fiendeflotta, men ändå inte!

”Unge man”, sade Ranulf allvarligt. ”Berätta allt du vet.”

Ale redogjorde i korta ordalag för slaget vid Tann och hertigarnas död. Han berättade vidare om hur de sedan hade förföljt fiendeflottan över Cindarhavet och in mot Serena och hur de funnit flottbasen inringad av den.

”Men varför den inte syns nu kan jag inte förklara”, avslutade han.

Hövitsmannen åhörde lugnt hans redogörelse utan att avbryta.

”Hertigarna döda och en orcherarmé besegrad. Inget dåligt dagsverke må jag säga. Och du säger att en vänligt sinnad flotta är på väg?”

”Ja, men de kommer inte fram förrän i gryningen.”

”Då kan det vara för sent. Alltså måste vi få ut kungen och förena oss med dem innan gryningen.”

”Hur ska vi lyckas med det om vi inte kan se fienden?” undrade Bahran.

”Genom att känna vår fiende och vända hennes styrkor till vår fördel”, svarade hövitsmannen och vände sig åter mot Ale.

”Du är den av oss som färdats mest i Mark de senaste dagarna. Vad vet du om vad som väntar oss?”

Ale rannsokade sitt minne. Han hade träffat båda hertigarna och han hade sett både deras armé och flotta på nära håll men aldrig hade han sett någonting liknande. Åh, om ändå Minn vore här, hon visste mer om dylika ting. Minn hade ju hävdat att hon hade någon sorts förmåga att förvilla andras sinnen och det var detta som hade gett upphov till deras gräl den där kvällen före avfärden från Serena. Då hade han inte trott henne men nu befann han sig i en situation där varken han själv eller andra kunde tro sina ögon. Vad annat var väl det än en sådan förmåga? Hade Minn alltså talat sanning och hade den falske hertigen också en sådan förmåga? Ja, så måste det vara!

Plötsligt slog det Ale att det faktiskt fanns någon som hade visat Minn särskilt intresse. Hertiginnan Almina hade ju sökt Minns sällskap trots Minns uppenbara ovilja mot henne. Det var som om, insåg Ale nu, Almina tyckt sig ha något gemensamt med Minn. Kunde det vara så att hertiginnan också besatt magiska krafter? Ale hade ju sett hur såväl besvärjaren Elrind som trollkarlen Morvan hade dragits till Minn och hennes krafter, som om de hade känt dem. Varför skulle då inte Almina kunna göra detsamma?

Men vad hjälpte den senkomna insikten honom nu? Det var Minn som hade den förmågan, inte han. Det var hon

som hade vänt deras fienders magiska krafter mot dem själva, inte han. Vad kunde de göra nu, utan henne?

”Nå?” undrade Ranulf otåligt.

”Jag tror att det är magi”, var det enda svar Ale kunde ge. ”De finns där och de kan se oss men vi kan inte se dem. Jag vet inte hur man kan vända sådana krafter mot dem själva.”

”Det är oss inte till mycket hjälp”, beklagade sig Bahran. ”Hur ska vi kunna stå emot någonting sådant?”

”Säg inte det”, genmälde hövitsmannen. ”De tror sig alltså säkra då vi inte kan se dem. Men om vi inte kan se dem så kan vi heller inte väja för dem. De vet det men de vet inte att vi vet det. Om vi seglar rakt mot dem kan vi således skrämja dem och förmå dem att ge vika. En djärv utbrytning skulle därmed kunna lyckas.”

”Många skepp torde komma igenom”, instämde Bahran. ”Men skulle de släppa igenom konungens skepp så lättvindigt?”

”Förvisso inte”, medgav Ranulf och funderade vidare men hans ord hade redan gett Ale en djärv idé.

”Kan vi inte använda samma trick och förvilla dem?” frågade han. ”Vi kan få dem att tro att kungen är på ett skepp och sedan låta honom undkomma på ett annat.”

”Inte illa”, sade Ranulf och tvinnade förnöjt sina eldröda mustascher. ”Vi måste övertala kungen att lämna sitt flaggskepp men den uppgiften tar jag på mig.”

”Vem ska ta kungens plats då?” undrade Bahran.

”Det är också min plikt som högste befälhavare. Jag kan inte låta någon annan utföra en så farlig uppgift. Ni måste föra kungen i säkerhet medan jag tar mig an fienden.”

”Ensam?” utbrast Ale. ”Jag slåss hellre vid din sida i så fall.”

Hövitsmannen lade en tung hand på Ales axel.

”Det länder dig heder, min unge man, men din plikt är att leda kungens skepp i säkerhet. Oroa dig inte för mig, när fienden upptäcker att de blivit lurade kommer de att lämna oss och jaga efter er i stället. Då måste jag leda förföljelsen. Vi kommer att ses igen, när vi krossat fiendeflottan mellan oss.”

Mot de argumenten kunde varken Ale eller Bahran komma med några invändningar och förberedelserna för utbrytningen iscensattes omedelbart. Ale fick bara en kort skymt av kung Serevan VIII då han med huvudet täckt av en mantel fördes över till ett mindre skepp. Han fick emellertid intrycket av att den gamle kungen verkade piggare än när han sist såg honom och att han rent av log igenkännande mot Ale. Det var därför med stolthet som han nu förberedde sig att stå upp för sin kung och sitt fädernesland.

23. Elementens raseri

”Cindar vandrade ensam i världen. Han såg ljuset spegla sig i vattnet. Han såg luften leka med jorden. Han såg elden brinna. Med världen var han tillfreds men likväl var världen tom och livlös. Cindar formade då av jorden människor, fyllde dem med luft och vatten, gav dem ljus i blicken och tände med elden deras själ. Så skapades Cindars barn och sju voro de till antalet: Riva, Hova, Mark, Salassa, Parator, Anger och Gartha.”

Cindars Ord, kap 1, tal 3

De kom som ur ingenstans. Först låg havet lika lugnt som det alltid hade gjort men sedan framträdde de fientliga skeppen ett och ett, som framsprungna ur en osynlig dimma. Det var som om fartygens blotta rörelser bröt den förtrollning som hållit dem dolda och gjorde dem synliga för deras ögon. När Ale nu såg flottan från den inspärrades synvinkel tedde den sig än mer överväldigande. De skulle vara chanslösa inför ett direkt anfall.

Men som Ranulf hade förutsett orsakade deras oväntade manöver stor förvirring bland de markska sjömännen. Befallningar skreks ut, ankaren drogs upp och segel lades om. Ett tag såg det till och med ut som om det kungliga flaggskeppet skulle hinna bryta inringningen. Men till slut lyckades tre skepp samordna sina rörelser. Två av dem lade sig på ömse sidor om flaggskeppet medan det tredje sicksackade framför för att tvinga det att dra ned på farten. Flaggskeppet gjorde en tvär gir för att undvika förföljarna men vägen ut var nu spärrad. Besättningen hade inget annat val än att än att återvända till flottbasen och överge fartyget.

Flaggskeppets manövrer följdes noga på Ales skepp. Det hade följt strax efter flaggskeppet men sedan vikit av i en annan riktning. Ett av fiendens fartyg hade först kommit upp bredsidades med dem men hastigt givit upp förföljandet för att i stället ta upp jakten på det kungliga skeppet. Inom kort hade de kommit ut ur inringningen och kunde obehindrat segla ut mot det öppna havet. Ale såg hur flottbasen långsamt försvann bakom dem.

”Hur kommer det att gå för Ranulf?” undrade han.

”Oroa dig inte för honom”, svarade Bahran. ”Han har kämpat mot större övermakter förr. Dessutom ser jag att fiendeflottan redan vänt sina skepp åt vårt håll. De måste ha genomskådat vårt trick förr än jag anade. Ranulf kommer att klara sig, de har inte ens tagit sig tid att sänka hans skepp.”

”Kommer vi att klara oss då?”

”Om Ranulf kan föra arméer så kan jag föra skepp”, svarade Bahran stolt. ”Inget skepp har någonsin lyckats segla ikapp mig. Samma vind som för deras skepp för också vårt skepp. Vi kommer att nå det öppna havet långt innan de gör det. Där ser jag förresten det första av de våra.”

Han pekade mot greve Gyls skepp som nu gled ut ur sin skyddade vik strax framför dem. Ale kunde se hur både greven och kaptenen hövligt hälsade dem och han återgäldade glatt hälsningen.

”Förhäv dig inte nu”, skrockade Bahran. ”Det är kungens skepp de hälsar, inte dig. Men för all del, mycket av äran tillkommer dig också.” Sedan blev han allvarlig igen. ”Än är inte faran över!” röt han till sin besättning. ”Fyll seglen med vind nu så att vi når det öppna havet någon gång.”

Faran var sannerligen inte över än. Ett dussin fiendeskepp hade tagit upp jakten och trots skepparens försäkringar så tyckte Ale att de närmade sig.

”Hur är det möjligt!” mumlade Bahran. ”Det är som om deras vind är starkare. Ta mig tusan om inte också vatten-

strömmarna är emot oss. Jobba hårdare med seglen, annars sätter jag er på årorna!”

Men alla ansträngningar var förgäves, fiendeskeppen knappade in på dem mer och mer.

”Fartyg föröver!” hördes plötsligt utkikens rop och Bahran rusade över till fören.

”Äntligen!” utbrast han. ”Där har vi er flotta, min gode Ale.”

De hade gjort det! Det öppna havet bredde ut sig framför dem och horisonten var fylld av de skepp som de avseglat från Mark med. Den flotta som hertigarna i hemlighet byggt upp för att störta konungen kom nu till konungens undsättning. Nu vågade sig Hans Majestät själv upp på däck och de andra skeppens besättningar hurrade medan deras skepp gled i säkerhet bakom deras linjer. Från sin nu trygga position kunde de bevittna det kommande sjöslaget.

”De anfaller”, sade Bahran förbluffat. ”De måste vara desperata, vi är ju dubbelt så många och bakom dem kommer Ranulf med sina skepp.”

De båda sidornas skepp gick nu varandra till mötes. Pilar avfyrades och följdes av äntherhakar för att dra skeppen nära varandra. Men som Bahran hade sagt var de överlägsna och på varje fiendeskepp gick det två av deras egna. Hur kunde de våga ge sig in i närstrid med de förutsättningarna?

Svaret blev lika överraskande som fasansfullt. Knappt hade äntherhakarna fångat sina mål förrän kraftiga eldkvistar slog ut från fiendeskeppen. De överrumplade soldaterna hann in-

te värja sig för den eld som plötsligt fanns överallt och kasta- de sig skrikande i vattnet för undkomma den. Seglen fattade också eld och bidrog ytterligare till den panik som bröt ut och skepp efter skepp drev herrelöst bort från slaget. Bahran blev blekare och blekare medan han bevittnade det hela.

”Vad har de för ogudaktiga krafter på sin sida?” mumlade han förfärat. ”De tränger igenom. Vi kan inte bekämpa dem, vi måste fly.”

”Nej, mina herrar, vi ska inte fly”, avbröt honom en myn- dig stämman.

Ale och Bahran vände sig överraskande om och fann sig stå öga mot öga med Cindarells härskare.

”Ers Majestät”, stammade skepparen. ”Vi måste tänka på er och rikets säkerhet.”

”Vad båtar vårt liv om vårt folk dör?” yttrade Serevan VIII oberört. ”Vi ämnar icke fly över våra soldaters döda kroppar. Längre nog har vi dragit oss undan världen men nu har vi åter fått styrka att möta den. Vi lovade henne att återvända som segrare eller dö. Låt oss därför se om dessa förrädare vå- gar bära hand på sin egen konung, låt oss möta dem i batalj och låt Cindar avgöra Cindarells öde.

”Henne, Ers Majestät?” kunde Bahran inte låta bli att und- ra då Ale plötsligt bröt in i diskussionen.

”Alverna kommer!” ropade han. ”Se, här kommer deras skepp. Då måste Minn vara med dem också.”

De sista orden var riktade mer till honom själv än till de andra men så gladde honom också Minns återkomst mer än

den manstarka alviska flottan. För manstark var den verkli- gen. De smäckra fartygen med deras många segel bröt ge- nom vattnet likt ett stim av snabba fiskar. Ett av dem gled upp vid deras sida medan resten fortsatte förbi, mot fiende- flottan.

”Alver och människor återser varandra förr än jag trodde”, hördes alvkonungens röst över stridslarmet. ”Hur vi slåss till lands har ni redan sett. Se nu hur vi slåss till sjöss.”

Alverna kastade sig in i striden utan att tveka. De möttes också av eldkvistar men besättningarna var beredda och vad än deras skepp var byggda av så fick elden aldrig fäste i dem. I stället kunde alvskeppen med full kraft ramma de fientliga fartygen. Med ett brak slog av vattenytan dolda rammar in i skroven. De modiga soldater som försökte samla sig till en änt- ring av de alviska skeppen innan rammen drogs tillbaka möt- tes av obarmhärtiga pilregn medan de andra helt enkelt över- gav sitt sjunkande fartyg. Det dröjde inte länge förrän fiende- flottans attack var bruten och de kvarvarande drog sig tillba- ka till sitt flaggskepp likt besegrade hundar.

Från Elendors fartyg sträcktes nu en landgång ut och på den klev alvkonungen själv över till deras skepp. Efter honom kom en vacker alvkvinnor med ett barn som Ale igenkände som Elvin på armen men Ale hade bara ögon för den som följde därefter.

”Minn!” utbrast han och gick henne glädjestrålade till mö- tes.

Ett svagt leende mötte honom. Minn tog först ett steg åt hans håll men stannade sedan upp.

”Är det något fel?” undrade han oroligt.

”Vad?” undrade hon förvirrat. ”Nej, inte alls. Det är bara det att jag fått veta... Jag berättar senare. Men jag är glad att du är välbehållen.”

Elendor hade inte fäst någon uppmärksamhet vid deras samtal utan stegade fram till Bahran.

”Var hälsad, skeppare Bahran”, sade han. ”Nästa gång du besöker våra öar är du välkommen i land också.”

”Hur... hur kunde ni veta...?” stammade han men alvkonungen hade redan vänt sig mot människornas konung.

”Serevan VIII förmodar jag? Jag har inte språkat med någon av Cindarells kungar sedan er anfader, Seren den store.”

”Då har vi desto mer att språka om nu”, svarade Hans Majestät. ”Vi människor må ha kort minne men de dåd ni utfört kommer länge att besjungas i våra länder.”

”Så också i våra länder men låt oss först bevittna den sista strofen.”

Med de orden vände han sig mot sina fartyg och gav dem klartecken att förfölja resterna av fiendeflottan. Sida vid sida gled de iväg, likt en väldig flodvåg redo att krossa allt framför sig. Vad skulle väl kunna stå emot dem?

Men av någon anledning hade fiendeflottan avbrutit sin flykt. I stället låg de nu stilla och inväntade alvernas ankomst. Ale greps av en plötslig oro, en oro som snabbt spreds till res-

ten av skeppet. Till och med alvkonungen föreföll förlora något av sin självsäkerhet. Vad ville detta säga? Vilka dunkla avsikter planerade de nu?

Med ens så drog en kall vind förbi som fick Ale att rysa trots vårvärmen. Samma vind tycktes också bromsa in alvskeppens framfart för att till slut få dem att bli stående alldeles stilla. En stöt gick genom deras eget skepp och när Ale blickade ned i vattnet såg han till sin förvåning att det var ett isflak som drivit in i dem. Det var heller inte det enda isflaket, hela havet runt omkring dem höll på att frysa till is. Men värst var ändå det som hände borta bland fiendens skepp. Från deras flaggskepp steg ett svart mörker upp, likt ett mörkt åskmoln på en annars blå himmel.

”Kan det vara en tromb?” mumlade Bahran. ”Cindar give att det bara är det.”

Men alla förstod att det var något värre än så, någonting mycket värre.

”Det är hon”, viskade Minn.

”Vem?” undrade Ale.

”Hertiginnan Almina. Om jag ändå förstått det tidigare.”

”Almina? Då hade jag rätt ändå, hon har alltså likadana krafter som du?”

”Ja, Ale, äntligen förstår du men då förstår du också att vi inte kan motstå dem.”

”Men hon är väl inte starkare än du, eller hur?”

”Det där är inte illusioner, det där är naturens egna krafter och de styrs helt och hållet av henne. Hon måste ha kommit över Elvinas elementir. Stackars Elvina. Vad kan ha hänt henne?”

Elvinas elementir! Ale mindes med fasa de strider de utkämpat mot det kraftfulla föremålet i tornet i Östbergen.

”Men vi besegrade dem!” utbrast han. ”Minn, vi kan göra det igen!”

Men Minn skakade bara på huvudet.

”De är mycket kraftfullare nu. Det är inte bara sin egen kraft hon utnyttjar, hon måste utnyttja Elvinas kraft också.

”Men vi kan väl fortfarande vända dem mot varandra, eller hur? Vi har ju gjort det förr!”

Minn skulle till att svara men hejdade sig, som om hon kommit att tänka på något.

”Håll om mig”, sade hon bara.

”Vad?”

”Håll om mig!”

Ale förstod ingenting men gjorde som han blev tillsagd och lade försiktigt armarna om henne. Till sin häpnad kände han att hon var alldeles kall och livlös men när han såg in i hennes klarblå ögon brann de kraftigare än någonsin. Han tryckte henne hårdare till sig så att han kunde känna hennes hjärtas vilda slag. För ett ögonblick kändes hon mindre kall men så insåg Ale att det var han själv som blev kallare. Det var

som om all hans värme lämnade honom och försvann... till Minn?

Men det var inte det enda som hände. Det som följde skulle förbli en gåta för alla de andra som bevittnade det men inte för Ale. Han ensam förstod vad det var som hände. Han och Minn. Äntligen förstod han. För honom var allt det som nu hände runt omkring dem bara ett eko, en svag dallring i luften efter en stor jordbävning. Det var mellan dem två som det stora hände, bara där och ingen annanstans.

Men för alla de andra utspelade sig alltså händelsen inte hos dem två utan ute till havs, mitt i fiendeflottans hjärta. Ändå såg de ingenting. Ale såg, men inte genom sina egna ögon utan genom några andra ögon, som om han själv befann sig på fiendens flaggskepp och såg bort mot deras egen flotta.

Han såg hur en vägg av eld plötsligt flammade upp mellan de båda flottorna. Lågorna sträckte sig mot de fientliga skeppen likt långa, trevande fingrar och Ale kunde redan nu känna lukten av brandrök, brinnande träskrov och svett kött. Elden nådde emellertid aldrig sitt mål ty lika plötsligt reste sig en väldig våg ur havet och släckte den med ett fräsande och sprakande ljud. Men knappt var faran avvärdad förrän vågen höjde sig över de skepp som den alldeles nyss räddat. Den var stor nog att sluka hela flottan och skeppen tycktes bortom all räddning. Men lika oväntat som flodvågen rest sig ur vattnet, lika överraskande sköt en kraftig jordvall upp från havsbotten och bröt den.

Allting gick så snabbt att Ale inte förstod vad det var som pågick egentligen. Det ena naturfenomenet efterträdde det

andra, som om naturens krafter utkämpande en kraftfull och våldsam duell. Luften sprakade när mörka moln genomsjars av ljungande blixtar och mötet mellan, is, vatten och eld fick en tät dimma att resa sig ur havet. Kampen blev allt hårdare och naturväxlingarna allt snabbare tills det plötsligt hände.

Ett bländande ljussken följdes av ett kraftigt dån som förblindade och bedövade alla på skeppet. När de åter kom till sans reste sig en tjock, svart rökpelare ur havet från den plats där fiendens flaggskepp alldeles nyss hade ruvat. När röken så sakteliga sveptes bort av havsvindarna så syntes inget annat längre till av den fientliga flottan än vrakrester och skeppsbrutna män i vattnet. Vad det än var som hade hänt så hade det försvunnit nu och tagit fienden med sig.

Tysta av häpnad betraktade de förödelsten tills Bahrans myndiga stämman återförde dem till verkligheten

”Sjömän, gör er plikt!” beordrade han. ”Fiender eller ej, vi lämnar inte cindarier att drunkna i havet!”

Skeppen seglade raskt bort mot den kapsejsade flottan och räddningsbåtar sattes i sjön. Inom kort skulle alla västmarkska sjömän vara undsatta och blöta och darrande återhämta sig vid relingen, lika oförstående till vad som skett som sina östmarkska och hovländska bröder. Men av allt detta märke Ale ingenting, all hans uppmärksamhet var ägnad åt ungmön bredvid honom.

”Minn”, utbrast Ale. ”Hur är det med dig?”

Minn låg livlös vid hans sida. Hon varken andades eller rödde på sig.

”Minn!” upprepade han förtvivlat och lade sin hand på hennes panna. Hon var fortfarande alldeles kall och reagerade inte på hans rop. ”Jag tänker inte förlora dig igen!” skrek han.

Kanske var det hans förtvivlan som grävde upp ett avlägset minne ur hans förflutna. Han erinrade sig hur Cihvind under deras tid vid Tre Vägars Kloster förkunnat att inte bara världen utan också människorna var skapade av de sju elementen och att dessa därför kunde nyttjas i helande syften. Vatten kunde rena sår, jordens örter kunde hela sjukdomar, kölden kunde lindra smärta, elden kunde sluta snitten efter amputeringar och... luften kunde hjälpa andningen. Han tog ett djupt andetag, lutade sig över henne och förde sina läppar till hennes. Varsamt blåste han så in den luft som hon själv inte förmådde andas in. Han såg hur hennes bröst hävdes och sänktes och fortsatte därför oförtrutet.

Till slut kände han till sin stora glädje hur värmen började återvända till hennes kropp. Svaga andetag kunde höras från hennes mun och sakta öppnade hon så ögonen. Hon såg på honom och log svagt.

”Kysste du mig alldeles nyss?” var hennes första, förvirrade ord.

Ale rodnade och nickade.

”Gör det igen”, sade hon leende.

Hennes önskan fick Ales hjärta att slå ett extra slag men han hann aldrig uppfylla den ty en välbekant röst avbröt dem plötsligt.

”Minn! Ale!” sade den.

De tittade upp och mötte Elvinas ansikte. Till en början kände de inte igen den starka och friska alvkvinnan de mött i Östbergen för inte så länge sedan. Ansiktet var härjat och bar spår av sticksår och brännmärken, hennes arm vilade slapp vid sidan som om den var bruten och hon hade magrat betänkligt. Men i hennes ögon fanns ännu en kraftfull glimt och hon pressade fram ett leende mot dem.

”Tack”, sade hon. ”Tack till er båda.”

”Vad hände?” undrade Minn.

”Hertiginnan drevs att släppa ut alla elementirens krafter på en gång. De förgjorde varandra och tog hela flottan med sig.”

”Var är elementiren nu?”

”Den kom aldrig upp ur djupet och kanske är det bäst så.”

”Och... och hertiginnan?”

Elvina fick något plågat i ansiktet och tittade bort mot den ännu rykande punkten varifrån hon hade dragits upp ur vattnet.

”Hon kom heller aldrig upp”, svarade hon.

24. Slutspel

”Jag struntar i hur många slag jag förlorar så länge jag vinner det sista.”

Ur hövitsman Ranulfs bok Kriget som konst, nyttjad i kungliga cindariska arméns officersutbildning

En uppsluppen stämning rådde på det kungliga flaggskeppet. Flottan hade återvänt till flottbasen för att reparera skadorna och se om de sårade och kung Serevan VIII hade därför återvänt till sitt flaggskepp. Med på skeppet var hans främsta män och de som särskilt utmärkt sig i slaget, däribland hövitsman Ranulf, greve Gyls och skeppare Bahran. Ale och Minn hade också förärats platser vid det bord som dukats upp på däck för att fira segern medan alverna däremot valt att fara tillbaka till sina egna länder och sörja sina döda i avskildhet.

Minn hade tagit ett tårfyllt avsked av Elendor, Anoël och Elvin med löfte om att snart återvända till dem. Det var inte längre för att undfly sitt öde som hon ville göra det, tvärtom.

Den magiska duell som hon, med hjälp av Ale, hade utkämpat mot hertiginnan Almina hade övertygat henne om att hennes krafter var en oåterkallelig del av hennes öde. Hon sökte därför inte längre undertrycka dem utan ville hellre lära sig att balansera dem.

Alverna saknade visserligen människornas förmåga att nyttja magi men inga folk visste bättre än de att balansera naturens krafter. Kanske var det en av anledningarna till att magikern Morvana sökt sig till dem innan vågskålen vägt över i hämndlystnadens favör? Kanske hade hon förutsett sitt öde och förtvivlat gripit efter de halmstrån som kunnat leda henne på andra vägar? Men berövad såväl alvers som människors kärlek hade hon tvingats in på hatets väg och bringat död och förintelse över såväl sig själv som många andra. Det var en väg som Minn till varje pris ville undvika.

Men hon ville heller inte stanna hos alverna. Det var inte bara magin som var en del av hennes öde, det var Ale också. Utan hans hjälp, utan hans krafter, hade de inte klarat det. Det var tack vare honom som Minn lyckats frambringa illusio-

nerna av naturens krafter och lurat Almina att släppa loss alla elementirens krafter på en gång. Minn hade känt hans krafter flöda genom henne och uppfylla henne med styrka och värme. Det var som om det inte hade funnits några begränsningar för vad hon kunde åstadkomma.

Det var ändå inte det viktigaste. Det var också något mer som hade uppfyllt henne, något som hon aldrig hade känt förut, något som hon hade tyckt om och ville återuppleva. Om inte Elvina hade råkat avbryta dem så kanske...

Nej, det var ändå bäst så som hade skett. Det var svårt nog som det var att skiljas från Ale igen och hon ville inte göra det ännu svårare. Först måste hon lära känna sig själv hos alverna, sedan skulle hon våga ta in Ale i sitt liv. Det var bäst så, försökte hon intala sig själv, det var bäst så för dem båda. Men ack vad svårt det skulle bli att skiljas från honom.

Hennes funderingar avbröts av en fanfar som kungjorde att Serevan VIII nu skulle anlända till bordet. Gästerna reste sig upp medan tjänarna skyndade sig att fylla på de sista bägarna så att de skulle kunna skåla för konungens och Cindarells välgång. När så Hans Majestät trädde inför deras ögon så gick det ett förvånat sus genom de församlade. Den vanligtvis så otröstlige änkemannen förde nämligen fram en kvinna, en syn som inte skådats sedan den försvunna drottning Alateas dagar. Kvinnan var beslöjad och hennes ansiktsdrag dolda men den ömhet varmed hon höll om kungens arm lämnade inga tvivel om hennes ställning och alla frågade sig samma sak. Vem var den kvinna som efter alla dessa år hade lyckats fånga kungens hjärta?

”Kära undersåtar, kära vänner”, inledde Serevan VIII med ett för honom ovanligt familjärt tonfall. ”Länge har jag levat men aldrig förr har jag upplevt så stora och glädjrika händelser. Med Cindars och er hjälp har ett stort hot mot vårt kungarike avvärijts. Det är ett mirakel som har skett här och inga ord är tillräckliga för att uttrycka vårt tack. Likväl är inte segern den enda källan till vår glädje, ej heller det största miraklet som skett. Ni må ha räddat våra fäders land från undergång men det är kvinnan vid min sida som kommer att rädda det till våra barn. Tiden är inne för er och vår älskade drottning att åter ta sin plats på tronen. Efter alla dessa år har hon äntligen återvänt hem.”

Med de orden lättade kvinnan på sin slöja. Förvånade flämtningar och utrop hördes när hennes ansikte blottades. Flera bland gästerna glömde bort etiketten, gnuggade sig flera gånger i ögonen och stirrade storögt på kvinnan, oförmögna att tro på det som de såg. Greve Gyls var den som först återfick fattningen och höjde sin bägare.

”Länge leve drottningen!” förkunnade han. ”Länge leve Hennes Majestät Alatea”

Hans ord följdes av flera höjda bägare och inom kort rungade hurraropen över däckets. Det var bara Minn som inte deltog i glädjeyttringarna. Hon hade blivit alldeles kall i kroppen och stod som förstenad och såg bort mot drottningen. Hur kunde de hurra så för henne? Till och med Ale vid hennes sida tycktes ha gripits av hänförelsen.

”Ser du inte?” viskade hon.

”Ser vad?” undrade Ale.

”Det är ju hon. Almina.”

Hon kände hur Ale stelnade vid hennes sida.

”Är du säker?” frågade han först men tog genast tillbaka sin fråga. ”Jag ser det faktiskt inte och ingen annan heller”, förklarade han. ”Du är den enda som ser henne.”

”Hur kunde hon klara sig? Hur har hon kunnat komma så nära inpå självaste kungen?”

”Men kan du inte demaskera henne? Du vet, så som du gjorde med Cindarios så att vi andra kunde se honom?”

”Jag vet inte, hon är så stark. Åh, Ale, vad ska vi göra? Vem kommer att tro oss?”

Men innan Ale hann svara så grep någon tag i Minn bakifrån och vred runt henne. Hon fann sig stå öga mot öga med en soldat med halva huvudet inlindat i sårbindor.

”Vem av dem är det?” väste soldaten. ”Är det drottningen?”

Minn kom sig inte för att göra något annat än att nicka.

”Släpp henne!” krävde Ale men soldaten hade redan vänt sig bort från dem.

Innan någon av dem hunnit reagera hade han dragit en förgylld dolk, hoppat upp på bordet och rusat mot kungaparet. Först nu insåg kungens livvakter vad som höll på att hända. Två av dem kastade sig fram med dragna svärd medan två andra fyrade av sina pilar mot honom. Pilarna träffade sina mål men kunde inte hindra soldaten från att utföra sitt värv.

Med ett tjut av ilska begravde han sin dolk i den värnlösa drottningens liv.

Mer hann han inte göra förrän livvakterna kastade sig över honom och genomborrade honom med sina svärd. Ymnigt blödande men trots det fridfullt leende sjönk han ihop på däck där livet sakta rann ur honom. Under tiden hade Serevan VIII förtvivlat lutat sig över sin sårade drottning.

”Alatea!” utbrast han. ”Min älskade Alatea...”

Orden dog på kungens läppar för i detsamma hände märkliga ting. Drottningens anletsdrag blev diffusa, som om en dimma drog över hennes ansikte. Hennes gyllenblonda hår tycktes mörkna och de smaragdgröna ögonen antog plötsligt en blå ton. Snart såg alla det som Minn redan hade sett. Alatea lämnade åter sin make och återvände till det okända öde som hon en gång försvunnit till. I hennes ställe fanns nu hertiginnan Almina.

”Vad... vad vill detta säga?” stammade Serevan VIII förvirrat.

”Jag går till min sanne herre och gemål”, väste Almina och spottade upp blod i kungens ansikte. ”Gå du till din Alatea, din gamle narr.”

Med de orden drog hon ut dolken ur sitt liv och stötte in den i den häpne konungens bröst. Därefter reste hon sig mödosamt mot relingen och kastade en utmanande blick mot de andra. Hon höjde hotfullt den blodiga dolken och tycktes vilja säga något mer men krafterna svek henne och vapnet föll ur hennes öppna hand. Utan ett ljud sjönk hon ihop över re-

lingen och föll över bord. Inte ens ett plask hördes, det var som om vattnet villigt öppnade sig för att ta emot den kropp som den tidigare hade lurats på.

Kungens livmedikus störtade fram till sin fallne herre och Minn följde tätt efter. Medan helaren fåfängt sökte förbinda det djupa banesåret så betraktade Serevan VIII honom med ett likgiltigt, närmast fridfullt ansiktsuttryck.

”Förgäves, min gode livmedikus”, yttrade han svagt. ”Allt är förgäves. Mitt hjärta har brustit. Jag går till mina anfäder. Låt mig vila. I Cindars famn. På havets botten. Jämte mina arma föräldrar. Jag går till dem nu.” Därefter uppgav han en djup suck och slöt sina ögon.

Under tiden hade Minn fattat kungens hand. Hon hade återfört döende till livet förr, hon kunde göra det igen, intalade hon sig. Förtvivlat sökte hon efter någon tillstymmelse till livstecken hos Serevan VIII, någon liten gnista som hon kunde hålla fast i och återföra till den kropp som redan nu tycktes kallna i hennes hand. Men det var verkligen förgäves, det var som om kungen inte längre hade någon livsvilja. I det ögonblicket slog han upp sina klarblå ögon och såg rakt på henne.

”Alatea”, mumlade han. “Efter alla dessa år har du förändrats men ännu känner jag igen dig. Ditt gyllenblonda hår må ha slocknat och blivit till silver, dina smaragdgröna ögon må ha svalnat och antagit safirens färg och ditt stjärnformade födelsemärke må ha bleknat men ännu känner jag igen dig.”

Minn blev alldeles kall när hon hörde orden. Det var samma ord som hade yttrats av Legim Järnklinga i dödsögonblicket och nu kunde hon inte tvivla längre. Den kvinna som de båda döende männen hade yttrat sig om kunde bara vara en och samma person. Alatea hade älskats både av Serevan VIII och av Legim. Hon måste ha varit den havande kvinna som tillsammans med Minns mor seglade bort från Cindarell. Hon hade alltså inte blivit bortförd som så många trodde, hon hade precis som Minns mor flytt för att föda sitt barn i hemlighet. Sitt och Legims barn.

Men Legim hade kommit tillbaka ensam. Varför hade han inte tagit med sig sin älskade och sitt barn? Hade de dött och var det i så fall därför som Legim hade varit så dystert? Ack, det skulle hon aldrig få veta, Legim var död och han hade tagit med sig sin och Alateas hemlighet i graven.

Legim hade inte haft någon livsvilja kvar och nu förstod Minn varför inte heller kungen hade någon. Det var inte dolken som fått hans hjärta att brista, det var att än en gång förlora sin älskade. Alateas återvändande hade bara varit en illusion och när den skingrades så skingrades också hans sista lust att leva.

En sista ryckning genomför den döende konungens hand och med den kände Minn också en sista aning av värme. Serevan VIII var på väg till sin Alatea och det var vetskapen om den stundande återföreningen som beredde honom den sista glädjen i detta liv. Därefter stillnade handen och det sista av Serevan VIII lämnade den nu tomma och döda kroppen.

Med tårarna rullande nedför kinderna uppfattade hon hur Ale hade knäböjt vid hennes sida. Han hade tagit upp den dolk som ändat både kungens och hertiginnans liv och betraktade den nu tankfullt. Ovanför honom stod greve Gyls med ett sammanbitet ansiktsuttryck. Också i hans ögon glittrade det av tårar.

”Så utkrävde alltså Elendors dolk sin herres önskemål”, mumlade Ale. ”Hertiginnan Alminas ränker hann ifatt henne till slut.”

”Dock icke förrän hon bringat riket med sig i sitt fall”, förkunnade greve Gyls dystert. ”Konung Serevan VIII är död och med honom dör också Hova ätt. Arma Cindarell, var står ditt hopp nu?”

En tung tystnad lade sig över skeppet då alla tyst och för sig själva tog farväl av sin konung. Tystnaden bröts bara en fågels vingslag. Det var en rovfågel, en falk, som med majestätiskt utbredda vingar slog sig ned på kroppen av hertiginnans baneman. Med hotfulla utfall höll den alla på avstånd och sänkte sedan som i sorg huvudet mot soldatens bleka ansikte. Sårbindorna hade lossnat och blottat en svart lapp för det ena ögat. Också falken sörjde en fallen herre.

Epilog

“Cindars gladdes åt sina barn och talade ofta till dem, ty i tidernas gryning gick han bland dem som en far bland sina barn och som en herde bland sina får. Likt barnen tyr sig till sin far och fåren till sin herde så behövde han aldrig söka upp dem utan de sökte upp honom för att få vägledning.”

Cindars Ord, kap 2, tal 2

Sju svarta vaxljus fladdrade i det tunga mörkret och förmodde blott med möda skingra de djupa skuggorna. Innanför dess ljuskrets låg tre till synes oansenliga föremål nonchalant utslängda på bordet; ett spiralformat bockhorn i svartaste trä, den yttersta spetsen av en likaledes svart dolk och en flisa av vad som en gång föreföll ha varit en svart kristallkula. Ljuskretsen fångade också upp sex bleka ansikten som lutade sig in mot mitten och tigande betraktade föremålen. Blott det sjunde ansiktet vilade ännu i mörker.

”Tre apostlar, tre nycklar”, yttrade till slut en av de närvarande stillsamt. ”Så långt lyckades de alltså.”

”Men alla tre apostlar besegrades av nycklarnas krafter”, inföll en andre.

”Och två av portarna förblev stängda medan den tredje inte ens återfanns”, fortsatte en tredje.

”Om inte våra apostlar lyckades bemästra nycklarnas krafter, hur ska då vi lyckas?” beklagade sig en fjärde.

Allas blickar vändes nu mot den sjunde av dem. Stillsamt lät han sin blick gå mellan dem och för var och en av dem dröjde sig blicken länge kvar i djup begrundan. Därefter brast han ut i ett bistert skratt.

”Har ni då ingenting lärt er av mig. Ingenting sker som inte kan vändas till fördel. Allt det som har skett har skett i enlighet med min plan. Våra krafter har stadigt växt sig starkare.”

”Men nycklarna är ju förstörda”, invände den fjärde missstroget.

”Så lätt förstörs inte nycklarna. De spillror vi har framför oss har räckt för att ge mig mina krafter åter. Resterna av dem verkar i detta nu i världen till vår fördel.”

”Men räcker detta för att finna och öppna den tredje porten?” undrade den tredje tvekande.

”Apostlarnas uppgifter måste slutföras. Först därefter kan den tredje porten framträda och uppenbara sina hemligheter.”

”Men apostlarna är ju döda”, påpekade den andre funder-samt.

”Ni om några borde veta att döden icke är slutet utan blott en ny början. Apostlarnas uppgifter lever ännu och de kommer att slutföras.”

”Är vi då redo att visa oss?” frågade den förste hoppfullt.
”Är vi redo att gå till Cindarells folk?”

På den frågan svarade inte den sjunde omedelbart. I stället lutade han sig närmare sitt ljus så att hans ansikte klart och tydligt framträdde för de närvarande.

”Vi ska inte gå till Cindarells folk. De ska gå till oss.”